EKİM

Bütün Ülkelerin Proleterleri, Birleşin!

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ Merkez Yayın Organı

Sayı: 202, Mart '99

Devirmeyen darbe güçlendirir

Kuruluş kongresini izleyen haftalardan itibaren partimiz bir dizi saldırıyla yüzyüze kaldı. Siyasi polis partimizin kuruluşu ve ilanıyla yapılan büyük tarihi çıkışı, bir saldırılar dizisiyle karşıladı. Bunu kurulu düzen bekçilerinin partimizin kuruluşuyla atılan bir adımın politik anlamını isabetle değerlendirdiklerine bir gösterge sayıyoruz. Bu nedenle buna şaşırmıyor, tersine olağan bir davranış tarzı olarak değerlendiriyoruz.

Saldırılara ve sorgulamalara ilişkin bilgiler gösteriyor ki, sınıf düşmanlarımız örgütsel varlığımızdan çok büyük moral gücümüzü, saflarımızdaki kökleşmiş özgüveni hedef alıyorlar. Buna da şaşırmıyoruz, bunu da düşmanın bilincine, deneyimine ve değerlendirme isabetliliğine bir gösterge sayıyoruz. Birbirini izleyen iki yenilginin yarattığı güçsüzlük ve umutsuzluk atmosferinde, biz yoktan komünist bir hareket yarattık ve onu partiye büyüttük. Geleneksel sol akımların son birkaç yıldır maddi ve moral açıdan geriledikleri, güç kaybettikleri bir evrede, biz parti inşa sürecimizi başarılı bir kuruluş kongresiyle taçlandırdık. Böylece en yüksek bir moral ve özgüven duygusuyla, partili döneme adım attık.

Elbette ki bu, deneyimli ve bilinçli sınıf düşmanlarımızın dikkatini herkesten çok çekecek, onları fazlasıyla rahatsız edecekti. Elbette ki adına siyasi polis denilen ve düzenin bekçi köpekliğini yapan işkenceci-katliamcı çete takımı harekete geçecekti. Ve elbette ki, onlar örgütsel varlığımıza yönelirken, bu alandaki bazı başarılarını bize karşı moral ve psikolojik bir saldırının zemini olarak kullanacaklardı. Olanaklı olursa eğer, bazı oyun ve provokasyonlarla saflarımızda karışıklık yaratmayı deneyeceklerdi.

Bütün bunlara şaşırmıyoruz; bütün bunları olağan sayıyor, büyük bir sükünetle karşılıyoruz. Bu sükünetin gerisinde de bizim sınıf bilincimiz, ideolojik görüş keskinliğimiz, yüksek moral gücümüz ve kendimize duyduğumuz derin özgüven duygusu var. Düşmanımızın bizi bu açıdan henüz yeterince tanımadığı anlaşılıyor. Ama tanıyacaklar, buna vakitleri olacak; karşılarında alışıldık türden bir hareket olmadığını görecekler, bunu yaşayarak öğrenecekler.

İşkenceci güruhun şefleri, "parti oldunuz da ne oldu, size aman vermeyeceğiz, sizi yaşatmayacağız" diyorlarmış. Sermayenin bu bekçi köpekleri, parti olmamızın ne demek olduğunu da yaşayarak öğrenecekler. Parti olmamızın, henüz çok sınırlı olan fiziki bir örgütsel varlık demek değil, ama herşeyden önce geleceği kucaklayacak bir ideolojik-politik ve moral kimlik olduğunu, bunun ise yıkılmaz olduğunu, yaşayacak ve öğrenecek bu işkenceci çete takımı. Biz artık partiyiz; bizim artık bir adımız, bayrağımız, programımız, çizgimiz, değerler sistemimiz, geleceği kucaklama azmimiz ve işkenceci takımının bir kısmını şu günlerde ayrıca tanıma olanağı bulduğu davada sarsılmaz kadrolarımız var. Bu bir kimlik, bir kültür, sarsılmaz bir moral kuvvet, geleceği kucaklama iradesi ve hırsı demektir. Bu dokunulamaz ve yıkılamaz bir kuvvettir, bu partidir.Parti olmak herşeyden önce budur ve düzenin bütün bir saldırı ve şiddet aygıtının bunun karşısında yapabileceği bir şey yoktur. Bu olduğu sürece, aldığımız örgütsel darbeleri, yaşadığımız fiziki kayıpları kısa sürede misli ile telafi ederiz biz. Dahası yaşananların sağladığı paha biçilmez derslerle daha bilinçlenmiş, güçlenmiş ve bilenmiş olarak..

Bunu böylece ortaya koyup altını kalınca çizerken, hiçbir biçimde ne yediğimiz darbelerin önemini ve ne de buna yolaçan kendi zaaf ve yetersizliklerimizi küçümsüyoruz. Bu en budalaca bir davranış, dahası saldırıya konu olan kendi öz emeğimize karşı affedilmez bir sorumsuzluk olur. Yanısıra, kendi zaaf ve yetersizliklerimizin yaşanan saldırılardaki belirleyici önemini

görmezden gelmek, böylece yeni saldırılar için elverişli zemini süreklileştirmek olur.

Parti kuruluş kongresi ön hazırlık tartışmaları, kendi öz maddi emeğimize karşı büyük hassasiyetimize, ona verdiğimiz öneme, bu çerçevede kendi zaaf ve yetersizliklerimizin ifade ettiği büyük tehlikeden duyduğumuz derin kaygıya tanıklık etmektedir. Örgütsel güvenlik sorunları, kuruluş kongresi ön hazırlık tartışmalarında ilk olarak ele alınan, programdan da önce tartışılan konu olmuştur. Bu bir rastlantı değildir, tersine, açık bir değerlendirmenin, durumdan duyulan derin kaygının, acil ve kesin bir müdahale için duyulan ihtiyacın bir ifadesi ve göstergesidir. Buna rağmen saldırıların önü kesilememişse, bunun temelde birbirine bağlı iki nedeni vardır. Birincisi, bu bilinç ve kaygı ileri kadroların tümünde ortaklaştırılamamıştır. İkincisi, dolayısıyla bazı kadrolar, partimizin bu alanda kongrece belirlenen çizgisini ve iradesini uygulamak yerine, eski anlayış ve alışkanlıklarında ısrar etmişler, böylece partiyi kolay ve tahrip edici bir saldırıyla yüzyüze bırakmışlardır.

Ortada düşmanın özel bir yeteneği ve bunun ürünü bir başarı yoktur. Düşman yalnızca akılalmaz hatalarımızı, kongre öncesi ve platformunda sert eleştirilere konu olan ve kesin bir biçimde terkedilmesi talep edilen yanlış anlayış ve alışkanlıklarımızı, bunun yarattığı açıkları ve boşlukları değerlendirmiştir. Bu anlamda düşman, gerçekte içimizdedir! Düşman, zaaflı anlayış ve uygulamalardır! Düşman, bunları sürdürme anlayışı ve sorumsuzluluğudur. Ve bu masum görünüşlü ama sinsi düşman, şu son dönemde yaşananlardan sonra artık daha kesin ve uzlaşmaz bir iç mücadelenin konusu ve hedefi olmak durumundadır.

Kongreyi hemen önceleyen özel hazırlık sürecinde gündeme alman ilk konu, tam da örgütsel güvenlik sorunları oldu. Konu en temel ve kritik noktalardan kongrede ayrıca tartışıldı. Son olarak kongreyi izleyen Merkez Komitesi toplantısının en temel gündem maddelerinden biri olarak ve en somut bir biçimde tartışıldı ve zayıf noktalar tartışılarak bazı somut kararlara konu edildi. *Ekim*'in bu sayısıyla birlikte konuya ilişkin tüm kongre tutanakları yayınlanmış bulunmaktadır. Komisyon adına kongreye sunulan *"Örgütsel Güvenlik Notları"* ise önümüzdeki sayıda yayınlanacak. Tüm bu kongre materyalinin toplu içeriği, partimiz adına ve kuruluş kongresi şahsında, söylenilebilecek herşeyin söylendiğini gösteriyor. Son saldırıların somut bilgisi ve ve bu bilginin Merkez Komitesi tarafından yapılmakta olan değerlendirmesi, bu konuda durumun ve sorunların, görevlerin ve sorumlulukların önden başarıyla değerlendirildiğini, söylenecek çok az yeni şeyin bulunduğunu gösteriyor.

O halde sorun nereden aksıyor? Sorun, kongre şahsında ortaya konulmuş bulunan parti iradesi ve çizgisinin pratikte çiğnenmesinden çıkıyor. Sorun düşünce ve davranış arasındaki büyük açıdan, bu alandaki akılalmaz sorumsuzluk ve tutarsızlıklardan çıkıyor. Sorun, kritik konumdaki bazı yoldaşlarımızın pratikte örgütsel oporünizmin taşıyıcıları olmalarından çıkıyor. Kongre sonrası kısa süreç, örgütsel güvenliğimiz için ciddi tehditler ve tehlikeler oluşturan bu eğilimin hala altedilemediğini göstermektedir.

Bu tutarsızlık partimizin saflarında örgütsel oportünizmin hala belli bir etki alanına sahip olduğunun bir göstergesidir. Ve bunun taşıyıcısı bazı kritik konumlardaki örgüt kadroları olduğu ölçüde, sonuçta yarattığı tahribat da o denli büyük olabilmektedir. Kuruluş kongresinde, bu alandaki zaafiyetin de açık bilinciyle, bu kritik noktaya döne döne dikkat çekilmiştir. Örgütsel güvenlik alanındaki sorunumuzun en başta ileri ve yönetici yoldaşların örnek, titiz, yolgösterici pratiği ile çözümlenebileceğine işaret edilmiş, örneğin bu konuda şu denli açık vurgulamalar yapılmıştır: *"... bu hareketin başta en ileri kadroları olmak üzere, yukardan aşağı doğru hiyerarşi indikçe, örnek ve yolgösterici bir önderlik pratiği gereklidir. Doğruların temsilcisi herşeyden önce bu hareketin ileri kadroları olmalı ve onlar örnek pratikleriyle bu önerdikleri şeylerin örgüte hakim olmasını, onun yaşamını belirlemesini sağlayabilmelidirler. ... Eğer bir örgütün önerdiği davranış tarzını herşeyden önce onun ileri kadroları temsil etmiyorlarsa, önder kadrolar kendi pratiklerinde bu konuda örnek bir tutum sergilemiyorlarsa, onu bütün örgüte maletmek zaten mümkün değildir."*

Bazı yoldaşlarımız, "cüret", "cesaret", "ataklık", "risk alma" vb. masum, dahası pek çekici sözler ve gerekçelerle cilalayarak, örgüt güvenliği için ciddi riskler yaratan anlayış ve alışkanlıklarını kongre sonrası kısa dönemde de sürdürebilmişlerdir. Son saldırıların toplu

incelemesi ve değerlendirmesini sürdüren partimiz, bu anlayışı yıkmak için daha kesin bir iç mücadele açmak kararlılığındadır.

"Örgütsel güvenlik sorunu devrimci bir örgüt için her zaman en temel sorunlardan biridir. Bu devrimci bir örgütün karşısına maddi açıdan varlık yokluk meselesi olarak çıkabilen bir sorundur. Siyasal mücadelede süreklilik esastır diyoruz. Siyasal mücadelenin sürekliliği ise ancak sürekliliği korunan bir örgütle sağlanabilir. Kurulu düzene karşı mücadele eden illegal bir örgütün sürekliliğini koruması ise, örgütsel güvenliğe ilişkin sorunlarda gösterebildiği başarı ölçüsünde mümkündür."

Yaşanan saldırıların, ortaya çıkan tahribatın ve buna karşı alınan zorunlu önlemlerin bugün için partimizin siyasi faaliyet kapasitesinde meydana getirdiği daralma, açılış sözlerinde dile getirilen bu gerçeğin anlamını ve önemini bir kez daha göstermiştir. Partimiz kuruluşuna ilişkin tanıtım kampanyasını önden planlanan kapsam ve saptanan hedefler çerçevesinde yürütemediği gibi, seçim ve bahar dönemine etkin bir örgütsel çalışmayla girmeyi de başaramamışlardır. Bir kez daha görülmüştür ki, siyasal faaliyet ve mücadelenin sürekliliğinin temel önkoşulu ve güvencesi, tam da illegalitenin gerekleri çerçevesinde sürekliliği korunan bir örgütsel varlıktır.

Son saldırıların ortaya çıkardığı gerçekler büyük derslerle doludur. Partimiz kuruluş kongresinde gündeme getirilen müdahaleyle başarılamayanı bu kez kesin bir biçimde başarmak kararlılığmdadır. Sorunun geçici ve yüzeysel tedbirlerle geçiştirilemeyecek denli ciddi olduğu, parti saflarında köklü bir zihniyet ve davranış değişikliğinin mutlaka oturtulması gerektiği açık bir biçimde ortaya çıkmıştır. Son operasyonların her birinin nedenleri dikkatle incelenmekte, toplam olarak saldırıyı kolaylaştıran ve tahribatı büyüten nedenler üzerine değerlendirmeler yapılmaktadır, ki buna ilişkin sonuçlar partiye ayrıca sunulacaktır.

Tüm bu nedenlerle partimizin pratik çalışması bir süre daha sınırlanmış halde sürdürülecektir. Kuşkusuz bu geriye doğru bir adımdır. Fakat ileriye doğru atılacak güçlü ve kalıcı adımların da zorunlu bir gereğidir. Kuruluş kongresinde konuya ilişkin olarak gösterilen aşırı hassasiyete rağmen kongreyi izleyen dönemde ortaya çıkan sonuçlar, bu kez işi sıkı tutmamız gerektiğini, eksik müdahale ve yarım tedbirlerle yola devam edemeyeceğimizi göstermektedir.

Kongre tartışmaları partimizin bu alanda büyük bir deneyim birikimine sahip olduğunun somut bir göstergesidir. Bu materyal temeli üzerinde, bunu son saldırıların dersleri ve deneyimleri ile de birleştirerek, parti içerisinde ve çeperinde yoğun ve sistematik bir eğitim faaliyeti yürütmek günün en önemli görevlerinden biridir. Bu sorun ve buna dayalı eğitim parti örgütlerinin değişmez gündem maddelerinden biri olmak durumundadır. Bunu siyasi poliste, zindanda ve mahkemelerde partili kimlik ve tutum üzerine bir eğitimle birleştirmek durumundayız. Son saldırıların bu açıdan son derece yararlı sonuçları da olmuştur. Tüm bu konularda partinin ve partili kadroların duyarlılığı artmış, partinin konuya ilişkin olarak ortaya koyduklarının çok yönlü olarak anlaşılması ve derinlemesine kavranması kolaylaşmış, illegalitenin ve iç illegalitenin gerekleri, kurallı ve disiplinli örgüt yaşamı, düşman karşısında direnişçi militan kimlik vb. konular parti organ ve kadrolarının özel ilgi ve hassasiyet alanları haline gelmiştir. Partimiz bu avantajı en iyi biçimde değerlendirmeye çalışacaktır.

Son saldırılar, sorgulamalarda polisin ortaya koyduğu davranış tarzı ve sergilediği oyunlar, polisin maddi varlığımız ötesinde asıl olarak moral gücümüzü ve özgüven duygumuzu hedef aldığını göstermektedir. Düşmanın esas yüklendiği nokta bu olmuştur. Partiye ve davaya ihanet eden, alçalarak düşmana sığman ve bu nedenle partimiz tarafından kesin bir tutumla cezalandırılacak olan bir hainin partimize kara çalan iddia ve iftiraları da bu amaç çerçevesinde kullanılmaya çalışılmıştır.Tüm bunlara şaşırmamak gerektiğini yineliyoruz. Polis deneyimleri ışığında çok iyi biliyor ki, devrimci bir örgütün en büyük güç kaynağı, onun sahip olduğu moral, kendine ve davasına olan büyük güvenidir. Bu kırılmadığı müddetçe hiçbir fiziki saldırı devrimci bir örgütün ileriye doğru yürüyüşünü durduramaz. Partimiz bu açıdan fazlasıyla güçlü ve düşmanın buna yönelik çabalarını kolayca boşa çıkaracak kadar deneyimlidir. Partimiz düşmanın bu tür saldırıları altında, onları göğüsleyerek ve paha piçilmez derslerini en iyi biçimde sindirerek, gelişecek, güçlenecek ve çelikleşecektir.

EKİM

Komünist irade teslim alınamaz!

Son sözü hep direnenler söyleyecek!

Komünist hareketimizin on yıllık bir emeğin, ısrarlı ve inatçı bir çabanın sonucu nihayet partileşme düzeyine ulaşması; ideolojik, politik, örgütsel tüm alanlarda parti düzeyini yakalaması, onu parti kuruluş kongresini toplama aşamasına getirdi. Bu, bütün alanlarda kazanılmış olan parti düzeyinin tanımlı hale getirilmesi demekti.

Partiyi kazandık! Şimdi sıra devrimi kazanmakta! Devrimi kazanmak ise onu gerçekleştirecek sınıfı kazanmaktır esasta. Devrim yürüyüşümüzde bir kilometre taşı olarak tanımladığımız parti aşaması, daha büyük ve daha ileri sorumlulukların omuzlanmasını demektir. Bu, mücadelenin her alanında devrimci sınıfın devrimci partisine yaraşır bir konumlanmayı; parti ruhu, parti bilinci ve partili kimlikle kendini hergün yeniden yeniden üretmeyi gerektirir. Devrimci siyasal mücadelenin günlük akışı içerisinde olduğu kadar, partinin düşman saldırısıyla karşılaştığı koşullarda, işkencehanelerde, zindanlarda ve burjuvazinin mahkemelerinde partili bir komünist olmanın gereklerine uygun davranmayı, bunu cisimleşmiş bir kimlik olarak yaşamayı koşullar.

Kapitalist düzende temelde karşı karşıya gelen sınıflar, proletarya ile burjuvazidir. Biz, burjuvaziyi temsil eden ve onun çıkarlarının koruyucusu ve kollayıcısı olan tüm kurumlar karşısında, devrimci proletaryanın temsilcisi, onun temel çıkarlarının savunucusu komünist partisiyiz. Bu yönüyle, işkencehaneler gibi alanlarda da,bu iki temel sınıfın temsilcileri karşı karşıya gelmekte ve temelde karşıt iradeler çarpışmaktadır. Bu bakımdan düşmanın işkencehanelerinde sermaye diktatörlüğüne karşı tutumumuz ve direniş parolamız, "ser verip sır vermemek"tir.

Bir operasyon sonucunda tutsak düşen bir grup yoldaş olarak düşmanın zulmünü blok bir tavır alarak karşıladık. Tek kelime ifade vermedik, hiçbir belgeye imzalamadık, komünist kimliğimizi ve insanlık onurumuz koruyarak işkencehaneden başımız dik olarak çıktık. Yoldaşlarımızdan kimi kafasına silah dayanarak ve kenarından ateş edilerek, kimi sahte kimliğinin açığa çıkması üzerinden gözaltında kaybetme tehditleriyle, ölümle yıldırılmaya çalışıldı. Bugüne kadar yüzlercesi gerçekleştirilmiş bu gibi katliamlarla karşılaşabileceğimizin bilincindeydik ve buna hazırdık. Bu tehdit ve girişimleri tavizsiz bir tutumla, "varsa cesaretiniz öldürün" meydan okumasıyla karşıladık. Düşman direniş kararlılığımızı yer yer elinde olmadan teslim etmek zorunda kaldı. "Bunlar anlaşmışlar, bunlar eğitilmişler, hepsi aynı, örgütsel tavır alıyorlar, militanlar konuşmaz" vb. sözler bunu anlatıyordu.

Devrimciler için özel olarak hazırlanmış işkencehanelerde düşman tüm yöntemleri seferber etmekte, savaş burada farklı bir düzlemde sürmektedir. Sınıf mücadelesinin her alanının kendine özgü özellikleri ve rolleri olmakla birlikte, işkencehaneler ayrı bir yere ve öneme sahip çarpışma alanlarıdır. Orada çok çeşitli araç, yol ve yöntemlerle devrimci irade kırılmaya çalışılmaktadır. Amaçları teslim almak ve diz çöktürmektir. Böylece devrimci saflarda bir moral erozyon yaratılarak, sosyalizme olan inanç ve devrimci mücadele kararlılığı yokedilmeye çalışılmaktadır. Asıl hedefleri örgütsel bilgi ve sırları almaktan çok devrimci morali ve inancı yıkıma uğratmaktır. Tüm hesaplarına rağmen komünist iradenin bükülmezliği ile karşı karşıya kalan düşman, bu muharebede bir kez daha yenilgiyi tatmak zorunda kalmıştır.

İşkencenin değişik dönemlerde kullanılış yöntem ve biçimlerine girmek gerekmiyor, zira bu ülkemizde yeterince biliniyor. Üzerinde asıl durulması gereken konu, bugün işkencede kullanılan yöntem ve taktiklerin neler olduğudur. Daha çok neler öne çıkmaktadır? Bunun üzerinde durmaktır gerekli, acil ve öncelikli olan.

Son yıllar şoven gericiliğin iyice tırmandırıldığı, toplumsal mücadele dinamiklerinin kendini ortaya koyuş biçimlerinin henüz geri ve yetersiz olduğu, devrimci hareketlerde yaşanan zayıflığın artarak sürdüğü, işçi sınıfı hareketinin ise hala parçalı ve geri yapıda olduğu, tüm bunlar gözle görülür birer gerçekliktir. Tüm bunlar, bugün yaşanan güçsüzlük ruh halinin giderek egemen hale gelmesinin zeminin ortaya koyuyor. Bu koşullarda, işçiler, emekçiler ve devrim sempatizanları üzerinde devlet terörü, esasta ise psikolojik boyutuyla yürütülen işkence seansları etkili olabilmekte, zayıflıklara yol açabilmektedir. Son dönemlerde işkencelerde öne çıkan yön, daha çok psikolojik etkileme ve yönlendirme olmaktadır. Bu toplum psikolojisinde güçsüzlük ruh halinin yaşandığı bir evrede özel olarak tercih edilmektedir. Elbette bu fiziki şiddete dayalı işkence yöntemlerinin kullanılmadığı anlamına gelmiyor. Burada vurgulanan, işkencenin dozunun azaldığı değil, psikolojik boyutuyla yüklenmenin daha da öne çıktığı, buna özel bir ağırlık verildiğidir.

Sistemin tarihsel olarak ömrünü doldurduğu ve bir devrimle yıkılması gerektiği noktasında açık bir bilince sahip olan komünistleri hiçbir yöntemin teslim alamayacağı tartışmasızdır. Nitekim düşman tüm çaba ve uğraşılarına, yer yer kaba fiziki işkence yöntemlerine, yer yer de psikolojik olarak yüklenme çabalarına rağmen komünistlerin iradesini bükmeyi başaramamıştır, başaramayacaktır da. Egemen sınıf olan burjuvazinin ve onun hizmetindeki işkencecilerin bir sınıfsal bilince sahip oldukları açıktır. Bu bakımdan işkenceyle bükemediği iradeyi ölümle ortadan kaldırma yolunu tercih etmekte, koşullarının oluştuğunda da buna başvurmaktan geri durmamaktadır. Türkiye de son yıllarda daha çok yaşanan gözaltında kayıplar olgusu bunu göstermektedir.

Komünistler ve devrimciler şahsında başta işçi sınıfı olmak üzere ezilen kesimler hedeflenmekte, korkutulmaya ve yıldırılmaya çalışılmaktadır. Dönemsel olarak bunda kısmi bir başarı da sağlasalar, esasta tarihsel bir yanılgı içerisindedirler. Türkiye Komünist İşçi Partisi'nin kazanıldığı gerçeği üzerinden, Türkiye'de gerçekleşecek bir proleter devrimin umudu bugün daha da büyümüştür. Görev işçi sınıfını bu devrime hazırlamak için bitmez tükenmez bir çaba içerisinde olmak, direnişi yaşamın tüm alanlarına yaymak, yaşamı direnmek haline getirmektir.

Komünist irade teslim alınamaz!
Hiç bir şey devrim yürüyüşümüzü engelleyemez!
Yaşasın devrim, yaşasın sosyalizm!
Yaşasın Türkiye Komünist İşçi Partisi!

Ankara Merkez Kapalı'dan
TKİP'li tutsaklar

Partinin kızıl bayrağını düşmanın burçlarında dalgalandırdık!

Daha önce ciddi bir gözaltı-sorgu sürecinden geçmemiştim. Bu yönüyle ilk kez düşmanla karşı karşıya geliyordum. Dönüp baktığımda, bu süreç boyunca hiç de yeni ve bilinmez bir durumla karşı karşıya olmadığımı görüyorum. Herşey bildik, herşey tanıdık. Düşmanın taktikleri beni şaşırtmıyor. Bunda, düşman karşısında her koşulda alınması gereken tutumun, bu konuda devrimci ve komünist direniş geleneğinin yarattığı değerlerin bilincinde olmanın büyük payı var kuşkusuz.

Bu nedenle, daha ilk andan itibaren, "bana ne yaparlar" duygusu ve kaygısı değil, bir komünist olarak bayrağı en yüksekte nasıl tutacağım, geleneği en iyi nasıl temsil edeceğim sorumluluğu hakimdi. Yakalandığımda ruh halim buydu. Daha ilk andan itibaren tavrım belliydi net ve pürüzsüz bir tutum içindeydim. Bu bilinç ve kararlılıkla daha yakalanırken işlerini zorlaştıracaktım. Sayıca çok oldukları ve önlemlerini hemen aldıkları için, ilk yakalanma esnasında karşı koyma direnişim belli bir bir sınırda kaldı. Kısa bir ardebeden sonra zorla arabaya bindirildim.

Adımdan başka kendilerine söyleyecek bir şeyim olmadığını ve kendilerini tanımadığımı söyler söylemez ilk icraatlarına başladılar. Kuru sıkı tehditlerine cepheden meydan okuyarak, "ne yapacaksanız, şimdi ve burada yapın" demem üzerine, yarı yolda inlerine götürmekten vazgeçtiler. Kısa bir süre sonra ıssız bir yerde indirildim. Yüzükoyun yatırılıp bir süre tekmeledikten sonra, kısa zamanda sonuç alacakları düşüncesiyle ağzıma silah soktular. Ne kadar ciddi olduklarını göstermeye çalışıyorlardı akıllarınca. Ellerinde binlerce devrimcinin kanı vardı ne de olsa. Bir ara silahı gayri ihtiyarı ağzımdan çıkardım. Bu davranışımdan umutlanmış olacaklar ki, "yoksa korkuyor musun" diyerek üstüme geldiklerinde, yanağıma dayalı silahı ağzıma aldım. Amacım, en küçük bir tereddüt bir yana, ölümü karşılamaya hazır olduğumu onlara göstermekti. Gerçekten de bu, tüm süreç boyunca, korku bir yana, içimdeki coşku karışımı bir duyguyu en fazla hissettiğim bir andı. Kulağımın dibinde bir el ateş ettikten sonra konuşup konuşmayacağımı sordular. Yanıtım açık ve kesindi. Hayır! Sonuç alamayacaklarını anlayınca, "biz asıl şimdi sana göstereceğiz dünyanın kaç bucak olduğunu" dediler ve işkencehaneye doğru yola çıktık.

Epey hırpalanmış olduğum ve üstüm başım çamur içinde kaldığı için, "militan bu mu", tetikçi sen misin" vb. önden hazırlandığı belli olan bir mizansenle karşılandım. Üst arama tutanağını imzalamadım ve kısa bir süre sonra Adli Tıp'a götürüldüm. Döner dönmez ilk seansa başladılar. O gece benden başka yoldaşların olduğunu da anlamıştım. Tüm dikkatimi kimlerin olup olmadığını öğrenmeye yoğunlaştırırken, bir taraftan da sorulan sorulardan neyi ne kadar bildiklerini anlamaya çalışıyordum. Sırayla kaba dayak, tazyikli su ve soğukta bekletme seansları sabaha kadar sürdü. Sabah işi devralan ekip bir ilk hücumdan sonra geri çekildi, yerini papazlara bıraktı. Herşeyi bildikleri, bizim için herşeyin bittiği, daha birçok yere ulaştıkları vb. sahtekarlıklarla moral yıkım yaratmaya çalıştılar. Aralıklarla papaz ve cellat oyunu sürdü. Herkes kendi rolünü iyi oynuyordu. Papazlardan bir tanesi, "Şimdi seninle ilgilendiğim için bana papaz diyeceksin. Aslında biz işkenceci ve katil değiliz. Kimseye zarar vermek istemiyoruz" vb. türünden sözlerle bilinen oyuna başladı. Yoldaşlarımın çözüldüğü yalanı üzerinden kendime güvenimi kırmaya çalıştılar. Herşeyi bildiklerini, sadece örgütsel konumumu ve ailevi bilgileri vermem karşılığında hemen çıkıp gidebileceğimi, aksi taktirde "kötü muamele"ye devam edeceklerini sık sık yineliyorlardı.

Boşa çıkan her saldırıdan sonra daha yumuşak ve sinsi yöntemlerle konuşturmaya çalışıyorlardı. Sosyalizm iyi bir şeymiş, ama kurulamazmış! Rusya'da bu kanıtlanmışmış! Boş yere uğraşıyormuşuz! Bu işler yiğitlikle olmazmış! Olan bize oluyormuş vb. Bir ara aile bilgilerine ulaşmış olacaklar ki, biri, "Niye bununla uğraşıyorsunuz? Bu adam konuşmaz,

alın askıya orda gebersin, zaten ailesi terörist dolu" diyerek herşeyi ne kadar bildiklerini bir kez daha göstermeye çalıştılar.

Dördüncü gün, açlık grevine gitmemizin örgütsel tavır olduğunu, 12.5 yıl yatmamıza yeteceğini, savcıdan ek süre aldıklarını ve asıl muamelelere şimdi başlayacaklarını söyleyerek hazırlanmamı istediler. Bu kez sırada uzun bir elektrik seansı ve onu tamamlayan öteki uygulamalar vardı.

Gözaltı süresince diğer yoldaşları birkaç kez görmüştüm. Herkesin fiziki görünüşü kötü olsa da moralleri son derece yüksekti. İşkence süresince ikinci duygu yoğunluğunu, o haklı sevinci, bu anlarda yaşıyordum. Aynı duyguyu yoldaşların tavırlarından ve yüzlerinden de okuyabiliyordum. Sonuçta biz kazandık. İşçi sınıfının haklı davası ve devrimci inanç ve direniş kazandı. Düşmana tek bir söz söylemeyerek, onları tam bir yenilgiye uğrattık. Parti bayrağını düşmanın burçlarında dalgalandırdık. Tutsaklığımıza neden olan hatalarımıza ve zaaflarımıza rağmen, orada, düşmanın ininde önemli olan da buydu.

Önden yapılan hatalar ne olursa olsun, düşmanla karşı karşıya gelinen yerde-işkencede önemli olan ideolojik ve moral üstünlüğü elden bırakmamak, direniş bayrağını yüksekte tutmaktır. Zira, çarpışma anında dönüp geriye, eski hatalara bakılamaz. Hesaplaşmanın bu boyutu muhakkak ki yapılmalıdır. Fakat böyle bir durumda hata ve zaaflara rağmen bu zaafların bedelini ödemek esas alınmalıdır. Düşman pek çok şeyi bilebilir, pek çok kanıtı önümüze koyabilir. Hatta en çok güvendiğimiz bir yoldaş çözülebilir de. Dönüp o ana kadar biriken zaaflara bakarak "nasılsa saklanacak bir şey kalmamış" diyerek, bu zaaflar üzerinden tutum belirlemek, çözülmeye, teslimiyete, giderek ihanete götürür.

İşkence bir militanın şahsında sınıf mücadelesinin en çok yoğunlaştığı, düşmanla ölümüne karşı karşıya gelindiği bir andır. Burada mücadele yeni bir safhada, ancak değişik araçlarla sürdürülecektir. Bu safhada güçlü olan, moral ve motivasyon açısından üstün olan, sonuçta savaşı kazanacaktır. Moral ve motivasyonun, direniş kararlığının tek dayanağı ise, ideolojik güç, uğruna savaşılan davanın haklılığına duyulan inançtır. Savaş ve sınanma alanı burasıdır. Davaya bağlılık, mücadelenin maddi ve manevi değerlerinin korunup korunamayacağı buna bağlıdır. Karşı karşıya olan iki sınıf, iki farklı dünya ve iki farklı gelecektir. Bunun farkında olmayan, kendi sınıfının tarihine, mücadelesine ve mücadele değerlerine sahip çıkamayanlar, bu uğurda en ağır bedeli göze alamayanlar, kaybetmeye aday kimselerdir. Böyleleri çözülür ve alçalır, devrimci onur ve kimliklerini düşmana çiğnetirler. Böylece her türlü aşağılanmayı hakederler.

Ne var ki, sınıf mücadelesinde aslolan ideolojik üstünlüğü pratik-maddi (politik-taktik-askeri-örgütsel) bir üstünlüğe dönüştürmektir. Aslolan, dışarda, sıcak mücadele pratiğinde daha az hata yapmak, düşmanın bizi faaliyetten alıkoymasına imkan vermemektir. Kabul etmek gerekir ki, düşman zaaf ve hatalarımızdan faydalanıp bu alanda avantajlı olabiliyor. Zira düşman, devrimci komünist geleneğin kökünü kazıyamayacağını çok iyi biliyor. Açık katliamcı, işkenceci kimliğinin ve binlerce pratiğinin kitleleri devrimci mücadeleden uzaklaştırmaya yetmediğini, devrimci mücadelenin önünü yalnızca bu kanaldan tutamayacağını deneyimleriyle çok iyi biliyor. Son dönemde bunu doğrulayan bir çalışma tarzına yöneldiğini görmek mümkün. ""Nasılsa işkencede çözeriz" mantığıyla hareket etmek yerine, devrimci maddi birikime, ilişkilere, örgütsel güçlere vs. ulaşıp elde edebileceklerini son sınırına kadar zorluyor. İllegal devrimci bir mücadeleye, kendi denetiminden bağımsız gelişecek dinamiklere asla tahammül etmek istemediği için, büyük bir düşmanlık, büyük bir hırsla ve kinle bu alanlara saldırıyor. Bunun için her türlü maddi ve manevi gücünü seferber ediyor. Israrla, inatla ve sabırla bu alanı boşaltmaya çalışıyor. Bunu, "niçin gidip şu ya da bu legal partide çalışmıyorsunuz" (somutta SİP ve EMEP anılıyor) sözleriyle kendiler de ifade etmek zorunda kalıyorlar.

Tam da partili mücadeleye sıçradığımız, yeni bir düzey ve yeni bir iddia ortaya koyduğumuz bir aşamada, iddiamıza ve sorumluluklarımıza uygun bir çalışma tarzı, sağlam bir çalışma disiplini kazanmalıyız. Düşmanın kolay başarı elde etmesini istemiyorsak, işin bu cephesindeki zaaflara düşmandan daha acımasız bir tarzda vurmalıyız. Partiyle sınıfı ve devrimi ancak bu zaaflardan arındığımız zaman kazanabiliriz.

Partiyi kazandık! Partiyle kazanacağız!

M. Meriç

Partime ve yoldaşlarıma layık olmanın haklı gururunu yaşıyorum

Bir kere daha biz kazandık!

Yaklaşık 45 dakika başka bir semtte kontrol yaptıktan sonra eve dönüyorum. Saat akşam beşe doğru evin bulunduğu sokağa giriyorum. Evin ışıklarının açık olmaması dikkatimi çekiyor. Oysa ortalığın kararlığı düşünüldüğünde ışıkların yanması gerekiyordu. Işıkları yakmamış olabileceklerini düşünerek eve yöneliyorum. Anahtarla kapıyı açıp içeri girdiğim anda, silahlı bir kişi "polis!" deyip içeri çekmeye çalışıyor. Kafayla vuruyorum, sendeliyor. O anda dört kişi birden üzerime çullanıyor. Yaka paça yere yatırılıp ellerim arkadan kelepçeleniyor. Kimliğim, evde oturup oturmadığım üzerine sorular soruyorlar. Hiçbir soruya yanıt vermiyorum. Kafama kabanımı geçirip dışarı çıkarıyorlar. Slogan atmaya başlıyorum. Panikliyorlar, hızla arabaya sürüyorlar. Dayak faslı arabanın içinde başlıyor.

Yol boyunca operasyonun kapsamını düşünüyorum. Operasyon benimle sınırlı kalmasını diliyorum. Partime, yoldaşlarıma layık olmanın direnmekten geçtiğine olan inancım tam. Kendimi çok iyi hissediyorum. Nihayet DAL'dayım. Üzerimdeki eşyaları alıyorlar, fakat kaydını yapmıyorlar. Bir süre hücrede beklettikten sonra sorguya çıkarıyorlar. Papaz, örgütümüzün güçsüzlüğü, devletin ne denli güçlü olduğuna dair bilinen vaaza başlıyor. Yanıtım çok kısa oluyor, "Devrimci komünistim, hiçbir sorunuza yanıt vermeyeceğim, susma hakkımı kullanıyorum", diyorum.

Bu arada kesintisiz kaba dayak devam ediyor. Papazın birinin "bırakın dövmeyi, bununla ne uğraşacağız, niye getirdiniz, kafasına sıkıp öldürseydiniz, götürün gebertin" demesiyle birlikte hareketleniyorlar. Aşağıya indiriyorlar. Rüzgarın güçlü esmesinden anlıyorum ki, yüksek bir yerdeyim. Yere oturtuyorlar, bir yandan da ayaklarımı bağlıyorlar. Boğarak mı, yoksa kurşunla mı? öldürelim diye bir "tartışma" yürütüyorlar. Bir yandan da konuşup konuşmayacağımı soruyorlar. Biri, "tek kurşunun canı sağolsun" deyip, nasıl öldürüleceğim "tartışmasına" son veriyor. O aşağılık burjuvazinin işçi ve emekçiler için yaşamı çekilmez hale getirdiği bir ülkede, devrimci komünist olmanın sorumluluğunu düşünüyorum. İşçi ve emekçilerin çektiği acılar gözümün önünden film şeridi gibi geçiyor. Çamur deryası içinde bir torba yiyeceğe sahip olmak için çırpınan anaları ve onlara karşı sorumluluğumu düşünüyorum. "Konuşacak mısın?" soruları bitmek bilmiyor.Her seferinde "Asla!" diye haykırıyorum. Kulağımın arkasına silahı dayıyorlar. İçlerinden biri "konuşacak mısın? " diye tekrar soruyor. Yanıtım suskunluk oluyor. Bir patlama sesi ve ardından kulaklarımın çınlayışı. Bir yandan ayaklarımı çözerken, yenilgi havalarını dağıtmak için, "öldürmeyeceğimizi biliyor, DAL'dan kimse çözülmeden çıkamadı" diye konuşuyorlar. Belli bir süre dolaştırıldıktan sonra tekrar DAL'dayım. Hemen yukarıya sorguya alıyorlar. Soyunmamı istiyorlar, reddediyorum. Bir yandan küfrederken, bir yandan da soymaya çalışıyorlar. Tazyikli suya tabi tutuyorlar. Sonrasında aynı uygulama elbiselerim üzerimde olduğu halde iki kez daha uygulanıyor. Her tazyikli su uygulamasından sonra soğuk hava üfüren klimanın önünde saatlerce bekletiliyorum. Adımın ne olduğunu döne döne soruyorlar. "Bu sakın sağır olmasın mı?" diyerek telsiz dinletiyorlar.

Ertesi gün öğleden sonraya kadar bu süreç devam ediyor. Biri kolumdan tutup aşağıya indiriyor. İki yoldaşımı görüyorum, birlikte parmak izine çıkarılıyoruz. Biraz sonra diğer yoldaşı da getiriyorlar. Üçünün de dimdik duruşundan mutluluk duyuyorum. "TKİP'in ne olduğunu düşmana bir kez daha göstereceğiz" diye içimden geçiriyorum. Parmak izinden dönüşte kısa bir süre hücrede bekletildikten

sonra tekrar sorguya almıyorum. Papaz, aileme ve politik geçmişime ilişkin sürecimi anlatıyor ve "daha önceki sorgularda ifade vermemişsin, askıda kolun kırılmış, ama burası DAL, buradan konuşmadan kimse çıkamaz", diyor. Bütün konuşmalarını suskunlukla karşılıyorum. "Bu laftan anlamaz" deyip, peşpeşe tazyikli su ve elektrik işkenceleri uygulanıyor. Bu seanslar bütün gece devam ediyor. Ayakta durmayı reddediyorum, tüm çabalarına rağmen yerde oturuyorum.

Aşağıya hücreye indiriliyorum. Akşama kadar uğramıyorlar. Gece tekrar sorguya alınıyorum. Bir başka papaz görev başında. Arkadaşlarımın tümünün konuştuğunu, bir cinayeti benim işlediğimi söylediklerini, susmamın enayilik olduğunu vaazedip duruyor. Suskunluğum onları çıldırtıyor. Önceki gece olduğu gibi, tazyikli su ve elektrik işkenceleri uygulanıyor. Sabahleyin tekrar aşağı indiriliyorum.

Gece yine sorguya alınıyorum. Kaydımı ikinci gün yapmalarından dolayı ümitlenmemem gerektiğini, gözaltında kaybedeceklerini ifade ediyorlar. Yine partimizin güçsüzlüğü, devletin güçlülüğü, topluma kazandırılına üzerine konuşmalar tekrarlanıyor. İki de bir konuşmak zorunda değilsin, örgütsel konuların dışında konuşalım nakaratı yineleniyor. Bu vaaz saatlerce sürüyor.

Cuma akşamı son kez sorguya almıyorum. Artık "konuşacak mısın?" diye sormuyorlar. "Bunlar ifade vermezler" demeleri, düşmanın yenilgisinin bir göstergesi. Tazyikli su ve elektrik işkencesini bu kez bağırtmak amacıyla yapıyorlar. Bağırmamamı mazoşistliğime bağlayıp, işkenceye son veriyorlar. Bir daha da sorguya almıyorlar.

İki gün sonra DGM'ye çıkarılıyoruz. Polisin bütün iddialarını reddediyorum. Sorguda ifade vermeyişim ve açlık grevi yapışıma ilişkin soruya karşılık olarak, "insanlık onurunu ayaklar altına almaya çalışan tavra karşı, devrimci komünist kimliğimin gereği olarak susma hakkımı kullandım" yanıtını veriyorum ve tutuklanıyorum.

Partime ve yoldaşlarıma layık olmanın haklı gururunu yaşıyorum. Her komünistin görevi düşman karşısında devrim ve sosyalizm davasını, partiyi savunmaktır.

Partiyi kazandık, partiyle sosyalizmi kazanacağız!

Yaşasın partimiz, TKİP'miz!

A.Semih

Örgütsel güvenlik sorunları

(Baştarafı s.48'de)

yoldaşlarımızdan öğrenebilmemiz lazım. Genel planda olayın siyasal önemi, genel çerçevesi kapsamına giren sorunlar sözkonusu olduğunda, biz belki bazı şeyleri daha iyi koyabiliriz. Ama yaşamın o zenginliğinin alttan yukarıya doğru yansıması lazım. Bir örgütün önderliği alır bunları genelleştirir, bu genelleştirme avantajıyla kendisi de donanımlı hale gelir ve kendisi de örgüt için eğitici etken olur.

Osman: Örgütsel güvenlik sorununda hassasiyet öncelikle düzenden köklü bir kopuşu gerektiriyor. Yaşadığımız deneyimler de bunu gösteriyor. Çevremizdeki insanların bir kısmı, hem geleneksel akımlardan hem de düzenden ideolojik, politik ve örgütsel olarak koptuklarını söylüyorlar, bu konuda kararlılıklarını ortaya koyuyorlar. Ama bir süre sonra bakıyorsunuz, hareketin saflarına kapılarak geldikleri ortaya çıkıyor. Böyleleri illegal örgüt yaşamının gereklerine uygun davranamıyorlar.

Bir de yer yer rastladığımız, düşmanı ciddiye almamak, düşmanı küçümsemek sorunu var. Örgütün güvenliğini ve sürekliliğini tehdit ediyor bu. Stratejik anlamda elbette küçümseyeceğiz. Ama taktik olarak düşmanın güçlü olduğunu görmek zorundayız. Sermaye sınıfının egemenliğine son vermek için yola çıkan bir parti, mutlaka düşmanını ciddiye almak durumunda. Kendi çevrem üzerinden de biliyorum. Ne olacak, beni alsa ne olur ki, sonuçta iş bende bitmiyor mu, benden bilgi alamadıktan sonra ne olur ki deyip, çok rahat davranan yoldaşlara rastlıyoruz. Kendisine güvenmesi olumlu bir şey. Ama öte yandan da burada küçük-burjuva bir zayıflık da var. Örgütünün, yoldaşlarının güvenliğini tehlikeye sokan bir tutum da var. Bu tür davranışlara karşı uyanık olmak zorundayız.

Parti ruhu ve parti bilinciyle kazanılan bir direniş mevzisi daha...

Otobüse binmeden önce dikkatimi çeken biri oluyor. Daha sonra aynı otobüse onun da bindiğini farkediyorum. Öncesinde, en azından yakın zamanlarda dikkatimi çeken şeyler olmadığı için biraz garipsiyor, yine de dikkati elden bırakmıyorum. Ben otobüsten inene kadar yerinde oturan kişinin, indikten sonra otobüsün arkasına geçtiğini görüyorum. Çevreme baktığımda başka birini daha farkediyorum.

Takip şüphelerimin yoğunlaşması üzerine, hızla ne yapabilirim diye düşünmeye başlıyorum. Bulunduğum kenti tanımamak bir dezavantaj. Yürümeye başlıyorum, hem zaman kazanmak, hem de bu arada düşünmek için. Çok fazla düşünmeye zaman kalmıyor. Bir telefon kulubesine giriyorum, çıkmamla birlikte etrafımı saran birkaç kişi ağzımı ve gözlerimi kapatarak beni yolun kenarındaki bir taşıtın içine atıyor. Hızla üzerimi ve çantamı arıyorlar. Kafamı örtüp bastırdıkları için ne onları görüyorum, ne de götürüldüğüm yeri. Bu arada telsizle haberleşiyorlar, telsizden diğer ekiplerin gideceği semtin ismini söylüyorlar. Böylece alınmamın benimle sınırlı olmadığını anlıyorum. Üzerimde onların işine yarayacak herhangi birşey bulamıyorlar.

Şubeye getiriliyorum. Ünlü DAL! Bir odaya alıp üzerimden çıkanları kaydediyorlar. Ve "imzadan imtina ediyorsun herhalde" diye soruyorlar. "İmzalamayacağım" diyorum. Götürüp bir hücreye atıyorlar. Birileri gelip gidiyor, ellerindeki "ava" şöyle bir bakıyorlar. Bir süre sonra gözlerimi bağlayıp adli tıpa götürüyorlar. Usulen muayeneden sonra, tekrar şubeye getiriliyorum.

Akşam saatlerinde ilk sorguya alınıyorum. İlk söylev, nasihatlar, ardından tehditler ve konuşacak mısın soruları... Bu arada devletin güçlülüğü, bu işlerin sonu olmadığı, artık onların elinde olduğum, konuşmaktan başka bir çarem olmadığı, oradan konuşmadan kimsenin geçemediği, direndim diyenlerin hepsinin konuştuğu, konuşmadan oradan çıkamayacağım, bunun için baştan zorluk çıkarmamam gerektiği, vb. üzerine alışıldık işkenceci vaazı veriliyor. Bütün konuşmaları dönüp dolaşıp konuşacak mısın noktasına geliyor. Başka söze gerek duymadan "konuşmayacağım! susma hakkımı kullanacağım!" diyorum. Alınmamla birlikte açık olan tavrımı bu cevapla net ve pürüzsüz bir biçimde ifade ediyorum.

Tavrım için onlara açıklama yapma gereği duymadım. İşkencehanede işkencecilerin elindeydim. Ya onurum, devrimci komünist kimliğim gereği onların zulmüne boyun eğmeyerek davama, ideallerime, yoldaşlarıma ve partime layık olacaktım; ya da onlar karşısında diz çökerek, onurumu ve yaşamıma anlam veren tüm değerlerimi ayaklar altına aldıracaktım. Devrimci komünist kimliğim gereği doğal olarak direnmeliydim. Ve direnecektim! Bu temel neden bir yana, insan onurunu korumanın gereği bile kendi başına yeterlidir işkenceci güruhun zulmüne geçit vermemeye.

Cevabım üzerine biraz daha konuştuktan sonra, sertleşmeye, küfür ve tehditlerle üzerimde baskı oluşturmaya çalışıyorlar. Bir süre devam ediyor bu. "Günah bizden gitti, biz kötü muamele yapmak istemiyoruz, ama siz de başka dilden anlamıyorsunuz" diyerek oturduğum sandalyeden kaldırıyorlar. Yüzüme, göğsüme karnıma yediğim yumruklardan sonra, bir işkenceci saçlarımdan kavrayarak odanın içinde çevirmeye başlıyor. Kah yere atıyor, yine saçlarımdan kaldırıyor, çevirip duruyorlardı. Bir süre devam ediyor bu fasıl. Küfür, tehdit, hakaretler, bu arada "konuşacak mısın", "tamam mı, devam mı" soruları... Daha sonra tuvalete götürüp, çırılçıplak tazyikli suya tutuyorlar. Hassas bölgelere, özellikle de kafama ve vajinal bölgeye tutuyorlar suyu. Bu arada "konuşacak mısın" soruları devam ediyor. Ne kadar sürüyor, zamanı tahmin etmek güç.

İlk seansı bitiriyorlar. İlk karşılaşma onlar adına bir hezimet. Tekrar sorgu odasına getiriyorlar. Soğuk hava akımı gelen bir yerde, ayakta bekletiyorlar. Bundan sonra konuşmazsam hep ayakta tutulacağımı, buna ne kadar dayanabilleceğimi vb. söylüyorlar. Gece ikinci defa tazyikli suya alıyorlar. Yine birşey alamayacaklarını anladıklarında tekrar sorgu odasına getirip bırakıyorlar. Artık hep ayakta tutuluyorum. İşkenceciler gelip gidiyor. Hiç yalnız bırakmıyorlar. Konuşmayı, konuşturmayı deniyorlar, sonuç alamayacağını anlayan çekip gidiyor.

İkinci gün parmak izlerimizi almak için başka bir yere götürüyorlar. Orada benim dışımda birkaç yoldaş daha olduğunu görüyorum. Fiziksel olarak kötü, moral açıdan ise çok iyi görünüyorlar. İşler bitince tekrar sorgulandığımız mekana getiriliyoruz.

İlk yüklenmeden sonuç alamadılar. Gözaltına alındığım andan itibaren açlık grevine girmiştim, onların verdiği şekerli suyu da kabul etmiyordum. Fiziksel olarak zayıf düşmüştüm, Birkaç saat ayakta tutulduktan sonra yere yığılmaya başladım. Oturmamı konuşmam koşuluna bağladıkları için, geçici olarak oturtmaya çalışsalar da oturmuyordum. Yine sürekli konuşturmaya çalışıyorlardı. Başka bir gün şef konumundaki bir işkenceciyle sorgu odasında gözlerimdeki bağı çıkararak karşı karşıya getirdiler. Uzun bir söylev dinlemek zorunda kaldım. Sahte kimlikle yakalanmıştım. Masanın üzerinde taşıdığım kimlik bilgilerinin dökümünü veren nüfus fotokopisi ve sahibinin resminin fotokopisi olan bir kağıt gösterildi. "İsmin ne? kimsin?"le devam eden sorular... İsmimi söylemeden, konuşmadan oradan çıkacağını sanıyorsam yanılıyordum, işkenceci takımına göre. Beni konuşturamazsa, silahını ve kimliğini bırakıp gideceğini söylüyordu bir işkenceci. Bir oturuyor bir kalkıyor, ismimi soruyor, elime kalem tutuşturarak yazdırmaya çalışıyordu. Sözde sabrının zorlandığı yerde ise, fiziksel şiddeti devreye sokuyor, yüzümü yumruklayıp, tokatlıyor, ayağa kaldırıyor, ayakta devam ediyor. Tehditlerle dolu konuşmalardan sonra her seferindenet bir "konuşmayacağım!" cevabını almaları üzerine sonuçta çaresiz kalıyorlar ve tekmeleyerek aşağıya indiriyorlar. Sanki başka bir yere götürecekmiş gibi yapıyor, hücrelerin olduğu yere götürüp bırakıyorlar. Koridordaki gürültüden birçok gözaltı daha olduğunu anlıyorum. Bütün çabalarının boşa çıkması onları çılgına çeviriyor.

Ertesi gün bu defa gündüz son kez sorguya alınıyorum. Gözbağımı yarı açarak masanın üzerinde başka bir şubede çekilmiş fotoğraf ve gerçek kimlik dökümümün olduğu bir kağıt gösteriyorlar. "Evet buyum" dememi bekliyorlar. Konuşmaları sonuç vermeyince yine saçlarımdan bir süre odanın içinde çevirdikten ve yine cevap alamadıktan sonra tazyikli su için tuvalete götürüyorlar. Ayakta duramadığım için oturtarak tazyikli su veriyorlar. Bu arada başka işkence yöntemleriyle -tecavüz gibi- tehdit ederek sonuç almaya çalışıyorlar. Sonuçsuz kalınca seansı bitirmek zorunda kalıyorlar.

Bu bir irade savaşıydı ve onların yenilmekten başka alternatifleri yoktu. İşkenceciler devrimci irademizin gücünü ve sarsılmazlığını teslim etmek zorunda kalıyorlar, "Bunlar örgütsel tavır alıyorlar, hepsi anlaşmışlar sanki, militanlar konuşmaz tabi" gibi sözlerle yer yer serzenişte bulunuyorlardı.

Bir hafta dolmuştu, son gece adli tıpa götürdüler. Ertesi gün DGM'ye çıkarıldık. TKİP'ye üye olmaktan tutuklanarak cezaevine gönderildik. Aynı operasyon çerçevesinde alınan diğer tüm yoldaşlar da ifade vermemişler, hiçbir belgeyi imzalamamışlardı. Düşman karşısında toplu bir direniş sergiledik ve onları kendi inlerinde bir kez daha yenilgiye uğrattık.

Düşmanın işkencehanelerinde, baskı, zulüm ve zorbalığı karşısında direniş hattımızı belirleyen esasta komünist ideallere olan bağlılığımız, işçi sınıfının tarihsel devrimci rolüne ve onun gerçek öncüsü olan komünist partimize güven ve inanç oldu. İşçi sınıfının devrimci komünist partisinin militanları olarak sorumluluğumuzun bilinciyle hareket ettik ve bu muharebeden zaferle çıktık.

Partiyi kazandık! Partiyle kazanacağız!
Yaşasın devrim! Yaşasın sosyalizm!
Yaşasın Türkiye Komünist İşçi Partisi!

F. Sertaç

Onlar Parti'ye çarptılar ve kaybettiler...

Yine biz kazandık!

Sivil polis aracındayım. Ankara DAL'a götürülüyorum. Yarım saat önceki sahneleri hatırlıyorum. Sokakta yürüyüşümü, sivil polis ekibinin beni almaya çalışmasını, boğuşmamızı, araca atamayışlarını, sloganları, koşuşturmaları... Aklımdan çıkmayan bir an var. Hemen öncesinde bir yoldaştan ayrılış anımız. Yakalanma ihtimalini bilerek yaptığımız konuşmaları, gülümseyişini, kucaklaşmamızı. Sivil polis aracındayım, ama yoldaşla kucaklaşmamızı şu an bile yaşıyor gibiyim. İlk işkenceden geçirilişimi ve ilk direnişimi hatırlıyorum. Gözaltından çıktıktan sonra bir yoldaşın beni özlemle kucaklayışını... O an şöyle demiştim: "Bu kucaklaşma için bir o kadar daha işkence görmeye razıyım." Bu sefer de direneceğim konusunda en ufak bir tereddütün kalmadığı an bu oldu. Gene direnecektim! Her zamanki gibi!..

DAL'da önce bir-iki saatliğine hücrede bekletildikten sonra yukarı çıkarıldım. Kaba bir-iki yumruk, tekme. Sonra ayakta bekletmeye başlatıyorlar. Yan odalardan polisin bağırmaları geliyor. Yoldaşlara işkence yapmaya başladıklarını, beni de almadan önce bir süre beklettiklerini düşünüyorum. Bir süre sonra ayakta bekletilmenin kendisinin bir işkence olduğunu öğreniyorum. Söyleniyorlar, "bakalım ne kadar ayakta kalabileceksin?" Bir an oturmak ya da ayakta kalmak seçeneklerini düşünüyorum. Farkında olmadan da olsa beklemeye başladığım ölçüde, ayakta kalmaya devam ediyorum.

Tüm süre boyunca bu tür tüm tercihlerimde değişmeyen tek şey vardı. Direnecektim! İlk gece bir-iki kere soğuk su ve soğuk hava akımı önünde ayakta bekletmek dışında sistematik bir işkence görmüyorum. Daha önceki deneyimlerimden, özellikle yakalanmanın ilk günü yüklenebilecekleri kadar yüklenmeyi tercih ettiklerini biliyorum. Soğuk su, elektrik, düz-ters askı ile silahlarını tüketmiş oluyorlar.

Aslında sözkonusu silahların bütün özelliği, yarattığı fiziki acı değil, bu acı yardımıyla bir korku ve panik, normal şartlarda asla ikna olunamayacak fikirleri kabullendirilebilecek bir algılayış ortamı yaratmak. Bu "başarı"yı umdukları bir yerde bile, bunun geçici olduğunu düşman bilir. Bir sürü genç ve deneyimsiz devrimcinin işkencede zayıf davranabildiğini, ama yeniden ayağa kalkarak sonrasında direndiğini bilir. İşkence, kullanılmasından çok kullanılabilirliği hissettirildiği ölçüde, aynı etkiyi yaratır. İşkencenin çözülme yaratan etkisi, verdiği fiziksel acıda değil, sonsuza değin sürecekmiş duygusu verebilmesindedir, ya da verebildiği kadardır.

Sınıf düşmanım ilk günden silahlarını tüketmek istemiyor olmalıydı. Zira fiziki işkenceyi nasıl karşıladığımı onlar da geçmiş deneyimlerinden iyi biliyorlardı. Pek ciddiye alınmadığını bilseler de, "burası DAL, burası başka yere benzemez" avuntuları, "daha önce direnmiş olman senin önemsenmemendendir" diye kendi kendilerini telkin edici konuşmalarının mantığı burada. Sanki işkencelerin esas etkisi verilen acı ya da zamana bağlıymış gibi. "Herkesin bir sınırı vardır" diyorlardı, "sonra çözülür". Söylediklerinin ilk kısmı doğruydu, her devrimcinin işkenceye dayanmasının bir sınırı vardı: Ölüm sınırı. Bir acı kafanızı karıştırmaya değil de bilemeye yarıyorsa, sizin karşınızda küçülür küçülür ve acı biyolojik sınırı geçip sizi öldürürken, kazanan siz, yaşam ve devrim olur.

Aslında bu dışarıda da böyle değil mi? Devletin terörü aslında kafasına cop yiyenden çok onu dışardan izleyeni etkiler. Kafasına cop yiyen korkabilir, ama artık cop yemenin belirsiz bir tarafı kalmaması yüzünden, kişi dayanma gücü gösterebilir ve korkuyu yıkabilir. Her düzeyde şiddet, sadece daha büyük ve yaşanmamış şiddet ve acıların habercisi

olabildiği, insanda bunlara direnebileceği konusunda bir belirsizlik yaratabildiği ölçüde bir işlev taşır. Bu yüzden burjuvazinin en büyük terör aygıtı sermaye basınıdır. Polis ve ordu gibi faşist kurumlaşmalar üzerinden uygulanan terör, gazete ve televizyonlardan abartılı vahşet görüntüleriyle yaygınlaştırılır. Terör budur zaten: Vur, izlet, korkut ve sindir! Vurulanlar ne kadar çok olursa, faşizm için tehdit de o kadar büyür. Kitleler tamamen yokedilemeceğine; sermaye emek gücünü sömürdüğü işçiler olmadan varolamayacağına göre, terörün yaygınlaşması kendini işlevsizleştirme riskini de büyütür.

İlk gün sistematik işkencenin "hafif" kalması üzerine, daha önce işkence üzerine okuduklarımı hatırladım. O zaman hiç işkence görmemiş biri olarak, bağırmama tutumunu düşünüyor ve insan denetiminin bu kadar iyi olup olmayacağını merak ediyordum. Bu yüzden dayak ya da askı bana bilinir-anlaşılır acılar olarak görünüyordu. Bunlara karşı bağırmamak kolaydı. Ya elektrik, bunu kafamda bir türlü canlandıramıyordum. Sonra ilk elektrikle karşılaşmamı hatırlıyorum. İnsanların nasıl bağırdıklarına şaşırmıştım!

İşkenceci takımı ilk günü silahlarını tüketmeyerek geçirdi. Bende soru işaretleri yaratma umutlarını buna bağlamışlardı. İkinci günün sabahında taktikleri daha açık görülebiliyor. Silahlarını kullanmayarak kıskançlıkla koruyacaklar, kullanma tehditleriyle korkutmaya çalışacaklar, dahası zamanlarını böyle boş bir beklentiyle geçirmemek için, ideolojik-psikolojik bir savaş yürütecekler.

Onlarca yüz, onlarca fikir, onlarca üslup. "İllegal yapmayın legal yapın; EMEP-ÖDP gibi yapın; eşitlik istiyorsanız insanlara para yardımı yapın; devleti, polisi içinde çalışıp kazanın; sosyalizm öldü, milliyetçilik daha iyi"... Bunlar için ipe sapa gelmez konuşmalar demiyorum. Bunlar ciddi şeylerdi. Onları ciddiyetsiz kılan burjuvazinin ideolojik cephaneliğinin sınırlılığı ve kapitalizmin geleceksizliğinin ilanıydı. Tüm insanlığı kurtarma hayallerini tüketen bir sistemin bekçilerinin ismini bile bilmediğimiz insanlar için ölme fedakarlığı yerine, bize dilenciye para vermekten ibaret bir burjuva hümanizmini öneriyorlardı. Bunun etkili olması zaten beklenemezdi. Öyleyse nereden güç, nereden cesaret buluyorlardı ve dahası ne umuyorlardı, bu ideolojik-psikolojik vaazlardan? Terör, işkence, ölüm tehdidi, kişiyi bu ideolojik-psikolojik alana çekme işlevi taşıyordu. Peki o alana çektiklerini nasıl kazanmayı ve yenmeyi umabilirlerdi? Bu cesareti bulabildikleri tek yer olabilirdi: Devrimci hareketin zayıflığı. Burada zayıflıktan kastım, kitleleri harekete geçirip geçirmeme sorunu değil. Kastedilen ideolojik zayıflıktır. Polisin yeni dönem mektepli takımı üniversite okuyor, "üç dil biliyor" (şaşkın Adli Tıp doktoru bunu bir gelişme ve modernleşme sayıyordu, ki kuşkusuz bu doğruydu, yeni polisler moderndi, modern bir barbarlığın savunucuları ve uygulayıcılarıydılar) ve iknamanüplasyon (yönlendirme)-demagoji üzerine özel eğitimlerini ABD'de bizzat CİA'dan alıyorlardı. Bu akılları onlara ağabaları veriyordu.

Düşmanın bu çabasını ne abartmak gerekiyor, ne de önemsememek. Sadece yerli yerine koymak gerekiyor. Abartmak gerekmiyor, kapitalizmin tüm ideolojilerinin (din, milliyetçilik, liberalizm, cumhuriyetçilik...) kapasitesi ve sınırları bellidir. Eğer kapitalizmin bugünün dünyasında insanlığa hiçbir şey vaad edemiyorsa ve kitleler "yaşasın kapitalizm" diye sokaklara dökülemiyorsa, geçmiş çağların gerici fikirlerine sarılarak ya da kitle talepleri demagojik tarzda çarpıtılarak ayakta kalınabiliyorsa, bu aslında kapitalizmin ne kadar zayıf olduğunu gösteren bir tablodur. Dahası bu ideolojiler, ancak kitlelere yönelik sistematik bir terör şartlarında güç bulabiliyor. En müreffeh kapitalist ülke bile terörden vazgeçmeye ve salt ideolojik mücadele ile sosyalizmin karşısına çıkmaya cesaret edemiyor. Dolayısıyla onların sistematik papazlıkları, ideolojik, psikolojik vaazlar, ancak cellatlıkla ve sistematik işkenceyle varolabilir. Ne burjuvazi çağdaşlaşmakta, ne de faşizm insanlaşmaktadır. Kitlelerin harekete geçtiği bir yerde, bütün bu papaz-vaaz tablosunun kendisi zaten paramparça olacaktır.

Ne hayaller yaymalı, ne düşmanı abartmalıyız. Devrimciler düşmanı stratejik olarak küçümser, taktik olarak önemserler.

Tıpkı hiçbir başarılı polis operasyonunun sosyalizmi engellemeye yetmeyeceğini bilinmesinden doğan küçümseme ile günlük planda her takip şüphesini titizlikle değerlendirilmesinde olduğu gibi. Polis papaz-vaaz sistematiğini özel bir yoğunlukla kullanmayı neden istiyor? Birincisi, sermaye devletinin demokratikleşme görüntüsü için bir ihtiyaç. İkincisi, bu yolla çözdüğü insanların bir daha ayağa kalkamayacak kadar kötürümleştirilmesi mümkün. Üçüncüsü ve en önemlisi, bu yöntem sonuç alıyor!

Kitlelerin hareketli olmadığı bir evrede, "bir avuç" devrimcinin afiş, bildiri, toplantı, yürüyüş benzeri çabalarla "dev" gibi bürokratik-militarist bir aygıtı yıkması fikrine inancı koruyabilmek, onu bilimsel temelleriyle ideolojik bir kavrayışa dönüştürebilmekle sıkı sıkıya bağlantılıdır. Devrimci hareket ise tam da bu noktada zayıftır. Polisin "birkaç kişiyle yapılan basit işler" demagojisinin tutabilmesi, dahası önemli sayıda insanı çözebilmesi, bu zayıflık üzerine yükselmektedir.

Düşmanın ikinci gün sonrası uyguladığı papaz-vaaz ağırlıklı ideolojik-psikolojik taktiğin bizde sonuç vermesi neredeyse imkansızdı. Zira biz, kapitalizmin bilimsel ve militan bir suçlaması üzerine yükselen bir savaş programını kızıl bir bayrak olarak göndere, tüm işçi ve emekçilerin gözü önünde daha henüz çekmiştik. Bir program bilinciyle donanmış, kapitalizmin onulmaz çelişkilerinin 151 yıl önceki ilanı olan *Komünist Manifesto*'yu bugüne taşımıştık. Güncel ve "yeni" kapitalizmin yıkılmazlığı tezini yere çalmıştık. Polisin kapitalizmin yararları ve yıkılmazlığı, devletin güçlülüğü üzerine söylediği her fikir, programımıza, onun bilimsel temellerine, teorik bölümüne çarptı ve paramparça oldu. Sorguda bir yanıyla sınanan bizim tam da program bilincimizdi. Programımız bu sınamadan sapasağlam çıktı.

Bizi çözemezlerdi, zira biz "gözbebeğimiz" olan partiyi kazanarak böylece aslında "tereddütsüz ölme" gücünü kazanmıştık. Onlar partiyi bitirdiklerini ve bitireceklerini söylediler, "herkesi yakalamışlardı ya da yakalayacaklardı." Partinin yıkılmazlığımn, yeni dönem devrimciliğinin sürekliliğinin güvenceye alınmasının politik anlamım anlamamışlardı onlar, anlayamazlar da. Bizi çözmeleri olanaksızdı, çünkü biz kendini tekrar eden değil aşan, sistemi yıkmaya sadece cüret eden değil aynı zamanda bunu başarmanın güçlerini de açığa çıkartan bir adımın, partinin üzerinde yükseliyorduk. Biz, hangi zeminde, nasıl bir çalışma ile sınıfın devrimci siyasal eylemini örgütleyeceğimizin açıklıkları üzerine yükseliyorduk. "3-5 kişi olmak" üzerine demagojileri bize sadece gülünç geldi.

Onlar partiye çarptılar ve kaybettiler. Biz kazandık!

Son gün DAL'dan ayrılırken hissettiklerimi belirtmeliyim. Sıradan bir sınavı başarıyla vermiştik, her ne yapsalar da başarıyla verecektik. Benim için yeni olan tek bir şey vardı. "Partiyle kazanacağız!" sloganının işkencede direniş alanında da bir karşılığı olduğu...

Partiyi kazandık! Partiyle kazanacağız!
Yaşasın Türkiye Komünist İşçi Partisi!

A. Deniz

Psikolojik işkence özel bir...

(Baştarafı s.15'de)

Zaman zaman tahrik ederek cevap almaya, böylece konuşmanın önünü açmaya çalışıyorlar. Etkili olduğunu gördükleri ölçüde çok sistematik bir biçimde kullandıkları bu yöntemin işkencenin hiç de küçümsenmeyecek bir boyutu olduğunun bilincinde olmalı, tutumumuzu da buna göre ortaya koymalıyız. İlk andan itibaren inisiyatif onlarda değil bizde olmalı. Saatlerini harcayacak kadar önem verdikleri bu seansların hiçbir etkisi olmadığını, bu eli kanlı güruha tüm tutum ve davranışlarımızla hissettirmeliyiz. Parti, bu konuda genç ve deneyimsiz devrimcilerin eğitimine çok özel bir önem vermeli, bunu sistematik bir iş edinmelidir. Bu çerçevede yaşanan olumlu ve olumsuz deneyimler üzerinden, konu basınımızda da sürekli bir biçimde işlenmelidir.

D. Yılmaz

Psikolojik işkence özel bir ağırlık taşıyor

Alır almaz kollarımı kıvırıp araca soktular. Aracın içinde ortaya koyduğumuz militan tepki üzerine saldırmaya başladılar. Bir taraftan da tehditler savuruyorlardı: Biz almak istemiyoruz, siz ayağınızla geliyorsunuz, bizi alın diyorsunuz, aranan adamın mitingde ne işi var vb. gibi.

Emniyete girer girmez kemerimi çıkarma üzerinden ikinci arbede yaşandı. Bir saldırı seansından sonra kemerimi zorla çıkarıp önce bir soğuk bir odaya aldılar, sonra vazgeçip bir hücreye geçirdiler. Alındığımız andan itibaren ortaya koyduğumuz karşı tutum, birlikte alındığımız insanlar üzerinde son derece olumlu bir etki yarattı. Nitekim gözaltı sürecinin sonuna kadar blok bir direniş tutumu gerçekleşti.

İlk gün sorguya aldıklarında, ellerinde benim resmim olan bir pasaport olduğunu, ben hiçbir şey söylemesem bile on yıl yiyeceğimi vb. söyleyerek güya korku verdiler. Özellikle moral yönden zayıflatmayı amaçlayan vaazların ardı arkası kesilmedi. Benden hiçbir şey istemediklerini, sadece itirafçı bir hainin söyledikleri için doğru ya da yalan dememin yeterli olduğunu söylediler.

Bütün sorgu süreci boyunca soru ve suçlamalara olumlu-olumsuz hiçbir yanıt vermedim. Yalnızca susma hakkımı kullandığımı, yanıt vermeyeceğimi belirtmekle yetindim. Buna tek kelime eklemeyi enerji israfı saydım. Sorgunun ardından uzun süren bir işkence seansından geçirdiler ve o gece bıraktılar. Ertesi akşama kadar almadılar. Kısacası ilk seans çözüp çökertmeye dönük bir girişimdi.

Ertesi akşam yukarı çıkartarak önce bir televizyonun karşısına oturttular. Bir hainin bir sürü kaset doldurduğunu, herşeyi aslan gibi anlattığını vb. söyleyerek bir kaset koydular. Seyrettirdikleri kasetle hiçbir biçimde ilgilenmiyormuşum gibi davrandım. Aslında tüm sorgu süreci boyunca aynı tutumu aldım. Ardından gözlerimi kapatıp başka bir odaya geçirdiler. Bundan sonraki konuşmalar tüm değerlerini yitirmiş ve düşürülmüş bir hainin söylediklerine dayanıyor, buna dayanılarak moral bakımdan çökertmek amaçlanıyordu

Bu ikinci seansta da olumlu-olumsuz hiçbir cevap vermedim. İşkenceci muhataplarımı kudurtan bir kesin suskunluk tutumuydu bu. Ardından iki kez soğuk su seansı uygulandı. Elektrik, askı tehditlerinin ardından bir cevap alamayacaklarını gördüler, vazgeçtiler, tehditlerini ortada bıraktılar.

Kitle eyleminden alınmış tüm öteki yoldaşlarla birlikte blok bir direniş tutumu sergiledik.

***

Bu son deneyim üzerinden bazı gözlemlerimi ifade etmek istiyorum. Siyasi polisin yeni dönemde fiziki işkencenin yanısıra psikolojik yönden çökertme seanslarına özel bir ağırlık verdiği anlaşılıyor. Söylenenler bir tepkiyle ve öfkeyle söylenen sözler ya da rastgele dağınık konuşmalar gibi görünse de, gerçekte böyle değil. İki-üç sorgucu karşılıklı bir senaryoyu oynuyorlar. Örneğin, iki kişi konuşma yaparken, bir üçüncü kişi araya girmeye çalışıyor. Diğerleri ona müdahale ediyorlar; "o konu önemsiz, geç onu" türünden sözlerle, böylece gerçekte bir şeye dikkat çekmeye, bu arada ne çok şey bildiklerini anlatmaya çalışıyorlar. Bu tür oyunlar bize gülünç bir komedi olarak görünse de, bunun genç ve deneyimsiz devrimciler üzerinde etkili olduğu da bir gerçek.

Dolayısıyla bu "papazlık" seanslarında alınacak tutum büyük bir önem taşıyor. Hiçbir biçimde muhatap almamak, söylenenlere tümüyle kayıtsız kalmak, işkenceci sorguculara bir suskunluk ve tepkisizlik duvarıyla karşılamak gerekiyor.

(Devamı s.14'de)

Süreç boyunca tüm inisiyatif bizdeydi

Son sözü hep direnenler söyleyecek!

Miting sonrasında otobüs durağına yaklaştığımızda polisler aniden yanımdaki yoldaşın üzerine çullandılar. Ellerinden kurtarmak için yoldaşın koluna yapıştım. Bu esnada benim de üstüme çullandılar. Zorla sürükleyerek polis aracına attılar.

Araçta 5 kişiydik. Bunlardan bazıları ilk kez işkenceyle karşı karşıya gelecek olan genç yoldaşlardı. Onların moralini yükseltecek davranışlar içine girmem gerektiğini düşünerek polislere "ne yaptığınızı zannediyorsunuz?, yanımda koltukta bulunan kaskları yumruklayarak "çekin şu meretlerinizi yanımdan" diye bağırdım. Bunun üzerine diğer yoldaşlar da "arkadaş haklı, hayvan gibi saldırıyorsunuz, bizi yıldıracağınızı mı zannediyorsunuz" dediler. Bu sözler üzerine aracın içindeki polislerin bir kısmı yeniden saldırdı. Tavrımızda bir gerileme olmayınca diğer kısmı ise yatıştırmaya çalıştı.

Emniyet binasına yaklaştığımızda polisler "kafanızı eğin" diye bağırdılar. "Eğmeyeceğiz" diye karşılık verdik ve "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!" sloganını atmaya başladık.

Üzerimize çullanıp paltolarımızı, kabanlarımızı başlarımıza geçirip sürükleyerek içeri aldılar. Yüzümü duvara dönmem isteniyordu. Reddettim. Kafamı duvara vurmaya başladılar. Yine reddettim. Geri adım attılar. 8 yoldaş getirildiğimizi gördüm.

Üst araması için odaya aldılar. Kemerimi, ayakbağımı çıkarmamı istediler. Çıkartmayacağımı söyledim. Bunun üzerine üstüme çullanıp yere yıktılar. Ayakbağımı bıçakla kestiler, kemerimi zorla aldılar. Gocuğumu, ceketimi çıkartmamı istediler. Reddettim. Bunun üzerine gocuğumu yırtarak soydular. Küfürler, hakaretler... Günü geldiğinde hesap vereceklerini söyledim.

Ayrı bir hücreye alınıyorum. Aklım dışardaki yoldaşlarda. Hücrenin yanında dizilmiş durumdalar. Morallerini yükseltmek için harekete geçiyorum. Kapıyı aralıksız tekmelemeye başlıyorum. Bunun üzerine gelip kapıyı açıyorlar. Kapıyı niçin geç açtıklarını, tuvalete gitmek istediğimi bağırıyorum. Amaç düşmanı inisiyatif altına almak. Açacaklarını, biraz beklememi söylüyorlar. Dışarıda bekleyen yoldaşlar destek veriyorlar: Yoldaşımız haklı, niçin hemen kapıyı açmıyorsunuz? diyorlar. Amacıma ulaştığımızı düşünüp mutlanıyorum.

Kaldığım hücre ıslak. Botumu çıkarıp altıma koyup üzerine oturuyorum. Bir süre sonra sivil kıyafetli genç biri hücreye geliyor. Bir ihtiyacım olup olmadığını soruyor. "Hayır" diyorum. Uzun süre takip ettiklerini, herşeyi bildiklerini, hainin herşeyi itiraf ettiğini, direnmenin anlamsızlığını vb. söylüyor. Susma hakkımı kullandığını söylüyorum. Çekip gidiyor.

Adli Tıp'a götürülüyoruz. Yoldaşlara yüksek sesle sağlıklarını soruyorum. Polis konuşmanın yasak olduğunu söylüyor. Konuşmanın en doğal hakkımız olduğunu, devam edeceğimizi söylüyoruz. Israr etmiyorlar, geriliyorlar. Başlarındaki şefleri bana dönerek; "bir hafta elimizdesin, ne yapacaksın göreceğiz" diyor. "Bir hafta değil bir ay elinizde olsam ne yazar, ölümden öte yol mu var? " diyorum.

Göstermelik bir muayene yapılıyor. Hücrelerimize getiriliyoruz. Bir süre sonra kapı açılıyor. İçeriye uzun boylu, temiz giyimli, genç birisi giriyor. "Geçmiş olsun arkadaş, niçin getirildin?" diyorum. "Bir bombalama olayıyla ilgili getirildim. Üniversitede felsefe son sınıftayım " diyor. Polis olduğundan kuşkulanıyorum. "Buraya yeni mi getirildin?" diyorum. "Evet, ilk defa geldim, ilk defa bu hücreye" diyor. Bir süre sonra, "burada zaman zor geçer, yatacak, oturacak bir yer bile yok; karşı taraftaki hücrelerde ranza ve battaniye var" diyor. "İlk defa bu hücreye getirildiysen,

karşıdaki hücreler hakkında bilgilere nasıl sahip oldun?" diyorum. Pot kırdığını, polis kimliğini açığa vurduğunu anlıyor, gözlerini kaçırıyor. Suçluluk psikolojisi. Sırtımı dönüyorum. 10-15 dakika sonra kapı açılıyor. "Bombacı"yı götürüyorlar. Emniyette kalacağımız 5 gün boyunca da bir daha karşılaşmıyoruz.

Geceyarısı hücremin kapısı açılıyor. Gözüm bağlanıyor. 30-40 metre uzunluğunda koridoru geçirip bir odaya alıyorlar. Sessiz bir ortam. 5-6 kişiler. Omuzlarıma bastırıp bir sandalyeye oturtuyorlar. Masanın öbür ucundan birinin yanıma yaklaştığını hissediyorum. Konuşma yapan, soru soran sorgucu bu.

"Düşünüp taşındın mı? herşey buraya kadar" diyor.

"Susma hakkımı kullanıyorum." diyorum.

"İyi, güzel bir hak. Nereden alıyorsun bu hakkı? Bu kadar insan geceyarısı burada bekliyoruz. Sen susacaksan bizim görevimiz ne olacak? " diyor.

- "Susma hakkımı kullanıyorum!"

Devletin büyük, örgütün küçük olduğunu söylüyor. Devrimciliğe saygılı olduğunu, ama devrimciliği bilmediğimizi, devrimci olmadığımızı, devrimcilerin dürüstçe gerçekleri anlatmaktan çekinmeyeceğini vb. söylüyor. Partimizi, devrimci değerlerimizi küçük düşürerek kendince moral alarak çökertmeye çalışıyor. Ama boş bir çaba bu. Biz gücümüzü işçi sınıfından, onun ideolojisi Marksizm-Leninizm'den, köklü, bilimsel temellere dayalı bir program bilincinden, teori-pratik birliğini temel alan ciddiyetimizden alıyoruz.

Aniden tekme tokat yağmuru başlıyor. "Anlaşıldı, sen tatlı sözden anlamıyorsun, soyun!" diyor işkencecinin biri. Soyunmayı reddediyorum. Kazağımı, gömleğimi, atletimi zorla çıkartıyorlar. Pantolonumu ve külotumu botumun üstüne yığıyorlar. Çıkartamıyorlar bot engelinden dolayı. Vazgeçiyorlar. İşkence odasına doğru sürükleyerek götürüyorlar. Son bir defa soruyorlar konuşup konuşmayacağımı. "Susma hakkımı kullanıyorum" yanıtımı yeniden alıyorlar.

Üzerime tazyikli su tutuyorlar. Ayaklarımdan başlayarak ağır ağır yukarıya çıkıyorlar. Cinsel organıma uzun bir süre tutuyorlar. Su bıçak gibi kesiyor. Hergün içtiğimiz, banyo yaptığımız, yüzümüzü yıkadığımız, "su hayattır" diyerek hayatın tamamında kullandığımız su. Şu bildiğimiz su, işkencecilerin elinde bir işkence aletine dönüşmüş durumda. Aniden göğsüme tutuyorlar. Nefes alamıyorum. Boğulmak üzereyken çekiyorlar. İkinci bir tazyikli suyu devreye sokuyorlar. Bir süre böylece sürüyor.

"Tamam mı, devam mı?" diye soruyorlar.

Bütün gücümü toplayarak, "devam!" diye bağırıyorum. "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!" sloganını haykırıyorum.Vücudum yavaş yavaş uyuşuyor. Soğuk suyu fazlaca hissetmiyorum artık. Bunu farketmiş olmalılar ki suyu kesiyorlar.

"Şansa bak su kesildi" diyor biri. Numara tabi. Suyun kesildiği falan yok. Bunu ilerleyen günlerde iyice netleştirmiş olacağım.

Kaloriferin olduğu yere götürüyorlar. Üzerime sıcak havlular atıyorlar. Amaçları, bir parça ısındırıp yeniden su işkencesine devam etmek. İstem dışı, önleyemediğim zangır zangır bir titreme. Dişlerim birbirine takır takır vuruyor. Titremem biraz azalınca yeniden götürüyorlar. "Ne diyorsun, devam edelim mi?"

"Susma hakkımı kullanmaya devam ediyorum" diyorum.

Yeniden soğuk tazyikli su vücudumun değişik yerlerinde gezdiriliyor.

"İzinsiz olmasın, tamam mı, devam mı?" diyor biri.

"Devam!" diye bağırıyorum.

Bir süre sonra vücudum soğuk suyun etkisiyle uyuşmaya başlıyor. Ara veriyorlar. Kaloriferin yanı, sıcak havlular...

Yeniden su seansı. Aynı minval üzere devam ediyor. 3. seans oluyor bu.

"Su kesildi" diyor, biri. "Asıl şimdi işe başlıyoruz" diyerek bir başkası testislerimi sıkmaya başlıyor. Müthiş bir acı. Bağırmamaya kararlıyım. Dişlerimi sıkıyorum.

"Bağır bağır da arkadaşların duysun" diyor işkenceci.

Bağırmıyorum. Dişlerimi ve yumruğumu sıkıyorum.

"Tamam mı, devam mı ?" sorusu, "devam" yanıtı...

Ara veriliyor. Papaz rolündeki biri konuşmaya başlıyor: Direnme anlamsız. Herşeyi biliyoruz. 8 kasetlik itiraf var elimizde. Mutlaka ceza alacaksın. Konuşursan durumunu

bir parça hafifletebilirsin. Direnmekle durumunu daha da ağırlaştırıyorsun. Buradan nice insanlar geçti. İfade vermeden geçenler yok, ama ismini söyle yeter. Söylediklerimize yalan de yeter. Yeter ki bir şeyler söyle. Hayat hikayeni anlat mesela." diyor işkenceci.

"Susma hakkımı kullanıyorum" diyorum

"Bunun hayatı devrimcilik, anlatmaz tabi" diyor diğer bir işkenceci.

"Biz işkence yapmak istemiyoruz, sen kendin istiyorsun" dedikten sonra elektrik işkencesi başlıyor. Sağ ayak baş parmağıma ve sağ el baş parmağıma teli bağlıyorlar. Elektriği veriyorlar. Ayak ve ellerimde kasılma. Sonra cinsel organıma bağlıyorlar kabloyu. Bir süre devam ediyorlar. Bağırmıyor, dişlerimi sıkıyorum. Dişlerimden veriyorlar. Gözümün önünden bir alev dalgası geçiyor. Vücudumun değişik yerlerine kesik kesik şok halinde veriyorlar.

Ara verip, "insanlık onuru işkenceyi yenecek mi?" diye soruyor işkencecinin biri.

"İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!" diye yüksek sesle bağırıyorum.

Bir süre sonra: "Bugünlük yeter, ama unutma, sustuğun müddetçe bir hafta hep böyle sürecek, iyi düşün", diyor biri.

Hücreme indiriyorlar. Yorgunluk ve bitkinlik var üzerimde. Ama çok mutluyum. İşkencecilere diz çöktürmenin mutluluğu. İlk günü, direniş açısından kilit önemdeki günü kazanmıştım. Sıra diğer günlerde idi.

İkinci gün gözlerimi yeniden bağlayıp işkencehaneye çıkardılar. Sorgucunun biri kısa, o bildik konuşmasını yaptıktan sonra dayalı döşeli bir yere aldılar. Herşeyi bildiklerinin kanıtı olarak ellerinde bulunan bir sürü kasetten bugün birini izleteceklerini söylediler.

Televizyonun 2-3 metre mesafe kalacak şekilde karşısına yere oturttular beni. Gözlerimi açtılar. Video kaseti çalışmaya başladı. Televizyonlarda 15-20 gün önce çıkartılan bir itirafçı, "samimi itiraflarını" sunmaya başladı. İşkenceciler pür dikkat tepkimi gözlüyorlar. Bu video gösterimi 15 dakika kadar sürdü. İtirafçının kullandığı bir isim üzerine hepsi ayağa aniden kalkarak, "o sensin" diye bağırdılar. "Gizlenecek bir şey yok. Kendini kurtar. Gizlenecek bir şey olsa gizlemekte haklısın. Ama herşey ortada." dedi bir işkenceci.

"Susma hakkımı kullanıyorum." dedim yeniden.

"Konuşmazsan eşini getireceğiz. Gözünün önünde s....ceğiz. Namusun elden gidecek. Çocuklarını getireceğiz. Gözünün önünde onlara da işkence yapacağız."

Gözümün önünde çok sevdiğim eşim ve çocuklarım canlandı. Düşman bunu birçok devrimciye yapmıştı. Bize de yapabilirdi. Ama bizim sevgimiz sığ, iki kişilik, yüzeysel bir sevgi değildi. Sınıfa, devrime, sosyalizme, dünyaya kök salan bir sevgiydi. Namus, paçamızın arasında değildi. Tarihe, sınıfa, insanlığa karşı sorumlulukları yerine getirmek en büyük namustu. Bir gün böyle bir tercihle karşı karşıya kala bileceğimi düşünerek kendimi bu saldırıya hazırlamıştım.

"Susma hakkımı kullanıyorum" dedim.

"Anlaşıldı, bu laftan anlamıyor, gidip getirelim eşini" dedi sorgucu.

Bir yerlerde dolaştırdılar. Merdivenlerden aşağı indirdiler. Ortada bir yere diktiler. Gözbağıma ışık sızmadığından loş bir yer olduğu belli. Kendi aralarında yavaş sesle konuşuyorlar, anlaşılmıyor. Biri yanıma yaklaşarak, "hakkınızda bir karar veriliyor, elini çabuk tut, bir an önce konuş, geç kalma" dedi.

"Susma hakkımı kullanıyorum!"

Bir süre sonra tekrar merdivenlerden yukarı, işkence yapılan yere çıkarttılar. Yeniden tazyikli suyla işkence. Onlardan aynı sorular, aynı konuşmalar. Benden aynı yanıt; "Susma hakkımı kullanıyorum!" Seans bitiyor. Hücreme indiriyorlar. Bugün de kazanıyoruz.

3. gün yeniden alıyorlar işkenceye. Önce bildik papaz taktikleri. Sökmeyince tazyikli su altına alma. Buna karşılık ifade vermeme tutumunda direnme. Ama ilk günkü diz çöktürme iddialarında gerilemenin ilk işaretleri, "sırf eziyet olsun diye işkenceye devam edeceğiz" sözünde ifadesini buluyor.

4. gün işkenceye almadılar. Devrimci irade önünde diz çökmelerinin somut bir kanıtı bu durum. Tek kelime ifade verilmedi ve tek satır belge imzalanmadı!

5. gün mahkemeye çıkarılıyoruz. Tutuklanıyoruz.

Direniş mekanımız değişmiş durumda sadece. Direneceğiz. Çünkü son sözü direnenler söyleyecek!

Yaşasın Türkiye Komünist İşçi Partisi!

E. Demir

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri

Siyasi poliste, mahkemede ve zindanlarda tutum

(Kongre tartışmaları)

Cihan: Gündemimizde partili militanlarımızın siyasi poliste, zindanda ve mahkemede izlemesi gereken çizgi, alması gereken tutum sorunu var. On yıllık illegal bir komünist örgütüz. Bu süre içinde savunup uyguladığımız bir tutum, bu çerçevede oluşmuş direnişçi bir geleneğimiz var. Fakat yine de burası bir parti kuruluş kongresi; kongremiz, bugüne kadarki çizgi ve pratiğimizi de değerlendirerek partimiz adına tutumumuzu bir kez daha tanımlamak, tüm parti için bağlayıcı esasları saptamak sorumluluğu ile yüzyüzedir. Ben açış mahiyetinde bazı temel noktalara değineceğim.

Programımız ve işçi sınıfının tutarlı devrimciliği

Öncelikle şunu belirtmeliyim. Kongremiz parti programı taslağımızı günlerce ayrıntılı olarak tartıştı ve onayladı. Bu programın teorik bölümünde yeralan temel maddelerden biri, işçi sınıfını modern toplumun tek tutarlı devrimci sınıfı olarak tanımlar. Bu temel önemdeki bilimsel ve tarihsel gerçeği programda ilan etmenin ilkesel ve pratik açıdan büyük bir önem taşıdığını, zira bu gerçeğin Marksizm ile küçükburjuva sosyalizmi arasındaki temel bir ayrım noktasına işaret ettiğini, gerek ön tartışmalarda, gerekse Program Taslağımız üzerine süren kongre tartışmalarında önemle vurguladık.

Bunun gündemimizle, gündemimizdeki somut konu ile bağı ne diyeceksiniz. Bağı şu: Eğer proletarya içinde yaşadığımız modern burjuva toplumun tek tutarlı devrimci sınıfıysa, onu temsil etmek iddiasındaki bir öncü devrimci parti de, bu en tutarlı devrimciliği yaşamın ve mücadelenin her alanında kendi şahsında göstermeli, pratiği içinde sergilemelidir. Programımızdaki tanım, bu tanımda dile getirilen bilimsel ve tarihsel nitelik, partimizin, onun tüm üye ve militanlarının anlayışı ve davranışı üzerinden yansıyabilmelidir. Elbetteki komünist öncünün, partinin sınıfın bu bilimsel soyutlama ürünü niteliklerini kendinde ete-kemiğe büründürmesi bir zaman ve pratik sorunudur. Herşeyden de önemlisi, bu sınıfla devrimci bir pratik içinde birleşme, kendi devrimciliğini bu sınıfla gelişen politik ve örgütsel ilişkiler içinde üretme ve geliştirme sorunudur.

Bu nokta yeterince açık, bunu gözden kaçırıyor değilim. Fakat bu pratiğe ilişkin bir sorundur. Eğer biz anlayış planında en ileri ve tutarlı bir devrimciliğin ölçülerini, normlarını ve değerlerini bir çizgi ve tutum olarak benimsersek ve bunları hayata geçirme ısrarı gösterirsek, zamanla bu pratiğe de zaten gereğince ulaşırız. Ve benim burada, bizzat programımızın temel bir maddesine atıfta bulunarak anlatmaya çalıştığım nokta, partimiz adına sağlam ve tutarlı bir devrimcilik anlayışı ve tutumunu gündem konumuz çerçevesinde de formüle etmemiz gerektiğidir. İleri sınıfın tutarlı devrimciliği, partimizin poliste, mahkemede ve zindandaki tutumu üzerinden de yansıyabilmelidir. Bu konuda ülkemizin küçükburjuva devrimciliğinin son 25-30 yılda oluşturduğu devrimci tutum ve geleneklerin gerisine düşmek bir yana, bunu devrimci sınıfın konumu üzerinden ileriye doğru aşmalı, daha ileri bir noktada daha tutarlı bir biçimde yeniden üretmeliyiz. Bu programımıza bağlılığımızın ve devrimci sınıfa karşı sorumluluğumuzun bir gereğidir.

Sorunu öncelikle buradan, bu temel ilkesel-programatik düzeyden kavramak, somut sorunları bunun ışığında irdelemek durumundayız. Bunu böylece belirledikten sonra, artık gündemimizin kendi somut içeriğine ve sorunlarına geçebiliriz.

Siyasi poliste ve işkencede direnişçi çizgi ile başlamak istiyorum.

Siyasi poliste tam direniş: Komünist kimliği ve parti üyeliği onurunu yükseklerde tutma sorumluluğu

Siyasi poliste tam bir direniş çizgisini genel olarak saflarımızda yerleştirmek partimizin önünde çok temel bir sorumluluk olarak durmaktadır. Genel olarak saflarımızda diyorum, zira partinin dar örgütsel alanını kasdetmiyorum. Etkimiz altındaki ve faaliyetimiz içindeki bütün militan güçler de dahil, saflarımızda siyasal poliste tam direniş çizgisini oturtmak durumundayız.

Parti üye ve aday üyelerimiz zaten net bir tutumla direnmek sorumluluğuyla yüzyüzedirler. Bu tam ve pürüzsüz bir direniş olmak zorundadır. Poliste şu veya bu şekilde çözülen herhangi bir üye ya da aday üye, böyle davranmakla partiye verdiği sözü çiğnemiş, parti üyeliği onurunu sınıf düşmanına çiğnetmiş, kendi komünist onur ve şerefini ayaklar altına almış olur ve partiden de buna göre bir muamele görür. Böylelerinin üyeliği ya da aday üyeliği herhangi bir savunma hakkı gerektirmeksizin otomatik olarak düşer. Bu bizim tüzüğümüzde de kesin bir hüküm olarak, "poliste çözülen üyelerin üyeliği otomatik olarak düşer" şeklinde net bir ifade olarak yer almalıdır.

Siyasi poliste, düşmanın zulmü karşısında partili komünistler tam direniş göstermek zorundadırlar. Bu direnişin mahiyetinin ne olduğu ise bellidir. Polisin talep ettiği hiçbir bilgi verilemez, hiçbir iddia ve itham kabul edilmez. Partili komünist düşmanın zulmünü yüreklice ve cepheden karşılamak, davanın ve partinin çıkarlarını ölüm pahasına savunmak, parti üyeliği onurunu yükseklerde tutmak zorundadır. Bu açıdan partili militanlarımızdan tam bir direniş bekliyoruz.

Bu yeterince açık ve somut bir çerçevedir. Bunun ötesinde bir tanımlama ve somut ölçü gerekmiyor. Kaldı ki, bu ülkenin on yılları bulan bir devrimci direnişçi geleneği var, direniş çizgisi nedir, bu bu ülkede yeterince bellidir. Devrimci hareketimizin bir direniş geleneği vardır. Direnmek nedir, çözülmek nedir? Bunlar iyi-kötü bellidir, bilinmektedir. Bizim pratiğimiz içerisinde de bellidir. Siyasi poliste tutum konusunda söyleyeceklerim kısaca bunlar. Yineliyorum; tam direniş, örgüt üyeleri ve aday üyeleri için örgütsel bir yükümlülüktür. Üzerinde çalışılmakta olan tüzük taslağımızda da temel bir parti üyeliği yükümlülüğü olarak yer almaktadır.

Ama bunun ötesinde, saflarımızda mücadele eden militanlara bu tutumu genel olarak maletmek, sağlam devrimciler, dirençli komünist kadrolar yetiştirmek konusunda büyük bir sorumluluğumuz olduğunu da bu vesileyle belirtmek istiyorum.

Zindanda tam direniş çizgisi: Devrimci kimliği ve onuru yükseklerde tutma sorumluluğu

Zindanlarda devrimci tutuma geçiyorum. Bu ülkede bir zindan direnişi geleneği de vardır. Genel devrimci ölçütler nedir, zindanda direnmek nedir, teslimiyet nedir, uzlaşma nedir, bunlar yaşam tarafından fazlasıyla açıklığa kavuşturulmuş sorunlardır. Yıllardır zindanlarda yoldaşlarımız var; yoldaşlarımızın da uyguladığı bir çizgidir bu aynı zamanda.

Zindanlardaki yoldaşlarımız parti kongresinden zindanlarda izlenecek politika konusuna bir açıklık getirilmesini talep etmişlerdi. Zaten bir zindan pratiği ve bu zindan pratiği konusunda izlenen bir politik tutum olduğu için, doğrusu hangi noktalarda açıklık getirilmesini istedikleri çok fazla anlaşılamamıştı. Neye açıklık istedikleri bir üye yoldaşımızdan talep edildi. Bu kongreye yazılı olarak iletildi, ama malesef henüz ulaşamadı. Sanıyorum kongre dağılmadan bu yazı bize ulaşacaktır. Açıklık istenen neyse, metin geldiği zaman tartışabiliriz. Bu nedenle sorunun bu yanma girmiyorum.

Devletin genelde zindanlarda nasıl bir politika izlediği biliniyor. Bu politikaya karşı devrimcilerin geliştirdiği politika da iyi-kötü belli. Direnme çizgisi izleniyor. Bu direnme çizgisinde ne kadar esnek davranılıyor ya da ne kadar katı ve sekter eğilimler oluyor, bence bunu yargılamak pek biz dışardakilere düşmüyor. Bu süreç kendi doğallığında orada yaşanıyor, bir biçimde şekilleniyor. Bizim parti olarak zindanlara ilişkin olarak savunacağımız çizgi; devletin boyun eğdirme, teslim alma, onur kırma, kişiliksizleştirme, kimliksizleştirme saldırısını cepheden göğüsleme çizgisi olabilir. Zindanlarda direnme çizgimiz budur, bundan taviz veremeyiz, bu konuda esneklik kabul edemeyiz.

Bu çizgi nasıl uygulanır, hangi somut durumda neye karşı nasıl bir tavır alınır? Bu bence somut bir inisiyatif alanı, bir özgül durumlar sorunu. Yoldaşlarımız bugüne kadar zindanlarda tutum belirlemede önemli bir hata yapmadılar, duruma göre politika belirlemekte güçlük çekmediler. Örneğin, zindan direnişi sırasında izledikleri politika önemli ölçüde kendileri tarafından belirlendi. 45. günden sonra, daha sınırlı sayıda insanla ölüm orucuna geçilmesine karşı çıktılar, bu kendi değerlendirmeleriydi. Biz bunu doğru bulduk ve daha sonra gerekçelendirdik. Doğru bir tutumdu bu, dolayısıyla gerekçelendirilmesi zor bir tutum değildi. Bizim insanlarımızın gösterebileceği bir doğru yaklaşım örneğiydi. Çünkü öteki grupların izlediği tutum değişikliğinin gerisindeki zayıflığı biliyorlardı, devrimci akımların ileriye atılmış gibi görünen bir adımı aslında hangi geri noktalardan, hangi zayıf etkenlerden hareketle gündeme getirdiklerini biliyorlardı.

Zindanlarda bugüne kadar temsil edilmemiz noktasında bizi doğrudan bağlayan kadrolar üzerinden herhangi bir sorun yaşamadık. Bizi doğrudan bağlayan derken, üyemiz ya da aday üyemiz olan ve poliste direnme çizgisi izlemiş bulunan kadrolarımızı kastediyorum. Yoldaşlarımız bu konuda herhangi bir ciddi hata yapmadılar. Ama zindanda bizim saflarımıza geçen bir takım insanlar oluyor, bu yeni yoldaşlardan bazıları bu konuda zaman zaman kusurlar gösteriyor olabilirler. Onların tümünün durumlarını çok yakından denetleyemiyoruz. Zindan direnişleri-ölüm orucu sürecinde, bize zindanda katılmış bazı insanlar şahsında (Bayrampaşa'da olduğu gibi) direnme çizgisinde değil ama, ilişkilerde bize uygun düşmeyen bazı davranışlar ortaya çıktı. Ama kendi örgüt kültürümüzden geçmiş, örgüt mensubu olarak yetişmiş yoldaşlarımız bu tür hatalar yapmadılar. Genel olarak toplamda olumlu bir grafik içerisindeyiz. Bizi zayıf düşüren herhangi bir durumla karşılaşmadık. Çözülmüş, zayıf düşmüş, kimliğini kaybetmiş belli unsurları kuşkusuz bu belirlemenin dışında dışında tutuyorum. Bu gibi unsurların çeşitli hatalı ya da kusurlu tutumları olmuş olabilir, bu muhtemeldir, durumu somut olarak olarak bilemediğim için bu noktayı açıkta bırakıyorum.

Zindan politikamıza ilişkin bir başka noktaya değineceğim. Zindan, bir devrimcinin kendi iradesi dışında mahkum edildiği özel bir yaşam ve mücadele alanıdır. Ama bunun nasıl bir devrimci imkana çevrilebildiği de gene kendi deneyimlerimizle sabittir. Zindanlar devrimci hareket için bir çürüme alanı da olabiliyor, bir devrimci okul da olabiliyor. Bir takım örgütlerin mensupları oralarda çürüyebiliyor, dışarıya mücadele azmini ve gücünü kaybetmiş olarak çıkabiliyorlar. Ama bazı örgütler de burada militan yetiştirip, dışarıya hazır kadrolar olarak da çıkarabiliyorlar. Bu ülkenin sol tarihinde insanların, tüm baskılara, hatta izlenen uzlaşmacı bazı tutumlara rağmen, zindanlarda belli bir eğitimden geçip çıkabildiklerini biliyoruz. Bu her açıdan sağlıklı bir eğitim değil, sağlıksız eğilimler ve bazı dengesiz davranışlar da üretebiliyor zindan, bunu saklı tutuyorum. Ama insanlar buradan bilenmiş örgüt kadroları ve militanlar olarak çıkabildikleri gibi, şair, yazar, sanatçı olarak da çıkabiliyorlar. Hiç değilse değerlerinden tamamen kopmuyorlar.

Zindana düşen her militanı, düştüğü andan itibaren dışarıdaki mücadeleye hazırlamak gibi temel bir sorumluluğumuz var. Bu gereğince yerine getirilemeyen bir sorumluluk olduğu için özellikle vurguluyorum. Bugüne kadar bunu pratikte çok büyük ölçüde zindandaki insanların kendi inisiyatifleriyle ortaya koydukları çabalara bıraktık. Böyle olmaması gerekiyor. Saflarımıza, çevremize aldığımız genç insanlar olabiliyor, tecrübesiz işçiler olabiliyor, yakın dönemde örnekleri olduğu için de söylüyorum. Bunlar örgüt üyesi, aday üyesi olmuyorlar ve içlerinden bir kısmı poliste zayıf davranabiliyor. Dolayısıyla ilk sınavlarını başarısız veriyorlar. Genç ve deneyimsiz insanlar oldukları ölçüde, zayıflıklarını elbette hoşgörüyle karşılamıyoruz ama yine de onları bir parça anlayabiliyoruz. En azından kendi koşulları içerisinde zayıflıklarına çok fazla da şaşırmıyoruz, bunda kendi payımız ve sorumluluğumuz olduğunu da gözden kaçırmıyoruz. Direnmeleri arzuladığımız, temenni ettiğimiz bir şey kuşkusuz. Ama bunun olmadığı, bu insanlardan bir kısmının zayıf davrandığı bir durumda, onları kendi zayıflıkları temelinde eğitmek, kendilerine olan güven ve saygılarını tümden yitirmelerini engellemek, onları geleceğin mücadelelerine yenilenmiş kadrolar olarak yetiştirip hazırlamak gibi bir sorumluluğumuz olduğunu hiçbir biçimde

unutmamalıyız. Bu insanlar, zayıf sınavlarına rağmen, pekala buralarda yetiştirilerek, mücadelenin hizmetinde militanlar olarak dışarıya çıkartılabilir. Bu hiçbir biçimde ihmal edilmemesi gereken bir sorumluluktur.

Mesela bir örnek biliyorum. Bugün açık çalışma içinde yeralan ve bir bölgede bir alanı tutan bir yoldaş, daha önce poliste kötü bir tavır almıştı. Genç bir döneminde, zayıf bir anında yakalandı. Semt gençliğinden son derece genç bir insandı, kötü bir tutum aldı. Ama bugün artık yoldaşımız olan bu kişi içeride, biraz da düştüğü ortamın etkisiyle, kendisini toparlamayı başardı. Çıktıktan sonra tereddütsüz olarak faaliyet içinde yeraldı. Çok değişik defalar siyasal polisin şiddetine maruz kaldığı halde bunu göğüsledi. Bugün çalışmada ve mücadelede belli bir kararlılık ortaya koyabiliyor. Direnç kazanmış bir kadro olduğunu, zayıflığını giderebildiğini bize pratikte gösterdi. Bu konuda bir politikamız yok demeyeceğim, ama uygulamada belirgin bir zayıflığımız var. Bu tür insanların durumuyla, içerdeki yaşamlarıyla gereğince ilgilenmiyoruz. Bazılarını adeta kendi haline bırakıyoruz. Bu tutumu terketmeli, devrimci kişiliğini yenileme ve geliştirme niyeti ve pratik çabası olan bu türden genç ve deneyimsiz insanlarla yakından ilgilenmeliyiz.

Elbette onlara gösterdikleri zayıflığı, poliste yaşadıkları utancı hiçbir biçimde unutturmamalıyız. Tersine, onların durumuyla, sorunlarıyla yakından ilgilenebilmemizin, onları yeniden kazanmak için gerekli çabayı harcamamızın temel bir önkoşulu, onların poliste yaşadıklarını olduğu gibi, tüm açıklığı ile partinin önüne koymaları ve ardından bunu neden yaşadıklarına ilişkin bir yazılı özeleştiri çabası ile birleştirmeleridir. Bu iki nokta çok önemlidir. Bize durumunu ve yaşadıklarını tüm açıklığı ve ayrıntıları ile sunmayan ve bunu kendini yenileme, yeniden bir kalıba koyma niyetini ortaya koyan bir özeleştiri ile birleştirmeyen kişilere, prensip olarak sahip çıkmamalıyız. Böylelerini güvenilmez ve samimiyetsiz saymalı, zindanda onların siyasal sorumluluğunu almayı reddetmeliyiz. Böyleleri eski üye veya aday üye iseler, bunu iki kere böyle yapmalıyız. Samimi, ayrıntılı ve bir başlangıç adımı olarak güven veren bir özeleştiri vermeyen, bunu yazılı olarak partiye sunmayan çözülmüş üye ve aday üyelerin siyasal sorumluluğunu üstlenmeyi kesin bir biçimde reddetmeliyiz. Böylelerinden yazılı açıklama ve özeleştiri almakla da kalmamalı, süreç içerisinde durumlarını adım adım izlemeliyiz. Pratikte devrimci yenilenme niyetlerine, partiye bu konuda verdikleri söze sadık kalıp kalmadıklarını somut olarak görmeliyiz. Bu konuda samimiyetsizliğe, sinsiliğe, düzenbazlığa hiçbir biçimde prim vermemeli, böylelerinin sorumluluğunu üstlenmeyi reddetmeli, gerekirse komünlerimizden de atmalıyız. Sınıf devrimciliği onurunu, partili olmanın gereklerini, parti üyeliği onur ve şerefini bu kadar kolay çiğnetenlerin, bunun sonuçlarına da katlanmaları gerekir.

Öte yandan partinin politik sorumluluğu kapsamındaki bir soruna değineceğim. İnsanlar yakalanıyorlar, poliste direniyorlar, bunlar bizim üyelerimiz, aday üyelerimiz... Onlar direnerek partiye karşı yükümlülüklerini yerine getiriyorlar. Partiye karşı yükümlülüklerini yerine getiren insanlara karşı parti de kendi yükümlülüklerini yerine getirmek zorundadır. Partili insanlar hiçbir biçimde zindanda sahipsiz bırakılmamalıdır. Bu konuda yer yer zaaflı bir pratiğimiz var, maalesef. Bir takım üyelerimiz örgütün çok özel ilgisine konu olmayabildiler. Hiç değilse pratik sonuç bu olabildi. Ya da ancak hareketin bazı ileri kadrolarının çok özel basıncıyla bu ilişkiler bir parça kurulabildi.

Parti kongresi, net bir biçimde, "parti içeri düşen üye ya da aday üyeleriyle anında örgütsel ilişki kurar ve onların zindandaki yaşamını başından itibaren bilinçli bir tarzda yönlendirir" demeli, bu konudaki tutumunu kesin ve net bir biçimde formüle etmelidir. Bu bir tüzük hükmü olmaz, ama partinin böyle bir anlayışının net bir biçimde formüle edilmesi gerekiyor. Aylarca ilişkisiz kalmış parti üyelerimiz olabiliyor. Kendileriyle yazışılmayan, kendilerine örgütteki gelişmeler hakkında bilgi verilmeyen, ihtiyaçları sorulmayan, belki özel bazı hassasiyetler olmasa aileleriyle, yakınlarıyla, çocuklarıyla ilgilenilmeyebilen yoldaşlarımız olabiliyor. Bu bizim anlayışımız değil, olamaz, ama somutta bizim pratiğimiz olabildi. Buna kesin bir biçimde son vermeliyiz. İçeri düşen üye ya da aday üyelerimize, yanısıra partinin değerlerine sadık kalan tüm öteki militanlarımıza anında sahip çıkmak, içeriden ve dışarıdan sahip çıkmak,

kendileriyle politik-örgütsel ilişki ve diyalog kurmak, dışarıda ihtiyaçları, yakınları ve benzeri sorunlar varsa bunlarla, yanısıra hukuki durumlarıyla ilgilenmek, bu alanda bir boşluk bırakmamak, bizim için vazgeçemeyeceğimiz, hiçbir biçimde ihmal edemeyeceğimiz bir sorumluluk alanıdır. Sanıyorum yeterince açık, daha fazla açmaya gerek duymuyorum.

Mahkemede devrimci tutum: Devrimci konum ve kimliği savunmak asgari bir davranış noktası olmalıdır

Bunların dışında mahkeme tutumu sorunu var. Mahkemede tutuma ilişkin olarak halihazırda belli deneyimlerimiz var. Devrimciler, siyasi polisin deyimiyle, "caminin önünden geçerken yakalanmış" olmuyorlar. Siyasi faaliyet içinde, örgütsel bağları içinde yakalanıyorlar. Bir örgüt davasının, bir örgüt operasyonun parçası olarak yakalanıyorlar. Bu durumda devrimci kimliği net bir biçimde sahiplenmek asgari bir tutumdur. Bunu gizlemenin hiçbir mantığı olabileceğini zannetmiyorum, bu başını kuma gömmek olur. İstisnai örnekler dışında mahkemede bir devrimcinin apolitik bir tavır takınmasını hiçbir biçimde kabul edemeyiz. Gerçekten bilinmeyen bir devrimciyse, çok özel bir nedenle düşmüşse, diyelim ki öyle davranması bir şeyleri gizlemesine imkan veriyorsa, buna bir şey denilemez, ki bu istisnai bir durumdur. Ama siyasi çalışma içinde ya da örgütsel bir operasyonun içinde yakalanmış bir insanın mahkemede apolitik bir tutum sergilemesini kabul edemeyiz. İnsanlar asgari düzeyde devrimci bir konumu ve tutumu savunmak zorundadırlar. Devrimci olduklarını, bu düzene karşı olduklarını, emekçi halktan yana olduklarını mutlaka belirtmek, bunu ortaya koymak ve savunmak zorundadırlar.

Bunun ilerisindeki tutum, tümüyle kişinin kendi durumuna, bir devrimci ve komünist olarak kendi tercihine, artı partinin tercihine bağlıdır. Tanıdığınız bir yoldaşın tutumu buna bir örnektir. Bu yoldaş, yakalanma tarzı, delilleri, bir takım başka etkenlerden dolayı, örgütsel kimliğini belki çok doğrudan değil ama bir EKİM militanı olduğunu cepheden kabul eden ve EKİM çizgisini savunan net bir politik tutum aldı yargılamada. Tutum olarak EKİM'i, onun ideolojik-politik çizgisini savunan bir siyasal savunma yaptı ve bu çizgisini sonuna kadar sürdürdü. Bu savunmasından dolayı da tekrar tekrar yargılandı, tekrar tekrar siyasi savunma yaptı. Yine yakın zamanda bir başka yoldaşımız, daha dolaylı bir biçimde, ama neticede EKİM'den alıntılar yaparak, bir siyasi savunma yaptı.

Bunun dışında, 3. Genel Konferans'ın hemen ardından İstanbul'da gerçekleşen bir örgüt operasyonu oldu. Bu operasyonda alınan yoldaşlarımızın büyük çoğunluğu direnmişti. Bu yoldaşlar, durumlarından dolayı, cepheden EKİM'i savunmadılar, ama mahkemede net bir siyasi savunma yaptılar, bunlar politik yayın organında yayınlandı. Düzeni yargıladılar, komünist olduklarını söylediler, siyasi savunma yaptılar. Bunlar mahkemede nasıl davranılabileceğini gösteren çeşitli somut deneyimler.

Ama öyle özel durumlar, öyle hukuksal durumlar olabilir ki, ilgili kadro kendi inisiyatifiyle ya da partinin isteğiyle, ama hiçbir bireysel kaygıya düşmeksizin, tümüyle devrimci kaygılarla değişik bir tutum alabilir. Ya da bizzat parti belli kaygılarla savunmaya belli sınırlar getirebilir, daraltabilir. Normaldir, dünya komünist hareketinin tarihinde de bu böyledir. Rus devrimcilerinde de bunu görüyoruz. *Ekim*'in daha ilk sayılarında Lenin'den bu konuya açıklık getiren bir belge yayınlamıştık. Lenin savunmanın üç kademesi olabileceğini söylüyor. Ama hiçbir üye tutuklunun sosyalist kimliğini inkar edemeyeceğini de net bir biçimde belirtiyor. Bu alınması gereken tutumun asgari sınırıdır, diyor. Siyasal savunmaya ilişkin söyleyebileceklerim kısaca bunlar

Bu konuda en tehlikeli olanı, bu hatayı 12 Eylül'de birçok devrimci yaptığı için söylüyorum, yargılama süreci konusunda hayallere kapılmaktır. Bu çoğu kere siyasi savunma imkanının harcanmasına yol açabiliyor. Bunu kesinlikle yapmamak, bu aptalca hataya düşmemek gerekiyor. Hiç değilse asgari devrimci bir çizgide siyasi savunma yapmak, bu konuda herhangi bir bireysel kaygı duymamak gerekiyor. Ceza almamak, dışarıya rahat çıkmak adı altında boş hayallerle siyasi fırsatları harcamak gibi bir tutuma hiçbir parti üyemiz ya da militanımız girmemelidir.

Ama kendi hukuksal durumumuzu gereksiz yere sıkıntıya sokacak yollara da

başvurmamalıyız. Bu ülkede siyasi savunmanın yaratacağı etki oldukça sınırlı. Bir kontr-gerilla rejiminde yaşıyoruz. İletişim, propaganda tümüyle devletin tekelinde. Mahkemeler gerçekten halk kitlelerine açık olsa, bunlar basına yansıyabilse, tutumlar, tavırlar, siyasi savunma çok özel bir yöntem olarak özellikle tercih edilebilinir. Ama bugün böyle değil. Bu savunmaların ancak belgeleri alınabiliyor ve devrimci basında yayınlanıyor. Bu ise devrimci örgüt sempatizanı kitleleri içerisinde yankı bulabiliyor, ki bunun bile büyük bir önemi ve anlamı var. Az önce sözünü ettiğim yoldaşın yaptığı siyasal savunmanın bizim saflarımıza bir soluk getirdiğine inanıyorum.

Hazal: Mahkemede partinin çizgisini savunacağız. Parti üyesi olduğumuzu ifade etme ve savunma tutumunu tercih edebileceğimiz (hukuki boyutuyla da ilgili kuşkusuz) durumlar olabilir mi? Mesela, "parti üyesiyim" gibi...

Cihan: Olabilir, bu tümüyle somut bir durum. Bugün benim durumumdaki bir parti üyesi yakalandığı zaman, doğal olarak alacağı tutum bu olacaktır. Bu doğrudan parti adına konuşmanın, burjuva mahkemesinde doğrudan parti sözcüsü olarak ve parti adına düzeni yargılamanın ve partimizin çizgisini, programını, taktiğini ortaya koymanın gerektireceği bir ihtiyaçtır. Fakat sıradan parti üyelerinin, ya da düşman nezdinde fazla deşifre olmamış parti yöneticilerinin bunu yapması gerekli değildir. Eğer ilgili parti yöneticileri önden deşifre olmamışlarsa bile, çok aleyhte koşullarda yakalanmışlarsa, yapmaları gereken şey doğrudan parti adına konuşmak, cepheden partiyi, onun çizgisini ve eylemini savunmaktır. Bunun ötesindeki yoldaşlarımızın alacağı tutum, başka şeyler yanında, tümüyle yakalanma durumuna, delil durumuna bağlıdır. Bu bir esneklik alanı ve bunun bir alt sınırı var. Durumu tümüyle somut bir değerlendirme konusu yapmak gerekiyor. Bireyci, hesapçı, o küçük-burjuva kaygılara bir alan bırakmamak kaydıyla, bu tümüyle pratik değerlendirme konusu olmalıdır. Kadroyla partisi arasında iyi bir diyalog varsa, kadronun kendi düşüncesi alınır ve parti bu konuda tercih yapabilir. Parti adına bir siyasal savunmanın tercih edildiği bir durumda ise, savunma metninin partiyle diyalog halinde ve onun onayına sunularak hazırlanması amaca uygun olacaktır. Zira bu savunmanın metni kamuoyuna ve kitlelere parti adına sunulacaktır. İçeriği partiyi bağlayan bir içerik kabul edilecektir.

Bir de siyasi poliste gerçekten çok kötü duruma düşmüş kadrolar olabilir. Bunlar da mahkemede siyasi savunma yapmak isteyebilirler. Onların böyle bir savunma yapıp yapamayacaklarına parti karar verir. Örgüt bazı kimseleri kendi adına söz söylemekten men edebilir. Bu tür kimseler parti sözcüsü kabul edilmeksizin, savunmaları partiyi bağlar sayılmaksızm, parti programını, çizgisini ve pratiğini savunan savunmalar yapabilirler. Bu tümüyle partinin yapacağı tercih ve vereceği onaya bağlıdır. İşin bir de böyle bir yanı var.

Bu dönem bir DGM boykotu var. Doğru bir boykot, koşullara fazlasıyla uygun olan bir boykot. Süresiz olması gerektiğini düşünüyorum, sonuç ne olur bilemiyorum. Aslında biz '94 yılında gündeme gelen boykotun da süresiz olması gerektiğini, DGM'lerin gayri meşru ilan edilmesi ve tanınmaması gerektiğini savunduk. Binlerce siyasi tutuklu bunu yaparsa eğer, DGM mekanizması felç olur ve işlevsiz kalır diye savunduk. Bu görüşlerimizi o dönem MYO ve PYO'da ortaya koyduk. Ama öteki siyasi akımlar bu yolu seçmediler. Bu kadar çok siyasi tutuklusu olan bir ülkede siyasi tutuklular kararlı bir tutum gösterebilirlerse, boykotun etkili olacağını düşünüyorum. Ama kitlesi olan akımlar buna yanaşmıyorlar, çünkü bu kitle zayıf bir kitle oluyor. Mahkemeye çıkarsan dışarı çıkarsın telkinleriyle, bu konuda aile ve çevre baskısıyla sık sık yüzyüze kalan bir kitle bu.

Arif: Bir devrimcinin düşman karşısında ortaya koyacağı tutumun özel bir eğitimin konusu olması gerekiyor. Sorunu bugüne kadar bu cephede biraz ihmal ettiğimizi düşünüyorum. Polise karşı tutum ne olmalıdır meselesi çok değişik vesilelerle yayın organlarımızda işlenebilmeli. İçeri düşen yoldaşların bir takım yazıları dışında tutulursa, bunu ciddi bir eğitim konusuna çeviremediğimiz bir gerçek. Bundan sonraki süreçte bu konuya özel bir önem vermemiz gerekiyor.

Bir kontra cumhuriyetinde yaşıyoruz. Bir devrimci yakalandığında 12 yıl gibi bir cezayla karşı karşıya kalabiliyor ve bu ona karşı özel bir biçimde kullanılabiliyor. Bir devrimcinin çok yönlü ve hiçbir belirsizliğe imkan vermeyecek şekilde, sistematik bir biçimde eğitilmesi gerekiyor.

Tutsak yakınları ve zindanlarla örgütlü ilişkiler

Nadir: Söylenenlere birkaç nokta eklemek istiyorum. Birincisi, tutsak yakınları ve aileleriyle ilişkileri düzenleme, geliştirme ve onları kalıcılaştırma sorunudur. Gerek tutsak yakınlarıyla dayanışma çerçevesinde, gerekse başka bir takım siyasal etkinliklere seferber etmek alanında çok başarılı olduğumuz söylenemez. Buna çok özel bir tarzda dikkat etmemiz gerekiyor. Tutsak yakınlarının son derece duyarlı oldukları, birleşmeye, bütünleşmeye, siyasal etkinliğimiz içerisinde davranmaya fazlasıyla müsait oldukları bir gerçektir. Bunu toplam deneyim üzerinden söylüyorum. Bizde yeterince dikkat edilmeyen bir hususudur bu. Ailelerle çok sınırlı bir ilişki kuruluyor.

İkincisi, zindanlarda iç yaşamı düzenleme sorunudur. Üyelerimizin, aday üyelerimizin zindanlara düştükleri andan itibaren devrimci görevlerinin bitmediği açık. Devrimci sorumlulukları orada bir başka biçimde devam ediyor. Tutsak düşen yoldaşlarımıza tanımlı sorumluluklar vermeliyiz. Bu arada yayın organları vb. çerçevesinde katkılarını da sistematik bir biçimde örgütlemeliyiz.

Zindanlardaki yoldaşlar siyasal mücadelenin süreçlerini, toplumsal yaşamın sorunlarını, daha özel bir biçimde parti yaşamını ve sorunlarını özel bir dikkatle izlemelidirler. Hapishanedeki insanlar zaten doğal olarak bunu izleme eğilimine sahiptirler. Burada örgütün de ona karşılık vermesi üzerinden zindandaki yoldaş kendini örgütün ve mücadelenin organik bir parçası haline getirebilmelidir.

Önemli bir diğer sorun, zindandaki yaşamı kimliğimize, kişiliğimize, kültürümüze, devrimci sınıfın devrimci bireyine yaraşır bir tarzda düzenleyebilmektir. Zindanlar bu açıdan bence çok önemli. İnsanlar bunu sorumluca değerlendiremeyebiliyorlar ve bu sonuçta bir çürüme zeminine dönüşebiliyor. Bir tembellik alanına, bir atalet alanına dönüşebiliyor. Bu giderek ilgisizliği besliyor, giderek yabancılaştırıyor. Zindandaki yoldaşların çeşitli vesilelerle yazdığı gibi, artık kafası devrimci mücadelede değil de "ne zaman çıkacağım?"da olan bir insan olmaya kadar varabiliyor iş.

Yaşamı devrimci tarzda düzenleme, işçi sınıfının bir devrimcisi olarak yaşama konusunda bugüne kadarki pratiğimiz fazlasıyla yüz ağartıcıdır bizim payımıza. Yer yer saflarımızda poliste zayıf düşerek oraya gitmiş ya da başka kesimlerden zayıflık göstererek bize gelmiş olanlar oldu. Bunları saklı tutuyorum. Ama bizim tanımlı ilişkilerimiz, yoldaşlarımız çerçevesinde bakıldığında, bugüne kadar yaşam pratiği alanında da yüzağartıcı bir geleneğimiz var. Bu sorun sanıldığından da önemlidir. Çünkü oradaki yaşamı düzenlenme, orada devrimci kişiliği geliştirme ve yetkinleştirme çok özel bir önem taşıyor. "Zindanlar komünistler için birer okul olmalıdır!" sözünün gerçek bir pratik karşılığı vardır. Bu basit bir söz kalıbı değildir. Her üyemiz, her aday üyemiz ve partimizin her taraftarı, zindanları gerçek bir okula dönüştürmeyi başarabilmek durumundadır.

Zindanlar arası ilişkiler ve ortak politika saptama sorunu

Cihan: Cezaevinde politika saptama yetkimizin sınırları nedir? diye soruyorlar zindandaki yoldaşlar. Sorun şu ya da bu cezaevi üzerinden kendi iç sınırları içinde ele alındığında, sorun sözkonusu cezaevinin kendi içinde kendi çözümünü de buluyor çoğu kere. Ama zindanların genelini ilgilendiren politikaların saptanmasında, bugünkü sınırlılık çerçevesinde, en azından üyelerimizin kuracakları ortak bir diyalog ve koordinasyonla bu bir sonuca bağlanabilmeli. İlk elden bunları söyleyebiliyorum.

Yarın biraz kalabalıklaşırız, tutar merkezi bir cezaevi konseyi kurarız. Ama bugün üyelerimiz sıradan üyeler değil ve sayıları da sınırlı, onlar arasında başarılı bir koordinasyonla halledilebilir bir sorun bu. Halihazırda böyle halledilmiyor. Kendiliğinden oluşan belli bir ağırlık merkezi var, başlangıç açısından bunun belli bir mantığı da vardı. Ama buraya yeni yetkin üyeler girdikleri zaman onların da bir takım sorumluluklar üstlenmeleri gerekiyor. Herkesin konumu aynı olamıyabiliyor burada. Nihayetinde bu, zindandaki gelişmelere, tartışmalara hakim olabilmekle ilgili bir sorun. Ama, karşılıklı bilgilendirme, fikir alışverişi ya da koordinasyonla sonuçta karar bir yerlere bırakılsa bile, böyle bir koordinasyonu onlara önermeliyiz. Bunun yine de belli bir sakıncası var. Çok dar olduğu için bugünkü durum, çok fazla iç deşifrasyon yaratmadığı için, halihazırda problem yapmıyoruz. Ama içeri düşen

her devrimcinin konumunun da bilinmesi gerekmiyor. Bugün çok önemli görülmüyor, ama yarın bu önemli hale gelebilir. İnsanlar içeride kendi örgütsel durumlarıyla ilgili bir açıklama yapmak zorunda değildir, burada da iç illegalitenin kuralları, bu kuralların gerekleri geçerli.

Zindanlardaki geçişlerin sorunları ve gerekleri

Zindanlara değinmişken şunu da söylemek istiyorum. Bize zindanlarda çeşitli siyasal akımlardan insanlar geliyorlar. Bu insanların hareket noktasının belli bir samimiyeti ifade ettiğinden kuşku duymamak gerekiyor. Yakalandıklarında mensubu oldukları örgütleri içeride sorguluyorlar. Cezaevi ortamı düşünmeye, yaşananları sorgulamaya müsait bir ortam. Bu sorgulama sonucunda belli tercihlere gidiyorlar. Belli hayal kırıklıkları yaşamış devrimciler oldukları, geleneksel akımların iyi-kötü birbirine benzediklerini bildikleri için, çoğu kere bize yönelik bir tercih gündeme gelebiliyor. Bu tür geçişler öteki örgütler arasında ne ölçüde oluyor bilemiyorum, ama bize geçen pek çok insan oldu. Bu insanların durumunu gözlemek ve denetlemek durumundayız. Kimdir bunlar? Neden kopmuşlardır? Neden bize gelmişlerdir? Üyelik ya da aday üyelik sürecinden bağımsız olarak, bu insanlardan ayrıntılı bir siyasal ve örgütsel özgeçmiş almak ve değerlendirmek zorundayız. Halihazırda böyle bir uygulamamız yok. İnsanlar bunu kendiliklerinden yapıyorlar.

Mesela cezaevleri iç yazışmalarından farkediyorum. Bize ...'dan geçmiş bir yoldaş, diyor ki; "bunun böyle olmaması lazım, biz geldik, aradan birbuçuk sene geçti, kimse niye geldin, gelmeden önce ne yapıyordun, şimdi ne vaadediyorsun diye sormuyor, bunun sorulmaması çok anormal" diyor. Düzenli rapor istenmemesini, içerdeki durumun sürekli olarak izlenip denetlenmemesini doğal olarak yadırgıyor. Bu açıdan tam bir denetim kurmak gerekiyor. Yeni MK bu konuyu gündemine almalı, bu alan üzerinde iyi bir denetim kurabilmelidir. Bunun önemli bir nedeni şudur; bu insanlar bize geçtikten sonra bulundukları cezaevinde bir süre sonra bizi temsil eder duruma geliyorlar, ya da bizden bunu talep ediyorlar. Bir kere bu talebi sonuca bağlayabilmek için bile onları yakınen tanımak zorundayız. Partimiz adına açıklama yapabilecek, partimiz adına imza koyabilecek bir siyasal kimliğe ve kişiliğe sahip olup olmadıkları konusunda net bir fikrimiz olabilmelidir. Zindanda saflarınıza katıldıktan sonra bazı genç insanlar bize özgeçmişleri ile geçmiş süreçlerini değerlendiren uzun yazılar verdiler. Kendi zayıf polis pratiklerini, kendi örgütlerinde ve süreçlerde yaşadıkları çeşitli zaafları ortaya koydular. Bunun böyle olması gerekiyor, bizim katılan her insandan bunu özel bir biçimde talep etmemiz ve gelen bilgileri ciddiyetle ve dikkatle değerlendirmemiz gerekiyor.

Cezaevi hareketlerin kimliği konusunda, ortalama kadro tipi konusunda da iyi bir fikir veriyor. Ortalamanın üstünde olduğumuzu rahatlıkla söyleyebiliyorum. Gerek poliste direniş bakımından, gerekse zindanda direniş ve zindan yaşamı bakımından. Çeşitli sorunlarımız, zayıflıklarımız muhakkak ki vardır. Ama ortalamanın üstünde olduğumuz da bir gerçek. Bunun gerisinde, aynı zamanda örgütlerin yaşadığı gerileme, örgütlerdeki niteliksel düşüş var. Örneğin geleneksel örgütlerden biri bu sorunu bizzat merkez yayın organında ele aldı. Örgütlerinin geçmiş direniş geleneğinde büyük bir gerileme olduğunu, çözülmelerin yaygınlaşan bir eğilim haline geldiğini yazmak zorunda kaldılar. Bizim böyle bir durumumuz yok. Saflarımızda elbette çözülen insanlar çıkıyor, bunların bir kısmı üye ya da aday üye olabiliyor. Ama genele bakıldığında, örgütümüzü temsil eder konumda bulunan kadrolarımız çoğunlukla direniş geleneğini temsil ediyorlar.

Kuşkusuz bu geliştirilmesi gereken bir özellik. Bu alanda ciddi boşluklarımızın olduğunu, bunun henüz sistematik bir eğitimin konusu haline getirilemediğini, alınması gereken tutumun kadrolara iyi anlatılmadığını, deyim uygunsa halihazırda izlenen tutumun biraz zımnen yerleşmiş olduğunu gözden kaçırmamalıyız. Bunu çok bilinçli bir eğitimin konusu haline getirmeliyiz. Tam direniş, salt örgütsel bilgilerin polise verilmemesi, hiçbir belgeye imza konulmaması ile sınırlı değildir. Siyasal polise karşı cepheden bir tutum alabilmek, ezme ve aşağılama tutumlarına karşı aktif bir karşı tavır geliştirmek de gerekiyor. Örneğin, şu veya bu nedenle polisle diyalog ya da tartışmaya girişmek hiçbir biçimde bizim tutumumuz olamaz. İşkencede aldığımız boyun

eğmeme tutumunu "papazlık" gösterileri karşısında da almayı başarabilmeliyiz. Buna aykırı davranışları zaafiyet göstergesi ve kuşku nedeni saymalıyız.

Özgürlük eylemleri ve partinin sorumlulukları

Hazal: Özgürlük eylemine ilişkin bir açıklığımızın olması gerektiğini düşünüyorum. Bu konuda belli bir pratik de var. Öbür taraftan, bir firarda, sanırım bir TDKP'li tutsak, 7-8 ayı olduğu için tünelden geri dönüyor, eyleme katılmıyor. Bu konuda bizim kendi saflarımızda da bir açıklık yaratmamız gerekiyor. Bir ayımız bile kalmış olsa, bence eğer böyle bir fırsat varsa değerlendirmeliyiz. Zaten zindana düştüğümüz günden itibaren özgürlük eylemini gerçekleştirmenin yol, yöntem, imkanları nedir, bu gözle bakmak durumundayız.

Cihan: Biz nihayetinde 4-5 ay ceza alan bazı insanlara gidin yatın da diyebiliyoruz. Zira sözkonusu kişilerin legalitelerini kaybetmemeleri gerekiyor. Bu tümüyle somut bir değerlendirmenin konusudur. Özgürlük eyleminin koşullarına, imkanlarına, risklerine bağlı olarak değerlendirilmesi gerekir. Çok kesin kurallar koymayalım. İnsanların kendi iradelerine bırakalım, somut durumları en iyi onlar değerlendirebilir.

Elbette kaçmak insanlarımızın görevi, örgüt elemanlarını kaçırmak partimizin görevi, bu konuda bir belirsizlik ve tereddüt olamaz. Aslında bu ikincisine özellikle parmak basmak gerekiyor. Bu ülkede örgütlerin kadrolarını kaçırabildiklerini biliyoruz, bu alanda küçümsenmemesi gereken olumlu bir gelenek zaten var. Örgütler '80 öncesinde de bunu başarabiliyor, örneğin mahkemeye giden polis minibüsünü çevirerek kadrosunu polisin elinden çekip alabiliyordu. İlgili kadronun durumuna bağlı olarak kaçırma sorununu değerlendirmek gerekir. Zira herkesi kaçırmamız zaten mümkün değil. Ama imkanlarımız elverdiği ölçüde, kritik kadrolarımızı kaçırmak partimizin ihmal edilemez bir görevi olabilmeli.

Zindanlarla yakın ve düzenli bir ilişki partinin görevidir

Konuşmamda daha önce belirttiğim bir noktayı bir kez daha vurgulamak ihtiyacı duyuyorum. İçeri düşen yoldaşlarımıza karşı yeterince vefalı değiliz. Bu konudaki pratiğimizde ciddi boşluklar var. Yeni dönemde bu soruna önem vermeliyiz. Parti ile üye ilişkisinde yükümlülükler karşılıklı olmalıdır. Üye partiye karşı yükümlülüklerini yerine getirmeli, ama parti de üyesine karşı yükümlülüklerini yerine getirebilmelidir. Bu konuda ihmal kabul edilemez. Herhangi bir gerekçeye sığınma kabul edilemez. Biz bir şeylere sığındık bugüne kadar, yoldaşlarımızı ihmal ettik. Kongre sonrasında taze bir başlangıç yapmalıyız. İçerideki yoldaşlarımız bizim için ciddi bir ilgi ve duyarlılık alanı olabilmelidir. İçerdeki her yoldaş, her parti militanı, partinin yakın ilgisini, desteğini, denetim ve yönlendiriciliğini yakınen hissedebilmeli, bu konuda en küçük bir sahipsiz ve yalnız bırakılma duygusuna kapılmamalıdır.

Bu konudaki boşluklar bence ne meşguliyetten geliyor, ne de imkansızlıktan. Esasta duyarsızlıktan geliyor. İçeri düşen yoldaşımızın devrimci tutumunu kendi onurumuz olarak sahipleniyoruz, ama öylece de bırakıyoruz. Üye olarak yakalanıp poliste tam direnen ve 9 ay içerde sahipsiz bırakılan birisi çıktıktan sonra mücadeleyi bıraktı. Bu trajik bir durumdur ve ben bu sonuca şaşırmıyorum. Genç bir insan olarak bir sürü karmaşayı yaşıyor. Poliste örgütü için direniyorlar, ama 9 ay boyunca kendisine sahip çıkılmıyor, içeriden çıktığında iyi bir göreve vermek için de hazır bekleniliyor. Neye göre böyle bekleniliyor? Sahipsiz bırakılan bir kadronun kendi manevi dengesini, mücadele kapasitesini koruyabileceğine niye bu kadar kesin inanç duyuluyor? Bu kadar inanç duyulabilecek bir kadroysa, niye sahipsiz bırakılıyor? Bizim bu sorulara doğru ve kendi içinde tutarlı yanıtlar vermemiz lazım.

Aykut: Poliste, zindanda, mahkemelerde tutum ve içeride devrimci iç yaşam konusu, kendi deneyimlerimizden de yararlanılarak, kongre sonrasında ciddi bir eğitimin konusu haline getirilebilmelidir. Önümüzdeki süreçte bu sorunları sistematik olarak yayınlarımıza yansıtmak gibi bir görevimiz olmalıdır. Özellikle zindanlardaki yoldaşlarımıza bu konuda özel bir sorumluluk düşüyor. Kongremiz bu görevin herkesten çok onlara düştüğünü özellikle vurgulamalı, onları bu konuda somut olarak görevlendirmelidir.

TKİP Belgeleri: Kongre Tartışma Tutanakları

Örgütsel güvenlik sorunları üzerine ön tartışmalar/2

Bugünün önceliklerini kararten tutumlardan kaçınmalıyız

Cihan: Sorunun siyasal yanı, çalışma tarzına ilişkin yanı konuşmalarda önplana çıkıyor. Genel olarak sözkonusu olan bir hareketin siyasal yaşamını, bu temel üzerinde örgütsel varlığını süreklileştirmek olunca, doğal olarak bu öne çıkarılıyor. Ya da işlenen bir takım kusurların temelindeki genel nedenlere bakılıyor, onun üzerinden tartışılıyor. Tartışmanın oturtulmaya çalışıldığı bu çerçeve, kuşkusuz anlamlı bir çerçeve.

Ama ben bu ön tartışma çerçevesinde, sorunun biraz daha pratik, deyim uygunsa biraz daha teknik yanlarını tartışmaya daha özel bir eğilim duyuyorum. Çünkü burada, önü alınmazsa eğer, tehlikeli ve yıkıcı sonuçlara yolaçacak ciddi bir aksama var. Bu örgütte insanların illegalite meselesinin ideolojik özünü genel kapsamı ile az-çok bildiklerini, bu açıdan pek bir problem olmadığını biliyorum. Oysa illegalitenin pratik gerekleri konusunda, kurallı örgütsel yaşam dediğimiz alan sözkonusu olduğunda aynı şeyi söyleyemiyoruz. Tersine, bu alanda en ileri kadroların bir kısmını da kesen ciddi bir kavrayış ve davranış sorunu var. Bu böyleyken, tartışmayı ve dikkatleri sorunun bu alanından genel siyasal eksene çekmeye çalışmak aslında sorunu saptırmak, bizim bugünkü acil ve hayati pratik önceliklerimizi görmezlikten gelmektir. Bu birinci nokta.

İkinci nokta; bu mesele tabi ki genelde kitlelerle birleşme süreci içerisinde çözülecektir, kalıcı çözümü böyle sağlanacaktır. Bunu daha baştan yeterli açıklıkta ve kısaca hatırlattım. Ama yineliyorum, örgütsel güvenlik sözkonusu olduğunda, bizim güncel sorunumuz bu değil. Kitlelerle birleşmek bizim için bir zaman sorunu, bir orta vade sorunudur. Bu orta vadeyi tüketmeye çalışırken de biz hep ayakta kalabilmeliyiz, kalmak zorundayız. Örgütsel sürekliliğimizi hep koruyabilmeliyiz, koruyabilmek durumundayız. Örgütsel sürekliliği sağlayabilmeliyiz ki, sözkonusu orta vadeyi de başarı ile tüketebilelim. Zaten kitlelerin hareketlendiği, bizim kitlelerle birleşmede belli başarılar elde ettiğimiz dönemde, örgütün illegalitesi, gizlilik kuralları, çalışma tarzı da o döneme göre olacaktır. O dönem çok başka şeyler tartışacağız. O dönem de tartışılacak pratik sorunlarımız olacak, ama bunların çerçevesi, niteliği ve kapsamı çok daha farklı olacaktır.

Örgütsel güvenliğin temel koşulu: İlkeli ve kurallı bir örgüt yaşamı

Bugünün koşulları içerisinde, daha dar anlamda gizlilik sorunu (genel bir illegalite sorunu olarak da koymuyorum gizlilik sorununu, bu daha da özel bir alan), bunun gerekleri, bunun kuralları meselesinde bazı ciddi zaaflar var bu harekette. Bu hareketin en ciddi, en güvenilir, örgütün geleceğini temsil eden kadrolarının bir bölümü, bugün hala bu konuda kabul edilmesi güç bir takım kusurlar gösterebiliyorlar. Bu kongreyle birlikte bu konuda tümüyle yeni bir pratik sergilemek zorundayız. Bu nedenle pratik açıdan işlevsel olacak dar bir çerçevede meseleye girmek istiyorum. Mesela, iç illegalite titizliği yoktur bizde. Dar bir örgüt olmamızın, kişiler arası özel güvene dayalı bir ortamda bulunmamızın getirdiği bir gevşeklik var. Ve bu orta vade üzerinden bakıldığında çok çok tehlikeli.

Bir örgüt soyut bir güvene göre değil, saptanmış ilke ve kurallara göre hareket eder. Bir örgüt ilke ve kuralları temel alır, bu temel

üzerinden sağlam bir güveni olur. Bir başka ifadeyle, güven ancak bu temele, bu çerçeveye oturursa, gerçekten hakedilmiş ve sağlıklı bir güven olur. Aksi durumda, güvene dayalı ilişkiler adına bir örgütte keyfilik ve kuralsızlık meşrulaşır, bu da o örgütü zamanla yıkıma götürür.

Türkiye'nin son 30 yıllık toplam deneyimine bakıyorum, partiler güvenliklerini çalışma tarzı, illegalitenin ve gizliliğin genel kuralları üzerine kurdukları ölçüde ayakta kalabilmişlerdir. Güvense, Lenin en büyük güveni tarihin en ünlü ajanlarından birine duymuş, ondan kuşkulanılmasını büyük bir zaafiyet olarak görmüştür. Buna ilişkin söylentileri dedikodu, tartışmak isteyenleri ise dedikodu meraklıları sayabilmiştir. Ama eğer bu düzeydeki bir sızma bile bir tahribatı nispeten sınırlı tutmuşsa, gerisinde kurallı yaşam gerçeği vardır. Temelsiz bir güvenin verebileceği zararlar kurallı örgüt yaşamı sayesinde belli sınırlar içerisinde kaldığı ölçüde, bu tahribatın bir takım genel sonuçlara yol açması engellenebilmiştir. Bu konuda bizzat Lenin'e ait altın değerinde bir öğüdü ya da kuralı esas almak durumundayız: Güven iyidir, fakat denetim daha da iyidir! İşte sorunun bütün özü buradadır. İlkelere ve kurallara, bu çerçevede sürekli bir denetime dayalı bir örgüt yaşamı, sağlıklı ve sağlam bir güvenin de temeli ve önkoşuludur.

Kaldı ki, Bolşevik partisinin böyle sorunlarla, yani sızma ve provokasyonlarla karşı karşıya kaldığı dönemler, sınıf içerisinde kökleştiği dönemlerdir. Biz henüz böyle bir dönemde de değiliz. Dolayısıyla ben, şu içinden geçmekte olduğumuz dönemi, yani henüz mevcut sınırlı gelişme dönemimizin bazı özel hassasiyetlerini önplana çıkarmaktan yanayım.

12 Eylül'den beri, özellikle de TDKP-MK'sının büyük bir bölümünün diz çöküşünü gördükten sonra, hep şu düşünceyi savunuyorum: Bir örgüt güvenliğini, soyut güvene değil somut ilke ve kurallar üzerine oturtur. Çöken bir önderliğin vereceği tahribatın en alt düzeyde olması da gelip gene bir kez daha örgütün örgütsel yapılanmasına, çalışma tarzına, illegalite çerçevesindeki kurallı yaşamına dayanabiliyor.

Çoğu kere, "bir örgütün güvenliğinin güvencesi, kadroların direnişçi kimliğidir", denilir. Bu fikir ancak kısmen ve belli koşullar çerçevesinde doğrudur. Bir partinin kadroları ne kadar yiğit, fedakar ve gözüpek olursa olsun, eğer bu parti kendi örgütünü doğru bir yapılanmaya, doğru bir işleyişe ve sağlam kurallara bağlamamışsa, o öteki özelliklerin hiçbiri yeterli olmayacaktır. Herşey bir yana, sağlam ve sağlıklı bir iç yaşam, doğru esaslara dayalı bir çalışma tarzı, ilke ve kurallara dayalı bir örgüt yaşamı, bu çerçevede sürekli bir iç denetim mekanizması olmayan bir örgütte yiğit, fedakar, adanmış kadrolar yetişir mi? Gevşekliğin, kuralsızlığın, denetimsizliğin egemen olduğu bir örgütte, o örgüt ve onun takip ettiği dava ciddiye alınır mı? Bir örgütü ve bir davayı ciddiye almadan yiğit, fedakar, gözüpek, tek kelimeyle direnişçi kadro olunur mu?

Yineliyorum, yasadışı bir parti, ihtilalci bir parti, güvenliğini gizlilik kuralları üzerine kurar. Tarihteki bütün ciddi devrimci partiler de bunu böyle yapmışlardır. Direnişçi kimliğin bir partinin güvenliğini sağlama almaya yetmeyeceğini şuradan bakarak da görebiliriz. Kurallı bir yaşamı ve sağlam bir iç illegalitesi olmayan bir partinin on tane kadrosu sağlam, birisi çürük çıktığı zaman, o çürük kadronun verdiği zarar partiyi tahrip etmeye yetebiliyor. Kurallı yaşamı, iç illegalitesi olmayan bir örgüt (ki iç illegalitesi olmayan bir örgütün genel bir illegalitesi de olamaz), kendi içerisinde gizliliği ve kuralları uygulayamayan bir örgüt, bunu düşmana karşı da uyguluyamaz. Bu aynı gerçeğin iki yönüdür. Bir komite beş kişidir, beşi bir toplantıda ele geçsin, dördü direnşin biri çözülsün, bu tüm alanı tahrip etmeye yetebiliyor.

Burada kurallara dayalı örgüt yaşamına yapılan vurgu, direnişçi kimliği herhangi bir biçimde zayıflatmıyor ki. Ben diyorum ki, biz direnişçi kimliği geleceğimizi ona bağlayan bir çerçevede vurgulamayalım. Biz sınıf devrimciliğimizi vurgularken, devrim davasına bağlılığı vurgularken, militan savaşçı bir parti olmak, buna uygun savaşçılara, buna uygun kadrolara sahip olmak gibi hususları vurgularken, direnişçi kimliği hep ve döne döne işleyelim. Ama biz bu partinin güvenliği meselesini, bu partinin örgütsel sürekliliği meselesini ele alırken, doğru bir yapılanma,

doğru bir işleyiş, kurallı bir yaşam, artı kadrolarının sağlamlığı, diyelim. Aksi halde sayısız hata yaparız. Çünkü siyasal mücadelenin kendi pratiğinde, o gerçek yaşam denizinde uzun süreli yüzmedikçe, o soyut güvenin ne ifade ettiği konusunda çok şey söylemek de mümkün değildir.

Biz yoldaşlarımıza tam güveniriz. Örgüt içerisinde tam güvenlerini hissederiz, hissettiririz. Ama o güveni bir temele oturtmaya da çalışırız. Örgütsel güvenliğimizi kişilere duyduğumuz güven üzerine değil, illegalitenin genel gereklerine, gizliliğin genel kurallarına dayandırırız.

İç illegalite bilincini ve kültürünü sağlam bir biçimde yerleştirmeliyiz

İllegalitenin ve gizli çalışmanın kuralları, bir yanıyla da polis taktiklerinin, polis tekniklerinin boşa çıkartılması sorunudur. Hatta daha dar ele alırsak, gizlilik sorunu da diyebiliriz buna. Şimdi ne oluyor? İçeri düştükleri zaman insanlarımızdan direnişçi bir kimlik bekliyoruz, partiye verdikleri söze sadık kalmalarını, devrime bağlılıklarını en zor sınavda kanıtlamalarını istiyor ve bekliyoruz. Birçok yoldaş bu beklentilerimizi karşılıyor da. Ama arada karşılamayanlar da olabiliyor. Böyle de olabildiğine göre ve bu her yasadışı örgüte zarar verdiğine göre, bunun yaratacağı tahribatları engelleyecek önlemler önden düşünülmeli ve uygulanmalıdır. İç illegalite ve uygulama bu ihtiyacın karşılığıdır.

Bir yakalanma durumunda alınması gereken tedbirler çerçevesinde bir dizi davranış kuralı gerekiyor. Yakalanan birinin evine gidilemez, bu bir kuraldır. Ben o yoldaşa güveniyorum, giderim denilemez ve gidilemez. Bu kuraldır! Yani kurala göre değil de göz kararına göre, şu veya bu kişiye duyduğumuz güvene göre davranırsak, önü alınamaz bir keyfilik alanı açarız ve sonuçta tahrip edici hatalar yaparız. Ben bunları somut deneyimler ışığında ifade ediyorum. TDKP-MK sekretaryasının üyeleri devrimci kimlik bakımından hareketin en güvenilir insanları olarak görünüyorlardı, zorlu pratik sınav gerçekte bunların en zayıf, en inançsız insanlar olduklarını ortaya çıkardı. Bazı MK üyeleri, onlar tutuklandıkları, randevularına gelmedikleri halde, kalkıp evlerine gittiler ve karakola düştüler. Eve gelmeyen bir insanın evinde kalınmaya devam edildi. 24 saat sonra o güvenilen MK üyesi polisi alıp geldi ve evinde kalan yoldaşını yakalattı. Kurallara uygun davranışlar, bu tür sonuçları ve tahribatları engeller.

İç illegalitenin gereği olarak her insan, kendisi için gerekli olandan ve kendisini ilgilendirenden fazlasını kesinlikle bilmemelidir, bilmesine gerek de yoktur. Normalinde bir MK üyesi her konuda yetkilidir. İdeolojik politik, örgütsel, pratik herşeyi sormaya ya da öğrenmeye yetkilidir. Genel planda bakarsanız hukuku buna el verir. Ama bu örgütün yeraltı baskısı vardır ve bunu MK içerisinde bir, en fazla iki tane birey örgütlüyordur. O baskının her türlü teknik bilgisi yalnızca onlarda kalmak zorundadır. Artı şu veya bu biçimde onlarla bir ilişki kopukluğu doğarsa, baskıya ulaşabilmek için alınmış özel ek tedbirler vardır. Bu polisin elinin uzanamayacağı bir yerdedir. Böyle bir boşluk doğduğu zaman o baskıya ulaşmak üzere kullanılan bir imkandır. Bunun dışında MK'nın tüm öteki üyelerinin bu konuda hiçbir somut bilgisi olmaz, olmamalıdır. Bu bir iç illegalite kuralıdır, bunun güven ya da güvensizlikle hiçbir alakası yoktur. Bu örgüt diyelim mali kaynaklarını kamulaştırma yolu ile karşılanmak durumuna gidiyordur. İşleri kim örgütlüyorsa sadece onlar bilir. Böyle bir uygulamaya prensip olarak onay vermenin ötesinde, bir MK'nın bilebileceği şey, ortaya çıkan sonucun kendisidir. Bu hareketin mali kaynakları sürekli besleniyor mu, ihtiyaçlar karşılanıyor mu? Önemli ve gerekli olan yalnızca budur. Ötesi iç illegalite kapsamındadır ve ilgili görevli ya da görevliler dışında kimseyi ilgilendirmemektedir.

Bu tür pratik örneklerle konuyu dağıtmak ve darlaştırmak istemiyorum. Ama belli davranış kurallarının olması ve insanların bu kurallara mutlak uyması gerekiyor, bunu anlatmaya çalışıyorum. Şüpheli bir durum varsa randevuya gidilmez. Bu kural mı, değil mi? Böyle kurallar koyacak mıyız, koymayacak mıyız? Esneklik adına hayati önemdeki kurallarda yaratılacak her gevşeme, sonuçta kuralsızlığı ve keyfiliği besler. Bir kadro "takip ediliyordum, randevuya gitmedim" dediği zaman, bu meşru bir savunma olabilmeli, hiçbir biçimde yadırganmamalıdır. Oysa bizde o kadar

anormal bir durum var ki, böyle bir davranışla karşılaştığımız zaman, "ne o yoldaş, çok mu korktun?" diyebiliyoruz. Böylece bu insanı bir dahaki sefere hata yapmaya teşvik ediyoruz. Bir yoldaş dün bana diyor ki "falanca yoldaşın evinde bulunmaması gereken şeylerin bulunmasının gerisinde, 'bunu burdan alın' demesi durumunda akla gelebilecek soru işaretlerinden duyduğu kaygı olabilir." Bir örgütte bir kadro böyle bir kaygı duyabilir mi? Bu malzeme bu evde duramaz. Bu tür durumların kurallara aykırı olduğunu iki gündür konuşuyoruz. Kural bu ise, ilgili kişi bu kuralların gerekleri konusunda büyük bir rahatlık ve tokluk içerisinde olmak durumundadır. "Bu malzeme bu eve konamaz" diyebilmeli, bu rahatlığı duyabilmelidir.

Daha fazla uzatmak istemiyorum. Bu iç illegalite meselesinde bir anlayış birliği oluşturmamız gerekiyor. Ben bir organın kendi içerisinde bile bir iç illegalitenin olabileceğini, belli durumlarda olması gerektiğini düşünüyorum ve bizzat MK üzerinden buna bazı örnekler de verdim. Bu çalışma alanı bilgisi ile ilgili bir sorun değil kesinlikle, bunlar özel şeyler. Mesela, geçmişte bir birimdeki bir olayı biliyorum. Özel bir operasyon var. Kaybolmuş bir insan bulunmuştur. Bulunan insanı alıp örgütte teslim etmek sorunu var. İşle iki kişi ilgileniyor. O iş sadece fiilen o iki kişi artı benim aramdaki bir meseledir. Ama bunu oradaki üçüncü kişi tartışma konusu edebildi, bunu güvensizlik nedeni sayabildi. Halbuki çok büyük bir doğallıkla karşılanması gerekirdi. Yani bir özel durumda sorun kimleri ilgilendiriyorsa onlarla sınırlı kalmak durumundadır. Bunun güvenle güvensizlikle bir alakası yok ki.

Burada bir takım belgeler var, insanlar okuyorlar. Ne okuduklarını bazen merak ediyorum. Siyasal belgelerin tümü okunsun. Ama bazı ilişkileri, hangi fabrikalarda nelerimiz olduğunu kimsenin öğrenmesinin gerekli olduğunu zanetmiyorum. Kendi eski örgüt yaşamımdan biliyorum. Bir fabrikada iki işçimiz olduğu söyleniyorsa, hemen "kim bunlar, biri benim şurada gördüğüm mü?" diye sorulabiliyordu. Bunlar o kadar gereksiz ve anlamsız sorular ki. Bu bir kişisel merak, bir boşboğazlık eğiliminden başka bir şey değil ve örgüt kültürümüz içinde mutlaka yadırganmalı, mahkum edilmeli, bu tür eğilimler ve davranışlar gayrı-meşru kabul edilmelidir. İç illegalitede gerekli olmayanları öğrenmemek gibi bir kültürü, bir alışkanlığı, bir davranış tarzını kesin bir biçimde oturtmalıyız ki, öğrenmeye meraklı tipler çok rahat sırıtabilsinler. Sözün burasında şunu da hatırlatayım ki, şimdi polis de artık nasıl davranılması gerektiğini biliyor. Bir örgüt içine sızdırılmış provokatörler öyle çok meraklı da görünmemeye çalışıyorlar artık. Tam tersine, polis artık adamlarını "fazla meraklı davranma" diye yönlendiriyor. İşin bu yanını bir yana bırakıyorum. Gene de kritik anlarda o tiplerin de bir şeyleri sorgulamak, kurcalamak yoluna gitmekten kendilerini alamayacaklarını da unutmamak gerekir. Bu çerçevede, sözünü ettiğim iç illegalite kuralı, yabancı ve zararlı öğeleri teşhis etmenin de en işlevsel yöntemlerinden biridir.

Polisin çalışma yöntemleri ve teknikleri

İllegalite meselesine devam etmek istiyorum. Genel siyasi anlamda değil, fakat daha çok pratik çerçevede tartışmak istediğimi söylemiştim. Siyasi anlamına girersek, bu kitlelerle birleşme sorunudur. Bu genel siyasal çalışma planında illegalite kurallarının gözetilip sürdürülmesidir, sorun bu açıdan daha kapsamlı, daha farklıdır. Ben daha ayrıntı, daha pratik yönlerinden giderek tartışıyorum.

Polisin tekniklerine bakıyorsunuz. Polis ne ile sonuç alıyor? Polis işkenceyle çözme sayesinde sonuç alıyor. Bu yolla epey sonuç aldığını biliyoruz. Takiple sonuç alıyor. Bizim operasyonlarımızın çoğunda önemli bir etkendir. Sızma ile sonuç alıyor. Bizde henüz bir sonuç alamadı, ama başka örgütlerde önemli sonuçlar aldığını biliyoruz. Telefon dinleme ile sonuç alıyor. Mehmet Ağar "biz örgütleri bununla çökerttik" diyor. Ben abarttığını düşünmüyorum. Bazı örgütlere bu yolla önemli darbeler vurulduğunu biliyoruz. Özellikle Devrimci Sol'un ilk büyük operasyonlarında telefon dinlemenin büyük bir payı olduğu biliniyor. Başka hangi yöntemler kullanılıyor? Geçmişte örgütlerin içiçeliğinden sonuç alıyordu. Şimdi örgütler birbirinden kopuklar, ama bu gene de sorun olarak bizim karşımıza

çıkıyor. Yani ajanını sana sızdırmıyor da diğer örgüte sızdırıyor. Öteki örgüt aracılığı ile kesişme noktalarında senin hakkında bilgi alıyor, sonuca gidiyor. Çünkü devrimci örgütlerde başka örgütlerin sırlarını kendi sırrı gibi saklamak diye bir kültür yoktur. Yani falanca hareketin İK'sının bütün üyelerini bilseler, bunu başkalarına, kendi sıradan sempatizanlarına bile aktarmaya özel bir eğilim duyabiliyorlar. Bu bizim saflarımızda da kendini gösteren sorumsuzca bir zaaftır. Yine bizde de polisin açık alan-kapalı alan ilişkilerinden sonuç aldığı durumlar oluyor.

Bu başlıkların her biri ile ilgili olarak belli sorunları biraz daha pratik tartışabiliriz. Çözülme sorununa ilişkin yeterince konuştum, ekleyeceğim fazla bir şey yok. Genel planda direnişçi kimliği, illegalite ya da gizlilik kapsamında değil, savaşçı bir parti, sınıfa ve davaya yakışır bir parti ve onun militanları ve kadroları planında tartışmalıyız. Direnişçi kimlik, örgüt güvenliği çerçevesinde öyle çok özel planda öne çıkarılacak bir konu değil, bunu izah etmeye çalıştım. Bir örgütün güvenliği kendi başına direnişçi kimliğe ipotek edilemez. Kaldı ki öyle direnişçi kadrolarımız var ki, izledikleri hatalı davranış çizgileriyle, ilkesiz ve kuralsız tutumlarıyla önden örgütü saldırı ve tahribatla yüzyüze bırakıyorlar. Böylelerinin ardından poliste direnişçi kimlik sergilemeleri, bu tahribatı ve onların bundaki belirgin sorumluluklarını hiçbir biçimde ortadan kaldırmıyor. Öte yandan, çözülme ihtimallerine karşı biz kurallı yaşamı oturtarak zayıf ve davada gevşek bu tür unsurların vereceği zararı en aza indirebilir, artı tutuklama ve benzeri durumlarda çözülme ihtimalini gözeterek uygulayacağımız geçici önlemlerle, muhtemel tahribatların yolunu kesebiliriz.

Takip sayısız kuralla kesişen bir sorun. Kurallı bir yaşam takibi en aza indirir. İnsan gitmemesi gereken yerlere gitmezse, bir randevuya kurallarına uygun giderse, bir randevuya gidişte titiz olması gerektiğini bilirse, kendi temiz olsa bile buluşacağı kişiden bir şeyler gelebileceğini kural olarak gözetirse ve şu anda sayılması çok gerekli olmayan bir dizi kurala riayet ederse, takip çoğu kere boşa çıkartılır. Bir örgüt kendi içinde kurallı çalışmayı, devrimci kimliğin gerçekten belli bir doğallık ve gönüllükle uygulayabileceği normları oturtursa, sızma durumlarında düşman bu tür bir örgüt ortamında er veya geç sırıtacaktır. Bazı örgütlerin bu alandaki olumsuz deneyimlerine ilişkin olarak ortaya konulanları okuduğum zaman da bunu görüyorum. Onlar bile neticede, ortam çok zayıf olduğu halde, sonuçta sırıtmışlar. Gerçekten bir takım şeyler hep belli kuşkular üzerinden açığa çıkmış. Ama artık uç davranışlar olmuş bunlar. Daha ciddi bir ortam olsaydı, aykırı davranışlar çok daha erken bir süreçte ortaya çıkardı. Atmosferi temiz tutarsanız, sızarak ya da teslim alınarak karşı tarafın adamı olarak içinizde çalışanlar, büyük bir ikiyüzlülük, büyük bir samimiyetsizlik, sahtelik ve tedirginlikle çalışacaklardır. Zaman içerisinde mutlaka zaaf noktaları belirecektir. Başka türlüsü mümkün değil. Samimiyetle taklit aynı olabilir mi? Bir yoldaşın bir ifadesi var; "bazıları insanın gözünün içine rahat bakamıyor, böyle tiplere çok dikkatli bakmak gerekir" diyor. Bir devrimci kendi yoldaşının gözünün içine çok rahat bakar. Ama zaaflı bir kişi ise, karakteri zayıf bir kişi ise, bakmakta biraz zorlanır. Böyle kişiler de çoğu kere başkaları tarafından kullanılmaya aday olabiliyorlar, böyle bir potansiyel taşıyabiliyorlar.

Saflarımıza katılan ve bizimle çalışan herkesi çok iyi tanımak zorundayız

Bunun dışında sık sık başka örgütlerden geçişler örnek verildi. Bu gerçekten çok önemli, çok hassas ve dikkatli olunması gereken bir alan. Bir yoldaş dejenere dergi çevrelerinin ajan yetiştirme fideliği olduğunu söyledi. Bu uyarı çok yerinde bir uyarı. Bu çevrelerden gelen insanlar üzerinde on kere düşünmek, böylelerinin geçmişlerini dikkatle incelemek, güven vermiyorlarsa saflarımıza katılmalarını kesin bir biçimde reddetmek, ya da en dış çeperimizde tutarak, pratik içinde tanıma yolu seçmek gerekir. Kaldı ki, bu çevrelerden gelenler politik ve örgütsel olarak da güvenilmez, genellikle bozulmuş tiplerdir ve bu nedenle de çok özel bir temkinlilikle karşılanmalıdırlar. Buna siyasal yaşama legal partilerde katılmış unsurlar da dahildir.

Ben daha başka bir noktanın da altını çizmek istiyorum. Prensip olarak ve pratikte uyulması gereken temel bir kural olarak,

saflarımıza katılan her yeni insanı çok iyi tanımak zorundayız. Örgüte aday üye olarak alınanlardan sözetmiyorum. Dikkat edin, biz özgeçmişleri sadece örgüte aday üyelik başvurusu yapıldığı zaman alıyoruz. İyi ama insanlar bir yıl, iki yıl bizim çevremizde ileri sempatizan oluyorlar, bu zaman diliminin ardından diyelim ki üçüncü yılda örgüte katılmak için başvuruyorlar. Bunu önceleyen zaman diliminde bu insan sizin saflarınıza pratik olarak zaten giriyor. Siz dar bir örgütsünüz. Sizin yapınızın üstlenmesi gereken bir sürü görevi çevreniz üstleniyor. Biraz da örgütsel şekilsizlik yaratıyor bu durumu. Bazı insanlar var, bunlar birbuçuk-iki yıl bizimle ileri düzeyde içiçe çalışıyorlar. Ortamımızın içindeler ve pratik olarak örgütümüz hakkında bilgilenme imkanına sahipler. Kim ama bunlar? Bize ne zaman geldiler, niye geldiler, kim getirdi?

Saflarımıza katılan her yeni insandan mutlaka ayrıntılı özgeçmiş istemeliyiz. Aday üyelik başvurusu başka bir şeydir, sözünü ettiğim ihtiyacı bununla karıştırmamak lazım. Bizimle çalışan herkesin kim olduğunu daha baştan bilebilmeliyiz. Bir fabrikada zaten doğal biçimde bir hücrenin örgütlediği yeni unsurlar için bu elbette çok gerekli değil. İnsanlar zaten gündelik yaşam içinde onları çok yakından tanımakla görevliler ve bunun olanaklarına gündelik yaşam içinde fazlasıyla sahipler. Ama bazen de birileri bir yerlerden birden bire ortaya çıkıyorlar. Kim bu insanlar, nereden geliyorlar, niye gelmişler? Bazen bunlar bilmem kimin tanıdığı oluyorlar. Biz kimin tanıdığı olmasıyla yetinemeyiz ki.

Örgütlerden geçiş sorunu üzerine çok konuşuldu, yeniden girmek istemiyorum. Ama çok hassas bir alan. Zira polis bu yolu da kullanıyor. Çok değişik örgütlerin deneyiminde buna durmadan vurgu yapılıyor. Başka bir örgütten geçiş sözkonusu olduğunda, gerçekten bize niye gelmiş şu veya bu insan sorusunu büyük bir ciddiyetle sormalıyız. İlgili kişi üzerinden bakarak bu sorunun yanıtını doğru bir biçimde bulmalıyız. Bir de sözkonusu olan, örneğin EMEP gibi, fazla karşı karşıya geldiğimiz, gerginlik yaşadığımız bir hareket değilse eğer, diyalogda olabileceğimiz bir hareketse, gidip onlara da sorabilmeliyiz. Bunu gerginlik konusu yapıyorlar denilecektir. Biz rahatlıkla zorlayabilir, bu olumsuz kültürü yenebiliriz. Kabul ediyorum, kötü referanslar veriyorlar, suçluyorlar, nesnel olamıyorlar, kasıtlı davranıyorlar. Ama bazı somut örneklerde de görüldüğü gibi bazen çok haksız da çıkmıyorlar. Bir örnek biliyorum; eski mensup olduğu çevre, bu adam karaktersizin biri, bizimle ayrılığı hiç de ideolojik değil dedi ve sonuçta haksız da çıkmadı. Biz verilen referanslarda sapla samanı ayırabilmeliyiz. Onun ayrılığı gerçekte ideolojik ayrılık değil derlerse, biz de devrimciler kusurlu olabilir, deriz. Dikkat edin, ben dört dörtlük bir devrimci kimliği peşinen görmekten değil, yalnızca güvenlik açısından bir denetlemeden söz ediyorum. Şüpheli bir tip midir? Biz bunu sorup öğrenmeliyiz. Bazen iftirada da bulunabilirler. Ama yine de bundan biz kârlı çıkacağız, anlatmaya çalıştığım bu.

Açık alan çalışmasından gelen sorunlar

Açık alanla ilişkiler konusunda başlangıçta büyük bir hassasiyet gösterdik. Deyim uygunsa iki alanı birbirinden ayırdık. Bölgesel düzeyde her türlü ilişkiyi, bilgimiz ve denetimimiz dahilinde, özel ihtiyaçlar çerçevesinde belirmiş durumlar dışında, kategorik olarak reddettik. Yanlız bu fiilen çiğnenebildi ve çiğnendiği yerde de bunun sonuçları ortaya çıktı. (Adana'da, Ankara'da, bu böyle oldu ve düşman buralardaki hatalı tutumları affetmedi.) İstisna tanımaz bir kural olarak bu ilişki tarzını reddedecek değiliz kuşkusuz. Biraz daha güçlenip kitleselleştiğimiz bir ortamda, daha ustalıklı çalışma yöntemleri bularak, biz bu ilişkileri giderek geliştirme yoluna da gidebiliriz. Ama bu safhada gerçekten çok tehlikeli bir ilişki alanı ve biz iki alan arasındaki bu tür ilişkilerden kategorik olarak kaçınmayı sürdürmeliyiz. Örgütlerin çıplak olduğu, kitlelerle, kitle örgütleri ile örtülemediği bir durumda, polis için işi kolaylaştıran sonuç alıcı bir yöntem olduğunu diğer örgütlerin pratiği gösteriyor. Legal ve illegalin içiçeliği büyük sorunlar yaratabiliyor. TİKB'de yarattı, MLKP'de yarattı. DHKP-C'yi çok yakından izleyemediğim için bilmiyorum, orada da yarattığını gösteren belirtiler var. Ki bizim açık alan kadroları, bazı örgütler için,

onların illegalli ile legali arasında öyle çok özel bir ayrılınlar yok da diyebiliyorlar.

Biz dikkat göstermekle buradan kazandık. Bu dikkati hala da sürdürmek durumundayız. Çok zorunlu ve özel durumlar dışında tabi. Ölçüsü ne olacaktır diyeceksiniz. Çok özel bir ölçü verilemez kuşkusuz. Bu ölçüyü bu hareketi yöneten insanlar saptamalı. Ama buradaki yoldaşlar sorumlu, dikkatli, bu konularda kuvvetli olurlarsa, bu mesele de pratikte kendi gerçek ölçüsünü bulur. Çok zorunlu ve özel durumlar dışında başvurmamak gerekiyor. Görüşsek iyi olur! Görüşsek her halükarda iyi olur. Ama bunun böyle olmayacağını, olamayacağını da çok iyi biliyoruz. Polisin epeydir bizim böyle çalışmadığımızı farketti. Örneğin polis aylarca açık alan kadrolarını izlediyse, bir örgütsel kanal bulamamamıştır. Yok çünkü. Bunun bazı olumsuz sonuçları çıkmadı değil. Açık ve kapalı arasındaki kopukluklukların yarattığı bazı sorunlar gibi. Bu durum bazı sorunlar yaratıyor kuşkusuz. Ama biz bu sorunları başka yollarla giderebiliriz. Nihayet bu sorunların nasıl çıktığı konusunda bir deneyime de sahibiz.

Tuna: Bu tür bir kopukluğun yaratacağı sorunlar genel önderlik ve yönlendirme araçları üzerinden pekala önden önlenebilir, çıktığında giderilebilir. Yayınlarımızın görevi politik perspektifler çerçevesinde önderlik etmekse, önderlik pratik planda herkesin yanına gidip şunu şunu yapacaksın diye direktif vermek değilse, yayınların saptanmış dönemsel hedefler çerçevesinde iki tarafı yönlendirmesi ile bu olur. Bu sorunun çözebileceğimiz bir yanı. Ama bizim çalışma alanlarımız bölgelerde birleşiyor. Bölgelerimizin hedef fabrikaları ya da alt bölgeleri var. Buralar bugünkü hareketliliğin olduğu yerlerdir ve dar alanlardır. Bu bölgelerde illegaldekilerin kimler olduğu, işi kimlerin yürüttüğü açık alanın unsurları tarafından yer yer gözlenir hale gelebiliyor, böyle bir risk var. Bugünkünden değişik ne yapabiliriz? Açık alanı kendi içerisinde geniş bir çevre olmaktan çıkarır, nasıl bölge örgütlerinin kendi içerisinde bir yalıtılmışlığı varsa, bunu açık alana da uygularız. Bu örneğin B bölgesi açık alan kollektifinin B bölgesi örgütünün bazı kadro ve militanlarını tanımasını belki tümüyle engelleyemez, ama önemli ölçüde önler. Bunun dışında bir çözümü de şu an gözükmüyor.

Cihan: Bunu daha farklı bir bahis olarak tartışalım. İlk konuşmamda da dile getirdim, bu problemi ben de kabul ediyorum.

Tuna: Politik çalışmanın esasları üzerinden bakıldığında, bundan vazgeçemeyeceğimiz açık. Bunu böyle yapmamak, politik sürekliliğimize kendi elimizle ciddi bir biçimde vurmak anlamına gelir. Bir dönem buraya yüklenerek gerçekten belli bir çeper edindiğimiz, kendini yeniden üreten kanallara ulaştığımız ölçüde, doğal öncülerle bölge örgütünün üyeleri aynı işi yapar görünürler. Ben bunu 1 Mayıs öncesi toplantılarda da gördüm. Açıktan gelen yoldaşlar diyorlar ki, "örgütte böyle öncü işçiler var". Oysa ki sözkonusu kişi ilk defa o toplantıya gelen bir öncü işçidir.

Temmuz: Yoldaşın bahsettiği sorun, örgüt iç illegalitesi ya da sadece açıktaki yoldaşların örgütten insanları tanımaları sorunu da değil. Bir bölge komitesinin altında veya başka bir çalışma komitesindeki insanlar örgüt insanlarının evlerini bilmiyorlar, ama hangi fabrikada çalıştığını çok doğal süreçlerde öğrenebiliyorlar. Bu platform toplantılarında olabiliyor, başka yerlerde olabiliyor. Ve şu an bunun engellemek mümkün olamıyor.

Cihan: En azında kaygısı taşınabilir. Bu, kadroların doğal kaygısı olabilmeli.

Temmuz: Bizim şu tartışmaya açıklık getirmemiz iyi olur. Muhakkak ki sorunlarımız kitleselleştiğimiz ve kendi gerçek toplumsal tabanımıza oturduğumuz zaman sağlıklı ve kalıcı bir çözüm zeminine kavuşacaktır. İllegalite de bu çerçevede gerçek anlam ve kapsamını bulacaktır. Ama bu sorunun bugün bizim çalışma tarzımızla çok doğal kesişen yanları var. Örneğin iki genç devrimciyi aynı yerde konumlandırıyoruz, bunlar ayrı fabrikalara giriyorlar, gerekmedikçe birbirlerinin fabrikalarını bilmemelerini talep ediyoruz. Ama bunlar kalkıp birlikte sendikaya gidiyorlar. Sendikada öyle davranıyorlar ki, sendikacılar bunların ikisinin de aynı örgütle ilişkisi olduğunu anlıyorlar. Böyle yapmasalar, bu kez siyasi olarak kendilerini üretemez hale geliyorlar. Birbirinizin fabrikalarını öğrenmişsiniz ama bundan öteye yayılmasın, diye uyarıyoruz. Sonuçta özellikle genç devrimciler o dengeyi kurmakta, kitlelerin bir parçası, doğal bir öncü devrimci işçi olarak

davranmakta zorlanıyorlar. Bu bizi bir parça kitle dışına iten bir faktör oluyor. Veya kitle dışına itmese bile, 1 Mayıs öncesi platform toplantıları gibi belli periyodları olan toplantılar yapıp yapmamak, bizim için ciddi bir soru işareti oluyor. Zira polis bu tür denetime açık platformlara sızabiliyor. Bu durumun bugün pratik olarak bize getirecekleri ile götürecekleri nedir sorusu ciddi bir soru.

Tartıştığımız sorun, legalitenin istismarı ile kurallı bir devrimci yaşamı birleştirmek sorunu. Bu bir zorlanma alanı. Burdaki dengeyi kurabildiğimiz ölçüde kitlelerle buluşma sorununa gerçek bir yanıt verebileceğiz, ama o süreçte de örgütü korumayı başarmak sorumluluğu ile yüzyüzeyiz. Aynı sorunu mesela gezi vesilesi ile toplu gözaltı sürecinde de yaşadık. Giderek komploculuğa mahkum olduğumuzu fark ettiğimiz ölçüde, çubuğu biraz başka bir tarafa büktük. Fabrikanızdan sıradan bir sürü işçiyi getireceksiniz, misafir edeceksiniz, siz gideceksiniz, hiçbir kaygı duymayacaksınız. Şunlara yine dikkat edeceksiniz, ama sosyal insanlar, fabrikanızın, bölgenizin doğal bir parçası olmalısınız. Gezide olduğu türden bir gözaltı yaşandığında, biz hemen, şu adam evimi biliyordu, nasıl davrandı acaba vb. kapsamda sorularla karşı karşıya geliyoruz. Örneğin tekstil fabrikasında çalışan yoldaşlarımızın geziye getirdiği bir ilişki poliste zayıf davrandı. Yoldaşın evini değil ama dolmuşa binilen yerini biliyordu. Ciddi önlemler almak durumunda kaldık. Legalitenin etkin istismarı, komploculuktan kurtulmak doğrultusunda attığımız adımlar, özellikle bir parça deneyimli kadrolar tarafından atılmadığı ölçüde, ya hakkı ile atılmıyor, ya da uç biçimlerde atılıyor. Bize pahalıya mal olabilecek sonuçlar ortaya çıkıyor. Ama bu adımları atmadığımız ölçüde de sorunumuzu çözemiyoruz. Dolayısıyla kurallı yaşamın politik çalışma ile ilişkisinin kurulması, geleceğe dönük bir sorun değil, güncel bir sorun.

Cihan: ***(Örgütsel güvenlik nedeniyle yayınlanamaz bölümler...)***

Biz belli insanları legal çalıştırabiliriz, ama biz onları tutup bir legal gazete bürosu çalışması üzerinden deşifre etmek zorunda mıyız? Bir insan çalıştığı semtte doğal bir sosyal konumla legalleşebilir. Bu insan bir iş sahibi olabilir, bir işçi, teknisyen ya da mühendis olabilir, iş arayan bir insan olabilir. Ama bir yeraltı insanı gibi çalışmaz da, yasal insan olarak çalışır. Derneğe de gider, toplantıya da gider, fikirlerimizi savunur. Doğal devrimcilik bugünün siyasal ortamında marjinal kaldığı için bu tarz meseleyi çok çözer gibi görünmüyor. Yine de şunu söyleyeceğim: Biz açık alanda çalışan tüm güçlerimizi belli kurum ya da araçlar üzerinden açık alan kadrosu olarak birleştirmek ve merkezileştirmek zorunda mıyız? Herkes kendi alanının açık ya da kısmen açık çalışan bir elemanı gibi pekala davranabilir. Ve bölge çalışmasını il örgütlüyorsa, bunlar yine de kesişebilir, ama tahribat bu kadar büyük olmaz. Çünkü insanlar "açık alan" denilen çalışma alanında birçok açıdan ve polis için çok zahmet gerektirmeyen bir biçimde kolayca afişe oluyorlar.

Bir insan adım adım herhangi bir yerel çalışma alanında açığa çıkamaz mı? Bilmem ne bürosuna giden, bilmem ne sendikasına giden, doğallığında çalışan bir insan olamaz mı? Biz bir insana falanca mekana git açıkta çalış diyeceğimize, falanca semte git yerleş, bir işe gir, orada derneklere git, sendikalara git diyemez miyiz? Bu kişi yerleştiği alanda açık kimlikle, yani devrimci kimliği ile çalışacak, devrimciliğini çok fazla gizlemeyecek. Ama gerçekten yarı-legal konumda bir insan olacak.

Tuna: Bu çalışma tarzı bundan sonrası için bir olanak, ama bizim önümüzde açık alana yığılmış bir insan tablosu var.

Cihan: Onlar için yapabileceğimiz fazla birşey yok. İlişki kanallarını mümkün mertebe azaltarak onları da adım adım bu tür bir çalışmaya çekeceğiz. Halihazırdaki tarz zaten kitlelere yönelik çalışmayı da hayli dizginleyen bir işleyişe dönüştü. İşsiz kalan bir takım insanlar buraları oyalanma alanı olarak görüyor, orası uygun bir ortam, haberlerin aktığı, bolca dedikoduların yapılabildiği bir yer.

Temmuz: Bir ilişkimiz açığa çıkıyor, onunla ilişki yürütemeyecek hale geliyoruz. Başka bir bölgeye çekeceğiz, ama buna uygun olmuyor. Bugünkü kitle hareketinin darlığı içerisinde o ilişkiyi yürütmek ciddi bir risk halini alıyor. Boş kalırsa geriye düşecek diye düşünüyorsunuz. Çaresiz kaldığınız ölçüde hiç değilse açıkla bir bağlantısı olsun istiyorsunuz.

İzleyebildiğim kadarı ile 3. Konferans

sonrası esasta bize akış genç devrimcilerden. Ama değişik yönleri ile sorunlu, eksikleri olabilen açık alan üzerinden gerçekleşen bir akış bu. İnsanlar şöyle veya böyle bizden etkilenmişler, açığa gitmişler ve orada tümden deşifre olmuşlar. Onlar gerçekten kazanılmadığı ve pratik çalışmada seferber edilmediği ölçüde de sınıf dışı özellikleri ve alışkanlıkları da olduğu gibi sürmüş. Bu yüzden devrimci kimlik açısından gerçek bir sıçrama, bir dönüşüm yaşayamamışlar. Süreç içinde gidenler gitmiş, kalanlar kalmış, bu arada sürekli yeni bazıları gelmiş. Biraz böyle bir durum var. Yani örgütten insan gönderilmesinin aslında sınırlı örnekleri var. Onlar da belli riskleri göze alamadığımız durumlarda oldu.

Nadir: Kazandığımız ilişkileri kendi doğal alanları üzerinden değerlendirmek gerekiyor. İnsanları hiç de etkili ve verimli olamayacakları yerlere tutup gönderiyoruz. Böylece sonu gelmeyen bir sirkülasyon yaşıyoruz. Öncesini bir tarafa bırakalım, 3. Konferans'tan bu yana bizim kitle tabanımız üç kez sirkülasyon yaşamış, üç kez alanı değişmiş, üç kez muhatabı değişmiş vb. Hiçbir süreklilik yok ortada.

Bu sorunu nasıl çözebiliriz? Değişik çalışma birimlerinde örgütle aralarında uygun yöntemlerle yönlendirici bir diyalog kurulabilir örneğin. Örgüt bir biçimde onları denetleyebilmeli, yönlendirebilmelidir. Açık siyasal çalışmanın yönlendirilmesi açısından hiçbir sorun yoktur. Mahalli komitelerimiz, il örgütlerimiz, politik önderlik sorumluluklarını yerine getirirlerse, yayın organlarını bir önderlik aracı olarak işlevsel kullanırlarsa, (mesela son ... çalışma alanı üzerine yazılan yazı bence bu bakımdan örnek bir yazıdır, bu durum gözetilerek yazılmıştır), politika ortaklaştırılırsa, bu açıdan çok fazla problem çıkmaz. Gerisi örgüt çalışmasının içerden koordinasyonudur, bu çok da zor değil. Başka türlü açık alandaki şekilsizliği gideremeyiz, bu mümkün değil. Bu şekilsizlik giderilmedikçe de bizim açık alan çalışmamız bir şeye benzemez, bu da mümkün değil. Bu sorunu nasıl çözeceğiz? Çok özel yöntemler, kendimize has yöntemlerle deneyeceğiz, çözeceğiz. Biz aslında geçmişte belli deneyimlere giriştik. Olumsuz bir sonuç çıkmadı. Belki isediğimiz sonuçları elde edemedik, ama özel bir risk de almış olmadık. Siyasal açıdan donatılmış inisiyatifli bir çalışmaya seferber edilebilmiş insan tipi yaratmaya başarırsak, gerisi bence sorun olmaz.

Öyle alanlar oluyor ki, bir dönem yeraltı örgütümüz kapanmak durumunda kalıyor. Ya da farklı nedenlerden dolayı bir bölgeyi boşaltmak durumunda kalıyorsunuz. Güç aktarmak ihtiyacı doğuyor, operasyon nedeniyle ya da güçlerin deşifre oluşu bunu gerektiriyor. (...)

"Yeni kazanılan güçler açık alana akıyor", deniliyor. Çok doğal, çünkü açık adresiniz orası. Ama bunu çalışma bölgelerinde alacağımız tedbirlerle engelleyebiliriz. Tedbirler derken, bu elbetteki öncelikle bölge örgütlerinin yetkin hale getirilmesidir. İkincisi de amaca uygun bir ilişki tarzıdır. Böyle yaparsak, bu hem gücümüzün önemli bir kesiminin deşifre olmasını engeller, hem de oradaki güçleri örgütte değerlendirebilme imkanı yaratır. Bu meseleyi mutlaka bir çözüme bağlamamız gerekiyor.

Cihan: Her örgüt birimi kendi legalitesini, yarı-legalitesini kullanma, bunun yöntemlerini, araçlarını, platformunu yaratma sorumluluğuyla karşı karşıya. Bu hususlardaki sorunlar çözülemezse, bugün illegal çalışmaya çok yatkın olmayan ve sakıncalı olan insanları kendi legalitesinde, yarı-legalitesine seferber edemeyerek, sonuçta sorunu da çözmemiş olur.

Kendi iç organizasyonu ile çıkan legal bir gazete artı kamuoyu ile ilişkileri sürdüren merkezi bir mekan. Bu mekan kelimenin gerçek anlamı ile kamuoyu ve kitlelerle ilişkiler bürosu olmalı, öyle çalışmalıdır. Onun dışında açık alan çalışmamız her bölgenin kendi içinde legal, yarı-legal bir zemine oturmalı, dibinde illegal örgütün de olduğu bu tür bir zeminde anlamını bulabilmelidir. Örgüt orada deyim uygunsa kuşatmalı, hissedilmelidir, edilir de. Diğer türlü örgüt varlığını ve pratik etkisini gösteremez, giderek çalışmamızın, mücadelemizin, faaliyet kapasitemizin ağırlık merkezi açık alana kayar.

(...)

Bu mesele salt güvenlik meselesi de değil, siyasal faaliyet kapasitesi bakımından da çok büyük bir önem taşıyor. Biz bürolara dayalı çalışmayla bir tür kendi gettomuzu yaratıyoruz. Halbuki güçlerimiz bulundukları birimlerde sosyal hareket ya da muhalefet içinde bir yer

tutmak durumundadırlar. Şimdi insanların hiçbir dostu olmasa da bürodaki kendi yoldaşlarıyla ilişki fazlası ile doyuruyor. Bu dışa açılmaktan alıkoyan bir etkene dönüşüyor. Ahbaplıklar, dostluklar, dedikodular nasıl da boy veriyor bu arada. Mesela dikkat edin, X bölgesi bu açıdan biraz dışındadır gettolaşmanın. Orada çalışan, Petrol-İş'te yer bulmak zorunda, Eğitim-Sen'le ilişki içinde olmak zorunda, varsa bir takım semtlerde kültür dernekleri üzerinden ilişkiler geliştirmek zorunda. Yani üsteki bir kanalla kapalı devre ilişki kuracağına, kendi alanında sosyal ortama yayılıyor, sosyal muhalefet, ilerici güçler ortamına yayılıyor. İstenilen şey bu, bizim şimdi tanımlamaya çalıştığımız şeyin kendisi bu, bu olmak durumunda.

Güvenlik alanındaki sorunumuzu ileri kadrolar çözebilir

Sonuç olarak, biz sorunumuzu ne kadar uzun vadeli çözersek çözelim, bu örgütün omurgası, bu profesyonel çekirdek denilen aygıt, temelde gizlilik kuralları ile korunur. Bolşevik partisi 1912'de koca bir parti. İşçi hareketinin yükseldiği bir dönem. *Pravda*'nın 40 bin, 50 bin, 60 bin sattığı bir dönem. Parlamentoda grup kurabildiği bir dönem. Buna rağmen o dönemki sızmalar sayesinde, Stalin, Sverdlov vb. yönetici kadroları devlet eliyle koymuş gibi çekip alıyor. Stalin ya da Sverdlov gibi birisini kaybetmek çok büyük bir kayıp oluyor. Şimdi işin bu yanı, özel gizlilik yanı en güçlü dönemde de önemini kaybetmeyecektir. Biz çalışma tarzı üzerine tartıştığımızda, yani sınıf çalışması, gençlik çalışması, açık alan çalışması vb., bunları hep konuştuğumuzda, deminden beri yaptığımız tartışma hep karşımıza çıkacak ve bu tartışma fazlası ile karşılığını bulacaktır. Ama bu ön süreçte tartışmayı yine de biz kendi dar alanımıza çekelim diyorum.

Benim bu tartışmada ulaşmaya çalıştığım asıl sonuç şu: Kurallı yaşamı en başta, herkesten önce ve öncelikle, buradaki yoldaşlar hassasiyetle gözetmeli ve titizlikle oturtmalılar. Kendileri buna örnek olmalı, kuralların uygulanmasını kıskançlıkla gözetmelidirler. Sorunu ancak bu taktirde ve bu sayede çözebiliriz.

Pratik deneyimler üzerinden tartışmalar

Tuna: Yayınlarımız siyasal faaliyeti yansıtmak çerçevesinde, alt bölgeleri, fabrikaları işliyor. Bu, siyasal çerçevesiyle zaten vazgeçemeyeceğimiz bir şey. Siyasal değerlendirmeleri yansıttığı ölçüde, çok temel bir problem de yok. Ama yine de bir durgunluk döneminde sık periyotlu bir yayında işlemekle, oradaki örgütsel durumumuzu yansıtıyoruz.

İkincisi, iç illegalite çerçevesindeki sorunlar. Yönetici organlarda yürütülen siyasal faaliyetin kapsamı ile örgütsel çalışmanın içerisinde kimlerin olduğunu bilmeleri arasına bir mesafe koymak ne kadar işlevli olur? Bir yönetici organ olarak alttaki hedef fabrikaların veya faaliyetin kimler tarafından yürütüldüğü konusunda siyasal planda bir bilgi, sonuçta ordakileri yönlendirmek açısından önemli. Mesela bir alt bölge beş fabrikayı hedefliyor. Biz yoldaşlarımızın o beşin içerisindeki yerlerini vermekten de kaçınmalı mıyız? Sadece kim oldukları çerçevesinde değil. Çünkü verdiğinizde zaten kod adı da olsa bir bilgisi var.

Cihan: Biz insanları fiziki olarak tanımaya çok özel bir eğilim göstermeyebiliriz. Bunun dışında insanları siyasal ve örgütsel kimlikleri ile tanımak, kesin bir biçimde bununla yetinmek zorundayız. Bizim orada şu işçimiz vardır, bu işçinin siyasal kapasitesi şudur, devrimci kimliği şöyledir, fedakarlığı şudur, disiplini şöyledir, vb. Değerlendirme yapmak için bu bilgiler gerekli ve yeterli.

Ben insanları fiziki olarak tanımak ile siyasal ve örgütsel olarak tanımak arasında önemli bir fark olduğunu ve gerekli olanın yalnızca siyasal ve örgütsel açıdan tanımak olduğunu düşünüyorum. Mesela ben buradaki X yoldaşı hayatımda ilk kez görmüş oldum. Ama bende siyasal ve örgütsel kimliği ile çok tanıdık bir yoldaştı bugüne kadar. Kendisini fizik olarak bizzat tanımak bana ek bazı kolaylıklar elbetteki sağlamıştır. Ama bu olmadığında da örgüt alanındaki kimliği bende belirgin bir değerlendirme konusuydu. Benim fiziki olarak tanımamam herhangi bir güçlük yaratmıyordu. Temelde eğer ölçütler, normlar siyasal ve örgütsel normlarsa, burada bir güçlük

olmaz. Faaliyetini biliyorum, faaliyet alanındaki gelişmelerini biliyorum, yazdığı yazılar üzerinden düşünce tarzını biliyorum, çeşitli tartışmalarda nelere taraf, nelere karşı olduğunu biliyorum.

Nadir: Çalışma alanlarımız halihazırda dar. Diyelim A bölgesinde çalıştığımız üç-beş fabrika var. Bu üç-beş fabrikayı adı ile Merkez Yayın Organı'nda sık sık afişe etmek hiç de gerekmiyor. Eylemlik alanının gizliliği olmaz. Makina Kalıp'ın gizliliği olmaz. X fabrikasında bir eylemlik yaşanmıştır, haberini yapmışsınız, bunun gizliliği olmaz. Ama yoğunlaşarak çalıştığımız fabrikaların ismini tercihen kullanmamamız gerekiyor.

Cihan: Hareketlilik alanları aynı dönemde aşağı yukarı bütün yayın organlarında bir biçimde çıktığı için, bunun bir mahsuru yoktur. Ama kendi çalışma alanımız olarak afişe edersek, düşmanın işini elbette çok kolaylaştırmış oluruz.

Semih: Bültenlerde de böyle bir süreci yaşıyoruz.

Cihan: Buna biraz özen göstermemiz gerekiyor. Belli bir çalışma alanı kendi faaliyetimizin çok özel bir alanı durumundadır. Evet öyle bir durumda gizlemek yoluna gidelim. Ama örneğin Tıbset herkesin gündeminde, bizimle ilgili çok özel bir yanı yoktur. Ya da bir sendikalaşma olayı, bir biçimde günlük basından küçük dergilere kadar her yere yansıyan bir gelişme vardır. Ve biz bu gelişmenin dolayısız tarafıyız. Bazı birimler ve alanlarda benzer durumlar sözkonusu olduğunda, biz pekala bunu da politik propaganda için kullanırız.

Nadir: Somut deneyim var. Mesela polisinin yoğun bir takiple bize yöneldiği bir dönemde, bir birime ilişkin peşpeşe üç kez haber yayınlandı MYO'da. Oraya hemen bizim içerdeki ilişkilerimizi tespit edebilmek için işçi kılığında bir ajan gönderme yoluna gitti polis.

Cihan: Mesela önümdeki yazı '92 tarihinde kaleme alınmış. Sanırım öncesini kapsayan bir deneyim. Diyor ki, belli bir örgütün masasındaki siyasi polisin yaptığı en önemli işlerden biri, hareketin yayınlarını büyük bir titizlikle incelemektir. Çünkü bir kere çalışma alanları en rahat oradan tespit edilebiliyor. Bu örgüt nerede çalışıyor, nerede yoğunlaşıyor, haber oraya nereden akıyor? Gözaltına alman bir yoldaş, götürüldüğü yerde bir polisin Sertek direnişinin deneyimini büyük bir dikkatle okuduğunu söylüyordu.

Cezmi: Duyarlılığı sürekli keskinleştirmemiz gerekiyor, ama bu halihazırda birçok yerde bir körelme olarak yaşanıyor. Duyarlılığı keskinleştirmeliyiz. Bir bülten pratiği üzerinden, bir fabrikanın deşifrasyonu üzerinden de, ilgili birimin gündeminde bu sorunun yer alması, bunu gözetmesi gerekiyor. Biz böyle bir duyarlılığı yakaladığımızda, yaratıcı bir pratikle bu sorunu çözebiliriz. Bir bültende üç tane fabrikadan haber verebiliyoruz, yayında çıkan bir şeyin altına komünist işçi diye imza atmayız da, A fabrikasından bir işçi imzası atarız. Bizde biraz bir körelme şeklinde bir gevşeme var. Bu nedenle bu ayrıntılar artık bir noktadan sonra çok fazla önemsenmeyen sorunlar oldu.

Cihan: Komitelerin bilgi kapsamı ya da düzeyi üzerinden sorulan soruya şöyle bir yanıt verilebilinir: 300 kişilik bir metal birimi denilir. 300 kişilik bir metal fabrikasında çalışıyorum der bir işçi. Patronun kullandığı firma ismini kullanmak dışında fabrika normalde anlatılır. Gerçekten firmanın adı kullanılmadıkça o kolay kolay da bulunamaz. Çalışma koşulları hep bir birine benziyor. 300 kişilik değildir de 400 kişiliktir. Sen kasten 300 kişi yazarsın. Böyle ufak tefek hileler de kullanırsın, budur mesele. Değerlendirmeyi engelleyen hiçbir kısıtlama yok. Açığa çıkan ufak tefek şeyler olur, ama bir fabrikanın kimliğini tam açığa çıkaran bilgiler verilmekten kaçınılır. Bunlar tümüyle pratik kıvraklık meselesi. Doğal iç illegalite dediğimiz şey, zorunlu olmayan bilgiyi mümkün mertebe kendi sınırları içerisinde tutmak kaygısı pratik bir kaygıya dönüştüğü zaman, bu başarılabilir. Çok fazla ölçüye gelmiyor, çok matematiksel bir şey değil, bir deneyim ve hassasiyet meselesi.

(...)

Tüm partiyi kesen ortak davranış normlarını oturtmak zorundayız

Bazı şeyler bu örgütte yadırganabilmeli, şaşırtıcı olabilmeli. Biri bir yanlış şey yaptığı zaman herkes dönüp ona sen bunu nasıl yaptın, ya da bunu nasıl söyledin? diyebilmeli. Böyle durumlar yok bizde. Herkesin kazandığı belli

mevziler, belli davranış kalıpları var, işte o, o yoldaştır, öyle yapar, bu filanca yoldaştır, böyle yapar. Sorun o yoldaş bu yoldaş meselesi olmaktan çıkmalı, parti üyesi/parti kadrosunun davranış normu olarak genelleşmeli, hepimizi kesen ortak bir paydaya dönüşmelidir. Hiç kaygı duymayalım, bu bizim özgünlüklerimizi öldürmez. Bu temel üzerinde geniş bir özgürlük ve inisiyatif alanı yine kalır bize. Biz o yaratıcılığımızı, biz o ataklığımızı, biz o bir takım başka iyi özelliklerimizi bu ortak davranış kalıpları üzerinden sergileyelim. Zenginliğimiz, yaratıcılığımız, kıvraklığımız böylece ortaya çıksın. Kural ihlalinin kıvraklığı mı olurmuş? Kurallarına uy, o temel üzerinden yiğitliğini göster, yine o yiğit yoldaşsın, yine saygıdeğer bir yoldaşsın. Üstelikte bir de kurallara titizlikle uyan bir yoldaş olarak bunu yaptığın ölçüde rahat edersin. Şimdi öyle olmuyor ki. Keyfi ve kuralsız davranma durumları, bu alandaki zaaf ve alışkanlıklar, başka bakımlardan çok iyi bazı yoldaşlarımızı yıpratıyor, tartışmalı hale getiriyor.

Sergen: Bence bu tartışmanın en önemli yönü kurallı yaşamı oturturabilmek, egemen kılabilmek, kuralları herkesi bağlayan ortak kurallar haline getirmek. Bu tüzükle de belli bir sonuca bağlanır, ötesi sıkı ve sürekli bir denetimdir.

"Randevulara titiz gitmeliyiz, titiz gelmeliyiz", buna hiç kimsenin genel olarak itiraz ettiği yok. Ama bu hangi çerçevede ve nasıl uygulanıyor? Bizde öyle bir durum var ki, partiden, onun tüzüğünden ve onun ortaya koyduğu kurallardan aldığı güçle, ortaya bir irade koymak halihazırda çok mümkün olmuyor. Partinin ortaya koyduğu kuralları dayatması mümkün olamıyor. Bazen boşa çıkıyor. Dolayısıyla bir irade kırılması ortaya çıkıyor.

Şimdi somut ve taze bir örnek olduğu için söylüyorum, bu ev olayı. Şimdi biz diyoruz ki, "o malzemeler" niye orda, ne arıyor ? Onların orada olmaması gerektiğini herkes biliyor, ama birisi bir irade ortaya koyamıyor. Ev sahibi yoldaş itiraz edemez, o gücü kendisinde bulamıyor ki. Ama bu saaten sonra artık bulabilir. Çünkü burada bir şey tartışıyorsunuz, sonuçta bir kurala bağlıyorsunuz. Herkes bu kurala uymak zorundadır. Şimdi ortaya çıktığı için değil, o yoldaş kendi görev alanını değiştirdiği andan itibaren o ev kullanılmaz. O ev değiştirilir, bir daha orada ne organ toplanır, ne yoldaşın kendisi orada kalabilir, istediği kadar güvenilir bir insan olsun.

Bizde tutarlılık-tutarsızlık, yiğitlik-çekingenlik ölçüleri biraz çarpıtılmış durumda. Disiplinsiz ve kuralsız adam güya çok "militan" oluyor, tam tersine, kurallı, tutarlı ve ilkeli olan da pimpirikli ve çekingen biri sayılabiliyor. Ama biz biliyoruz ki, bizde öyle yoldaşlar var ki, üç kere özeleştirisini yaptığı halde kurallara uymadığı için hala içerde yatıyor. Neye göre yiğit oluyor bu tür yoldaşlar? Pekala pimpirikli sayılan başka birisi de gidip aynı yiğitlikle direniyor. O zaman burada belli esaslar belirlenir, kimin yiğitliğinin derecesi neyse, o esaslar üzerinden saptanır.

Artık parti oluyoruz. Bir tüzüğümüz olacak, kurallar olacak ve herkes burada belirlenen esaslar çerçevesinde hareket edecek. Dar bir örgüt olduğumuz, henüz kitlelerle çok geniş bağlara sahip olmadığımız koşullarda, taktik, teknik, kurallı yaşam çok özel bir önem kazanıyor. Örgütün sürekliliğini, hiç değilse sorunun temel çözümüne kadar, ancak bununla sağlayabiliriz. Biz bazen de zorunluluk vb. diye bazı şeylerin üzerine çok fazla gidemiyoruz. Mesela bizim örgütte epey bir içiçelik var. Bu sadece iç illegalitede sorun yaratmıyor. İç illegalite ihlallerinin ötesinde, sınırlı sayıda insanlar üzerinde yürüyen bir çalışma olduğu ölçüde de, daha büyük bir risk doğuyor. Bunu en aza indirmek çok önemli.

Son zamanlarda açık alan çalışmasının ortaya çıkardığı bir takım sıkıntılardan kaynaklı durumların zorunlu hale getirdiği bazı davranışlar var. Bence bu da risktir ve bir an önce terkedilmelidir. Paralel ve bütünlüklü bir çalışmayı planlamak ve yürütmek için açık alanla sık ilişkiler kurmak hiç de gerekmiyor. Sorunu değişik tarzda çözmek zorundayız. Bizimkisi biraz kolaycılık oluyor. Bu tip ilişkilere hiç girilemez diyemeyiz, ama bunu en aza indirmek lazım. Partinin merkezi organları vardır, onlar üzerinden faaliyet yönlendirmek, politikayı merkezi olarak saptamak, politik çalışmayı merkezi ve bütünlüklü bir tarzda planlamak da bir yoldur. İlişkileri sıklaştırmak çok sağlıklı ve akılcı bir yol değil. Bu bugünkü koşullarda taşınabilecek bir şey de değil.

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri

Örgütsel güvenlik sorunları

(Kongre tartışmaları)

Cihan: Örgütsel güvenlik sorunları kongre ön hazırlık sürecinde ilk tartıştığımız konu oldu. Bu, olayın önemini ve ciddiyetini anlatmaya yetiyor. Burada yaptığımız ayrıntılı tartışmaların tutanakları var, bunlar delegelere sunulmuş bulunuyor. Bu tutanaklar yeterli kapsamda ve zenginliktedir. Sorunun önemi ve içeriği konusunda yeterli bir fikir veriyor.

Örgütsel güvenlik sorunu kapsamlı bir siyasal sorun. Genel planda doğru bir idelolojik-siyasal çizgi sorunu. Bir polis rejiminde sağlam bir illegal örgütsel temele sahip olma sorunu. Bu temel üzerinde legaliteye doğru kullanabilme sorunu. Bu çerçevede, kitlelerle güçlü bağlar sorunu. Bütün bu açılardan bakıldığında, bir hayli kapsamlı bir sorun. Biz ön tartışmalarda sorunu bu genel kapsamı içerisinde ortaya koymakla birlikte, konunun bugünkü örgüt yaşamımızda ve özellikle de örgütsel gelişmemizin bugünkü aşamasında çok kritik bir önem taşıyan yönlerini önplana çıkardık. Temelde kurallı yaşam, iç illegalite, bunların da kesiştiği yer olan olarak örgütsel disiplin sorunu olarak çıktı karşımıza. Bu çerçevede burada yapılan hayli kapsamlı, hayli ayrıntılı tartışmalara var. Ben onları şimdi yeniden açmayı çok gerekli görmüyorum. Zira bu tartışmaların tutanakları, şimdi yapılacak tartışmaya bir ön zemin oluştursun diye, kongreye sunulmuş bulunuyor. İlaveten örgüt komisyonundan bir yoldaşın konu üzerine kaleme aldığı *Notlar* da var ve bunlar da delegelere sunulmuş durumda. Gönül ister ki, bu tutanaklardaki kapsam üzerinden, bu tartışmalarda kaygısı duyulan ana noktalar üzerinden, delege yoldaşlar ortaya düşüncelerini koysunlar ve eksik kalan noktalar varsa tamamlasınlar. Ön tartışmaların ortaya çıkardığı bir çerçeve, öncelikle bazı temel hususlar var. Kongremizin bu çerçeveyi ve hususları partimiz için bağlayıcı bir temel haline getirmesi de gerekiyor.

Kural ihlallerini ve davranış tutarsızlıklarını rastlantı sayamayız

Partili dönemle birlikte örgüt yaşamında tam bir kurallı yaşam oturtmayı çok özel bir kaygı haline getirmemiz gerekiyor. İç illegaliteyi çok özel bir sorun haline getirmemiz gerekiyor. Örgüt disiplinini her alanda oturtmanın, siyasi faaliyetimize kazandıracağı gücün yanısıra, örgütsel güvenlik açısından da taşıdığı çok özel önemi her adımda vurgulamak gerekiyor. vb.

Siyasi faaliyetin sürekliliği, herşeyden önce örgütsel süreklilik demektir. Örgütsel süreklilik ise, örgütsel güvenlik alanındaki başarı ile olanaklıdır. Örgütsel güvenlik, doğru bir örgütsel çizginin, o çerçevede örgütsel kuralların oturtulması demektir? Tüm bunlar ön tartışmayı açan konuşmamda geniş biçimde var.

Burada özellikle kendi konuşmalarımda altını çizdiğim bir noktayı önemle hatırlatmak istiyorum. Gelinen yerde parti yaşamında gevşekliği rastlantı saymamız artık mümkün değil. Kural dışı davranışlar, bu tartışma tutanaklarında da belirtildiği gibi, her zaman partinin dikkatini çekmeli ve üzerine gidilmelidir. Kural hatası yapan kadroların neden kural hatası yaptığına mutlaka dikkatle bakılmalıdır. Ya bunlar gevşek, dolayısıyla tutarsız kadrolardır ya da bu davranışın gerisinde daha da dikkate değer başka bazı nedenler vardır. Örgüt yaşamında hiçbir şeyi rastlantı sayamayız, saymamalıyız. Tarihin bize öğrettiği budur. Bu öğretici tarihten çıkarılan doğru davranış kuralı budur.

Ben bu hususun altını kasten çiziyorum. Bu konudaki zaaflı yoldaşlar örgütsel

yaşamlarına çeki düzen vermelerinde bu vurguyu özel bir basınç etkeni olarak düşünsünler istiyorum. İnsanlar gevşekliklerini, kural dışı davranışlarını, disiplin ihlallerini kendileri için belirli bir güvensizlik nedeni olacağını bilmek durumundadırlar. Mesele burada yapay bir basınç oluşturmak da değil. Büyük bir içtenlikle söylüyorum; biz aykırı davranışlara büyük bir ciddiyetle bakıyoruz. Özellikle kendi payıma söylüyorum, buradaki bazı yoldaşları kendime tanık da gösterebilirim; ben örgüt yaşamındaki aykırı davranışlara hep bir acaba sorusuyla birlikte baktım ve bu konudaki kaygı ve kuşkularımı buradaki bazı yoldaşlarla paylaştım da. Soruna böyle bakmak zorundayız. Yoksa, aman kendinize dikkat edin, yoksa sizden kuşku duyulur üzerine bir yapay basınç sorunu değil bu.

Örgütsel disiplinin tüm gereklerini kendi iç yaşamımızda oturtmak istediğimiz, oturtmaya başladığımız bir sırada ve buna hayati bir önem atfettiğimiz bir durumda, bir kadronun kural dışı davranışları, disiplinsizlikleri, herşeyden önce onun gevşek bir kadro olduğuna bir göstergedir. Bu sözkonusu kadroya karşı ciddi bir siyasal ve örgütsel güvensizlik nedendir. Bunun da ötesinde bir takım ciddi kaygı ve kuşkuların haklı bir nedenidir. Bunlar da ciddiyetle bakılması, incelenip araştırılması gereken şeylerdir.

Nadir: Bir-iki noktaya da ben özel olarak dikkat çekmek istiyorum. Bunlar ön tartışmalarda ele alınmış, işlenmiş sorunlar elbette. Ama yeniden ve döne döne vurgulamanın yararlı olduğuna, örgütümüzün güvenliği açısından hayati önem taşıdığına inanıyorum.

Bir tanesi bu ek metinde "Örgütsel güvenliğe ulaşmanın ilk şartı" arabaşlığıyla ele alınıyor ve örgüt merkezinin örgütün tümü üzerinde kesin bir hakimiyete sahip olması ve sıkı bir denetim kurması gerektiği vurgulanıyor. Bu bizim devrimci merkezileşme diye tartıştığımız sorundur. Bunu uygulamada titizlikle gözetmek son derece önemlidir. Her türlü bilgi, bilginin her türlü ayrıntısı, her türlü belgesi, mutlaka zamanında örgüt merkezine ulaştırılabilmelidir. Bunun o an için ne ifade ettiğinden bağımsız olarak bu böyledir. Yanısıra, ciddi bulunan her türlü aykırı davranış, kurar ihlali, anormal gelen tüm tutumlar örgüte, örgüt merkezine mutlaka bildirilmek durumundadır. Elde öyle bilgiler olur ki, o an kendi sınırları içerisinde çok da rahatsız edici görünmez, ama siz bir de benzer bilgilerin çok değişik yerlerden, değişik kaynaklardan geldiğini ve bütünleştiğini düşünün -işte bu bütünleşmeyi sağlamanın biricik yeri hareketin merkezidir. Dolayısıyla en sağlıklı çözüme ulaşmak da ancak bununla mümkündür.

TKP/ML'nin yaşadığı bir deneyim ve bu konuda yazdıkları bir broşür var. Engin Kaya'nın sorgulanması üzerine eskiden DHKP-C'nin de yazdığı bir broşür var. Tümüne baktığınız zaman, iplerin uçlarını biraraya getirmenin sağladığı imkan ve avantaj çok büyük. Bu açıdan merkezileşme sadece bir rapor alışverişi, MK'yı bilgilendirme olayı olarak değil, örgütsel güvenlik çerçevesinde, örgütün reflekslerini daima güçlü tutması ve zamanında harekete geçmesini sağlaması için de hayati önemdedir.

İç illegalite yaşamsal önemdedir

Bir diğeri iç illegalitedir. Biz buna kısmen örgüt sorunlarında girdik, kısmen burada notlar biçiminde değinildi. Ama bizde aksayan bir sorun olduğu için belli hususlar üzerinde durmak istiyorum. Öncelikle hiç kimse kendisini ilgilendiren hususlar dışında bilgi öğrenmemelidir, öğrenilen bilgi dışa yansıtılmamalı, sohbetlere konu edilmemelidir. Tabi hiç kimse kendisini ilgilendirmeyen hususları öğrenmek için de çaba harcamamalıdır. Bu bir bilgi karşısında da böyledir, bu örgüt belgeleri karşısında da böyledir.

İç illegaliteyi sıkı bir tarzda sağlayabilmek, bu konudaki ölçüleri hem doğru koymak, hem de bunları tam uygulamakla olanaklıdır. Bizde eski çevre yaşamının getirdiği alışkanlıklar sözkonusu. Bu nedenle yer yer çok dikkat edilmeyen bir husus olabiliyor. Bir şey eline geçmişken okuma yoluna gidilebiliniyor. O an çok masum kaygılarla yapılıyor olabilir bu. Ama dikkat ederseniz, bu tür davranışlar tanınan ve güvenilen yoldaşlardan geldiği ölçüde, bu örgütü savunmasız bırakan bir rol oynayabiliyor. Buna mutlaka dikkat etmek gerekiyor. Bu bir iç denetim meselesidir aynı

zamanda. Alışkanlıkların gücü en korkunç güçtür, denir. Ama alışkanlıkların bu gücünü kırmak ve niyeti aşan davranışların önüne geçmek de bir iç eğitim ve denetim meselesidir, yoldaşça uyarı ve eleştiri meselesidir. Bunu bütün bir örgüt bir refleks olarak gösterirse, yoldaşlar bu konuda sağlam bir denetim gerçekleştirirlerse, ortaya çıkan zaafları geride bırakmak bizim için güç de olmayacaktır. Bu yüzden sorumluluk herkesin sorumluluğudur.

Dışımızdaki devrimci gruplara ilişkin gizlilik gerektiren bilgilerin de asla dışa vurulmaması sorunu var. Bunu da bir kültür olarak yerleştirmek gerekiyor. Geleneksel devrimci harekette bu konuda kötü bir gelenek var. Biz kendi saflarımızda mutlaka bunu kırmalıyız. Başkasının örgütsel bilgileri, gizlilik gerektiren bilgileri bizi ilgilendirmez. Böyle bilgilerin dışa vurulmasının hiçbir siyasal yararı da yoktur, bundan bir siyasal yarar da umulmaz. Aynı şey kendimiz açısından da gereklidir.

Komplo faaliyetine girişen provokatörlerden birine denildi ki; sen bu örgüt içerisinde yer aldın, bir görevin vardı, bu çerçevede sahip olduğun bilgiler vardı, ama örgütün dışına çıktığın andan itibaren bu bilgileri unutmak zorundasın. Dolayısıyla hem dışa hem içe karşı bunu bir eğitim konusu yapmak, bir kültüre dönüştürmek durumundayız. Ben çok kimsenin bundan bir siyasal yarar umarak böyle davrandıklarını düşünmüyorum. Kendiliğinden oturmuş bir kültür bu. Yolda birileri birileriyle karşılaşılır, eski bir tanışıklıkları vardır, hemen kimdir diye sorulur, şu hareketin şu insanı diye yanıtı alınır. Bunlar sakıncalı davranışlar. Ve bunu yapanlara, bir gizli örgüte ilişkin bilgileri dışa vuranlara da çok ciddiyetle bakmak gerekiyor. Uyarılara rağmen bunda ısrar gösteriliyorsa, ilgili kişilere bir başka gözle bakmak gerekiyor. Bunu dönem dönem, vesilesi çıktıkça, devrimci örgütlere karşı bir ideolojik-siyasal mücadele konusu da yapmak ve bu kültürü devrimci harekete de yerleştirmek gerekiyor. Ortaya dökülen söylentilerin siyasal polise fazlasıyla yarar sağladığından kuşku duymuyorum.

Son bir husus. *"3. Enternasyonal'de Örgütlenme Sorunu"*nda deniliyor ki: *"Senin bildiğin ya da sana verilen parti işini partide bilmesi gerekenlerden başka kimse bilmemelidir. Bunların dışında en iyi dostun, karın, kocan, yürekten bağlı olduğun erkek ya da kız arkadaşın bile bunları bilmemelidir."* Geleneksel örgütlerin uğraştığı bu alandaki sorunla biz de uğraşmak zorunda kaldık. Eş ilişkileri bu bakımdan bir zaaf alanına dönüşebiliyor. Bilinçli mi yapılıyor, bilinçsiz mi yapılıyor, ben bunu tartışmıyorum. Ama sözkonusu olan, ideolojik-siyasal sorunların tartışılması, bu çerçevede mücadeleye ilişkin düşüncelerin paylaşılması değil de, gizlilik gerektiren örgütsel bilgilerin paylaşılması olabiliyor. Bu yalnızca kural ihlali değil, liberal laçkalığa, örgüt kişiliğine ve kimliğine sığmayan bir davranış kültürünün ürünü bir kişiliğe göstergedir. Buna asla izin verilmemelidir. Aile içi ilişkiler ile örgüt ilişkileri asla birbirine karıştırılmamalıdır.

Sözünü ettiğim iki provokatörün özel bir tarzda bizim karşımıza çıkardığı sorunlardan biri de bu oldu. Biri o kendi özel ilişki alanını ötekinin bilgisi dahilindeki şeyleri öğrenme zeminine dönüştürebildi. Çeşitli defalar uyarılmasına rağmen böyle yapılabildi. Yalnızca güvenlik çerçevesinde de değil, örgütün iç atmosferini bozmak, zedelemek, sağlıksız kamplaşmalar ve eğilimler yaratmak, kişisel çekişme alanları oluşturmak açısından da bu son derece sakıncalı bir durumdur. Buradaki zaaf kuşkusuz eşler arasındaki ilişkinin siyasal açıdan doğru kurulamamasıyla bağlantılıdır. Dolayısıyla gerisinde ideolojik-siyasal bir zaaf vardır. Ama sonuçları yalnızca o zayıflık çerçevesinde olmayabiliyor.

Parti merkezine karşı örgütsel aleniyetin özel önemi

Sergen: Yoldaşın önemlidir dediği ilk konunun daha geniş bir çerçevesi var. Örgüt merkezinin örgüte tam hakimiyeti, tüm bilgilere sahip olması, bunun için gerekli bütün koşulların yaratılması, gerek örgüt raporları, gerekse kişisel raporlar vb. ile sağlanan tam aleniyet... Bu örgütsel güvenliğe ilişkin güvenceler yaratmak konusunda önemli bir nokta. Hem önden düşmanın olası bir takım saldırılarını önlemenin, hem de herhangi bir saldırı durumunda bunu asgari zararla atlatmanın önemli bir güvencesi olarak

görülmeli.

Bence daha geniş bir çerçeveden bakılmalıdır bu konunun önemine. Belli mekanizmalarla çalışmanın seyrini çok iyi bilmek durumundayız. Kadrolarımızı tam tanımak durumundayız. Yalnızca üyeler ve aday üyeler değil, çeper örgütlülüklerimizde politik faaliyetimize katılan insanlar hakkında da tam bilgiye sahip olmalıyız.

Merkeze karşı aleniyet sadece güvenlik sorunu nedeniyle önemli değil. En son iki provokatör şahsında yaşananlar bunun ne denli önemli olduğunu ayrıca göstermiştir. Bütün çabalara rağmen o alanın bize birçok bakımdan kapalı hale getirilmesi bir tahribat yaratabilmiştir. Başka örnekleri de vardır. Mesela geçmişteki, '90'ların başındaki Ankara örneği de böyledir. Bunlar ajan-provokatör değillerdi, ama sonuçta davranışlarıyla faaliyeti tasfiye edebilmişlerdir. Niyetten bağımsız olarak örgüte kendini kapatmaktır bu. Aleniyeti hiçe saymaktır. Sonuçta örgütün ordaki faaliyetini de tasfiye edecek bir düzeye getirmektir. Bir düşman saldırısı, bir polis operasyonu yoktur burada. Bu tür şeyler yaşanabiliyor. Bu nedenle ben daha geniş bir çerçevede bakılması gerektiğini düşünüyorum.

Örgüt güvenliği sorunu denilince kuşkusuz tutanaklarda dile getirilen sorun önplana çıkıyor. Ama bu yanı da önemli. İçerden tasfiye etmek, provokatif bir tutum almak, niyetten bağımsız olarak, örgütü düşman saldırısına açık hale getirebiliyor.

Temmuz: Gerek tutanaklar gerekse hazırlanan metin sorunu kapsamlı bir biçimde ortaya koyduğu için, söyleyeceklerim döneme ait önemli olduğunu düşündüğüm noktaların altını çizmek biçiminde olacak.

Yeni güçler bu alanda fazlasıyla eğitimsiz

Birincisi, istediğimiz gibi bir örgüt yaratmak açısından, verili kadro birikimi olağanüstü önem taşıyor. Bunu şuraya bağlamak istiyorum. Halihazırda saflarımızda yeni yoldaşlar var. Bu yoldaşlar, aydın kökenli olmadıkları, emekçi kökenli ve genç oldukları ölçüde, doğal kavrayışlarıyla, kapasiteleriyle, eğitimleriyle bu toplumdaki devlet aygıtını, onun elindeki imkanları vb. bir dizi şeyi kavramak ve ona göre davranmakta doğal yetersizlik gösterebiliyorlar. Süreçlerinden gelen, gençliklerinden gelen, deneyimsizliklerinden vb. gelen bir yetersizlik bu. Bu güçlerin eğitimi, örgüt yaşantısı içinde eğitimi kongre sonrasında yeniden ve özel bir tarzda önümüze çekilmek zorunda. İster bugünkü örgütsel yapımızın yerli yerine oturması, sorunlarımızın aşılması açısından, isterse herhangi bir düşman saldırısında hareketin sürekliliğini sağlamak açısından, her açıdan önümüzde böyle bir sorun var.

Halihazırda, aydın kökenli olmayıp daha ziyade emekçi kökenden, semt gençliğinden olan, şu veya bu kanaldan saflarımıza katılmış, ama gençliğiyle, kavrayışıyla, eğitim durumuyla belki bir aydının, bir öğrencinin düşünsel kapasitesiyle, algısıyla algılayıp kendi içinde az-çok düzenleyebildiği, belli bir düzeyi tutturabildiği şeyleri düzenlemekte doğal olarak zorlanan yoldaşlarımız var. Bu eksiklikler yaşam deneyimiyle elde edilebilecek ve aşılabilecek şeyler kuşkusuz. Ama bunu kendiliğindenliğe bırakmamak, hızla önümüze çekmek sorumluluğuyla yüzyüzeyiz.

Bu aslında bizim önemsediğimiz bir sorun oldu. Kitle gösterilerinden sonra bu yoldaşları yalnız bırakmadık, yanlarında tecrübeli yoldaşlarla özel takip kontrolleri yaptırdık. Bu yoldaşlar yabancı bir bölgeden geldikleri zaman, kenti tanıtmak, nasıl takip kontrolü yapılacak, nasıl davranılacak; bunları anlatmak için zaman ayırmaya ve enerji harcamaya özen gösterdik. Bu çerçevede asgari bir tutumumuz zaten var. Ama kongre vesilesiyle bu alandaki eksiklerimizi özel biçimde önümüze çekmemiz lazım. Bu her yoldaşın kendi kavrayışı, kendi yeteneği, kendi düzeyi olmaktan hızla çıkarılmalı. Kampanya olarak ele alınabilmeli bence.

İkincisi; halihazırdaki açık alandaki sorunlarla paralel bir sorun. Bizim oraya muhakkak tam olarak hakim olmamız sorunu. Bir yönü tüm bilgilerin merkezileşmesidir. İç illegalite örgütte uygulanabildiği düzeyde orda uygulanamayacaktır doğal olarak. Ama bir bütün olarak işleyişin, örgüt kültürünün sorunlarında açık alanda da hızla bir mesafe alınması gerekiyor. Biz giderek organik bir parti inşa edeceğimize göre, bugün orada biriken sorunlar yarın partimiz için çok ciddi

sorunlar haline gelebilecektir. Bunu her aşamada yeniden gözetmek gerekiyor. Bu, bugün biraz süreçlerimizin kendine özgü seyriyle önümüze ciddi bir sorun olarak gelmiş durumda.

Düşmanın kullandığı yöntemleri ve tekniği sürekli izlemek ve bilmek durumundayız

Üçüncüsü; güncel bir sorun olarak düşmanın halihazırdaki yönelişinin bir parçası, sızma olayının bir parçası olarak, ama sadece bunun bir unsuru olarak da değil, kalıcı bir savaş örgütü yaratmak açısından da, iç illegalitenin tayin edici önemi. Bu çerçevede teknik olarak düşmanın elindeki imkanlara az-çok hakimiyet ve bir parça kendimizi düşmanın yerine koyarak düşünmeyi bütün kadrolarda bir alışkanlık haline getirmek ihtiyacı var. Bunu, ulaşabilen yoldaşların genelleştirmesi gerekiyor. Bu, MYO'ya yazılacak kısa yazılarla da olabilir. Yani bu konuda illa derli-toplu, çok geniş şeyler yazmak gerekmiyor. Ama belli şeyleri dönemsel olarak inceleyebilen yoldaşların bunları bizim yayınlarımız üzerinden yansıtabilmesi gerekiyor.

Burada telefon dinleme, dinlenen telefonlar üzerinden bir vurgu var. Düşmanın elindeki teknik olanaklar sanıldığından çok daha geniş. En azından çoğu yoldaşın sandığından çok daha geniş ve bizim bilgimizden de geniş. Yani bu konuda en çok kafa yoran yoldaşların da bildiğinden daha geniş imkanlar var muhtemelen. Bunların bir kısmı sızıyor şöyle veya böyle, ama sızmayanları var, bilinmeyenleri var. Telefonları dinlemek bunun en açık biçimi. Onun dışında bir dizi dinleme araçları var, evlerin yakınına gelip dinleyebiliyorlar, bildiğim kadarıyla. Hem de çok daha küçük araçlarla dinleyebiliyorlar. Çeteler vesilesiyle, A.Çakıcı'yı yakalamak vb. üzerinden basına ufak ufak yansıyanlardan, belli yeni teknikleri kullandıkları anlaşılıyor. Ama bu genellikle çok dışa vurulmuyor. Spekülatif, yanıltma amaçlı da olabilir, ki bunu da yapıyorlar. Ama bu konuya gerçekten kafa yormak ve üzerine düşünmek gerekiyor.

Bize olanak olarak gözüken herşeyin diğer yüzü aslında düşmanın elinde bir denetim aracı. Örneğin biz ailemizi aradığımızda o telefon dinlemedeyse, düşmanın ulaşabilme imkanları var demektir. Düşman bu kadronun hareket için belirleyici olduğunu düşünüyorsa, hangi telefon kulübesinden, hangi noktadan aradığını tespit edebilecek durumda. 10-15 dakikalık bir konuşma yaptığınız bir durumda oraya çok hızlı ulaşma imkanları var. Biz bu sorunu randevuları ayarlayışımız, kopan randevuları yeniden bağlayışımız üzerinden de konuşmuştuk. Sanıyorum ön tartışma tutanaklarında da var. Bizim kullandığımız araçları yeniden gözden geçirmemiz gerekiyor. Ve düşmanın sürekli bu alanda yeni teknikler geliştirdiğini, hem de dünya ölçüsünde merkezileştirerek, bunu CİA'nın aracılığıyla gündeme soktuğunu biliyoruz. Bu cep telefonlarında çok açık bir biçimde yaşandı. Cep telefonları dinlenemiyor diye ilk önce pompalandı tüm kamuoyuna, ondan sonra bu imkan denetim için bir süre rahatça kullanıldı.

Bu alanda sürekli kafa yormamız gerekiyor. Bu konulardan az-çok anlayan yoldaşların daha özel olarak ilgilenip, yayınlarda siyasi boyutlarıyla işlemesi gerekiyor. Bir uzmanlaşmadan bahsediliyorsa, uzmanlaşmanın mesela böyle bir alanı olması gerekiyor. Bunların bütün yoldaşlar için temel davranış kuralları olarak yayılması gerekiyor.

Son olarak, sızma dışında düşmanın halihazırda elindeki en ciddi silahlardan biri takip. Bu örgüt operasyonlarında çok temel bir rol oynuyor, diğer şeylerle birlikte düşünüldüğünde. Takipler açısından ben iki noktanın altını çizmek istiyorum. Birincisi, halihazırdaki sık operasyon yenmediği için, örgütte bir parça gevşeme sözkonusu. Evlere dönülürken, randevulardan sonra belli bir kontrol yapılıyor muhtemel, ama evlerden çıkılıp randevulara gidilirken aynı hassasiyet gösterilmiyor. Yani evine dönerken yoldaşlar kontrolünü yapıyor da, evinden çıkıp randevusuna giderken aynı kontrolle gitmiyor. Buna dikkat etmemiz gerekiyor. Çünkü halihazırda diğer şeylerle birlikte en ciddi darbeler takip üzerinden geliyor. Bir diğeri, düşmanın özel takip timleri var diyoruz. Ama bunu ne kapsamda, nasıl yapıyor? Her devrimcinin çıkan yayınlar vb. aracılığıyla, yeniden yeniden bunlardan hareketle öğrenmesi gerekiyor. Özellikle yeni güçlerin eğitiminde bu konunun özel bir önemi var.

Sergen: Eklemek istediğim bir nokta daha

var. Bu yurtdışı tartışmalarında da gündeme gelecektir muhtemelen. Ben bizim örgütsel güvenlik sorunumuzun yurtdışı ile ilişkiler çerçevesinde önümüzdeki dönemde özellikle büyük bir önem kazanacağını düşünüyorum. Geçmişte birçok örgüt, sadece telefonlar üzerinde değil, yurtdışı üzerinden giden, buradaki zaaf, zayıflık, kuralsızlık vb.den kaynaklanan nedenlerle de önemli darbeler yediler. Biz bugüne kadar ciddi şeylerle karşılaşmadık. Ama artık parti oluyoruz. Düşman bizi daha çok ciddiye alacaktır. Bu açıdan yurtdışı ilişkisi kritik bir önem taşıyor. Kongrede yapılmış bir değerlendirme çerçevesinde, yurtdışı örgütünün bu soruna çok özel biçimde dikkatinin çekilmesi ve gerekli önlemlerin alınması gerekiyor.

Hem düşmanı hem kendimizi çok iyi tanımalıyız

Bayram: Sözkonusu olan proletaryanın burjuvaziye karşı savaşıdır. Bu sınıf savaşının kendine özgü bir takım kuralları vardır. Ünlü savaş kuramcısı Sun Tzu (milattan önce yaşamış Çinli bir savaş kuramcısıdır) şunları söylüyor: Düşmanını tanıyan zaferi yarı yarıya garantiler. Kendini tanıyan, ama düşmanını tanımayan da zaferi yarı yarıya garantiler. Ama hem düşmanını, hem kendini tanıyan zaferi tam garantiler.

Dolayısıyla biz örgütsel sürekliliğimizi sağlayabilmek için bu ünlü savaş kuramcısının öğüdüne uyarak düşmanı iyi tanımak durumundayız. Genellikle sol hareket siyasal polisi yeterince tanıyamamış, bu nedenle de ciddiye almamıştır. Düşmanını ciddiye almamak, onlara çok ağır bir fatura ödettirmiştir. 12 Eylül'de bu konuda çok kötü bir sınav vermişlerdir. Bu durumu ideolojik, politik, örgütsel kökleriyle sorgulama yerine rasyonalize edici tavırlar içerisine girmişlerdir. Hatta dönem dönem yayın organlarında, şu kadar kaybımız var vb. üzerinden bunu bir övünç vesilesi haline bile getirebilmişlerdir.

Bu savaşı ve sonuçta kendimizi ciddiye aldığımızın temel göstergelerinden biri olarak düşmanı ciddiye almak gerekiyor. Evet, düşman stratejik açısından sonuçta yenilecektir. Ancak, şu anda taktik açıdan kuvvetlidir, onu ciddiye almak zorundayız, eğer kendimizi ve mücadelemizi ciddiye alıyorsak.

Örgütsel güvenlik ya da süreklilik sorunu şu ya da bu konjonktürel durumla bağlantılı değildir. Eğer burjuvazi siyasal erki elinde bulunduruyorsa, bize iktidarı kolayından vermeyecektir. Ve bu, sadece burjuva iktidarının faşist biçimler kazandığı coğrafyalara ya da tarihsel kesitlere özgü bir durum da değildir. Burjuvazi egemenliğini sürdürebilmek için kendi iktidarına yönelen güçleri hep imha etmeye çalışacaktır. Ülkemizde birçok siyasal hareket kendi illegalitesinin gerekçelendirmesini hep devletin biçimi üzerinden yapıyor. Ülkemizde faşist diktatörlük vardır, bu koşullarda illegal çalışmak gerekir türünden bir gerekçeye dayandırıyorlar. Elbette faşist diktatörlüğün olduğu koşullarda illegal çalışmak gerekiyor, ama peki burjuva iktidarı faşist biçimlere bürünmezse, o koşullarda illegal çalışmak gerekmez mi? Bu aslında onların illegalite konusunu ne kadar yüzeysel kavradıklarının açık bir göstergesidir.

Örgütsel güvenliğin ve sürekliliğin güvencesi, sağlam bir ideolojik, politik ve örgütsel çizgiye sahip olmaktan geçiyor. Böyle bir örgütsel yapıya sahip olmaktan geçiyor. Ve bu örgütsel yapının doğru bir işleyişe sahip olması, gizlilik kurallarına titiz bir şekilde uyması gerekiyor. Ayrıca bu bir komplo örgütü değil de bir sınıf örgütü ise, maddi-sosyal zemini de proleter bir temele dayanmak durumundadır. Bir takım konspratif kuralları herhangi bir örgüt de uygulayabilir. Örneğin Rusya'ya baktığımızda, Narodnik gruplar gizlilik kuralları konusunda marksistlere ciddi bir miras bırakabilmişlerdir. Ama bu tek başına yetmiyor. Aynı şekilde biz gizlilik kurallarını maddi-sosyal zemin olarak proletaryanın içerisinde ayrıca üretmek durumundayız.

Öte yandan, komünist militanların ideolojik planda sistemden tam bir kopuşu gerçekleştirmeleri gerekiyor. Düzenle komünist militan arasındaki köprülerden bir tanesi de ailedir. Aile ilişkilerinin yarattığı zaaf alanına karşı mücadele önem taşıyor. Kurallı devrimci yaşamın içselleştirilmesi ve bir yaşam biçimi haline getirilmesi gerekiyor.

Dikkat edilmesi gereken noktalardan bir tanesi de iç deşifrasyondur. Güç kaydırmalara sık sık başvurulmaması gerekiyor. Bu hem iç deşifrasyon açısından önemli, hem de genelde

devrimciler kendi doğal ortamlarında daha çok yarar sağlayacakları için, zorunlu olmadıkça güç kaydırmalara gidilmemelidir.

Bazı temel önemde sonuçlar

Cihan: Örgütsel güvenlik konusu çok önemsediğimiz bir konu. Dolayısıyla ağırlığını çok duyduğumuz, sert eleştiri ve tepkilere vesile olan bir konu. Ama kongrenin ön hazırlık sürecinde, deyim uygunsa, biz bu konuda içimizdekileri döktük. Bunu belli bir öfkeyle, belli bir tepkiyle de dile getirdik, tutanaklara baktığım zaman görebiliyorum ben bunu. Bu gerçekten ciddi bir zaafiyet alanı olarak duruyordu önümüzde. Kongreyi henüz yaptığımıza göre, henüz yeni bir örgütsel aşamaya geçmediğimize göre, bu zaafiyet alanları tüm önemini hala koruyor. Bunun çok iyi anlaşılabilmesi lazım. Bu, tutanaklarda da altı çizildiği gibi, bir örgütün varlık-yokluk sorunu.

Yapılması gerekenleri kısaca maddeleştirmek istiyorum.

İlkin, Temmuz yoldaşın da belirttiği gibi, bu herşeyden önce sistematik bir iç eğitim sorunudur. Tüm güçlerimizi bu konuda sistematik bir biçimde eğitmemiz gerekiyor. Ciddi bir eğitimsizliğin burada büyük bir payı var. Ama bu daha çok genç yoldaşlar için, deneyimsiz yoldaşlar için geçerli olabilecek bir etken. Oysa saflarımızdaki tecrübeli yoldaşlarda da biz ciddi hatalar görebiliyoruz. Bu da saflarda belli bir gevşekliğin olduğuna bir gösterge. Hem deneyimsizliği ve hem de sözkonusu bu gevşekliği giderebilmek için sistematik bir iç eğitim faaliyeti sürdürebilmemiz gerekiyor bu konuda. Sürekli olarak! Bu sürekli olarak yenilenen, sürekli olarak yeni deneyimlerle zenginleşen bir eğitim olmak durumunda.

İkincisi, bence çok kritik bir nokta, bu hareketin başta en ileri kadroları olmak üzere, yukardan aşağıya doğru hiyerarşi indikçe örnek ve yolgösterici bir önderlik pratiği gerekli. Doğruların temsilcisi herşeyden önce bu hareketin ileri kadroları olmalı ve onlar örnek pratikleriyle bu önerdikleri şeylerin bu örgüte hakim olmasını, onun yaşamını belirlemesini sağlayabilmelidirler.

Sanıyorum açıklamak gerekmiyor. Eğer bir örgütün önerdiği davranış tarzını herşeyden önce onun ileri kadroları temsil etmiyorlarsa, önder kadrolar kendi pratiklerinde bu konuda örnek bir tutum sergilemiyorlarsa, onu bütün örgüte maletmek zaten mümkün değildir.

Üçüncü bir nokta; bu konuda sürekli bir iç denetim gerekli. Bu, normal örgütsel denetimin bir parçası olmalı. Bu alan sürekli denetime konu olmalı. Örgütün güvenliği herşeyin başıdır, bunu bir an bile unutmamalıyız. Nasıl ki bir anne çocuğunun sağlığını sürekli denetim altında tutar, sürekli izler, sürekli kaygıyla bu mesele üzerinde dururşa, aynı şekilde biz de kendi örgütümüzün güvenlik sorununu sürekli bir kaygı konusu etmeli ve kurallı yaşamı, disiplinli örgüt yaşamını bu açıdan sürekli ilgi ve denetime konu edebilmeliyiz.

Bir dördüncü nokta, yine konuşmalarda geçti, merkeze karşı aleniyet sorunu. Bu, bilgilerin sürekli olarak bir örgütte merkezileşmesi anlamına geliyor. Çok çok büyük bir önemi var bunun. Şimdi örgütsel güvenliği konuşuyoruz, tabi örgütsel güvenlik önplana çıkıyor, ama bu aleniyet herşeyden önce örgütün kendini iyi bir biçimde tanıması için gerekli. Bana göre bir partinin önderliği ya da yerel önderliği, kendi kadrolarını siyasi ve örgütsel açıdan iyi tanıyorsa, böylece güvenlik açısından doğabilecek sakıncalara karşı da gerekli avantajlara ve imkanlara fazlasıyla sahip demektir. Kadrolarımızı çok iyi tanımak, herşeyden önce, onları doğru tasarruf edebilmek, eksiklikleri/yetersizliklerini giderebilmek, doğru yere doğru adam yerleştirebilmek için gerekli. Yani doğru bir siyasal ve örgütsel önderlik çizgisinin bir gereğidir, güçlerini çok iyi tanımak. Bu çerçevede güçlerini çok iyi tanıyan bir örgüt, doğal olarak, düşmana karşı da büyük avantaj elde edecektir. Zayıf unsurlar, sızma durumları vb. konularda da donanımlı olacaktır.

Bir beşinci nokta, iç illegalite sorunudur. Bu konuda bizim burada bir kurallar silsilesi oluşturmamız gerekmiyor. Gerekirse oluştururuz da. Ama burada temel kural, kendisini ilgilendirmeyen hiçbir bilgiyi almamak, başkasını ilgilendirmeyen hiçbir bilgiyi başkasına vermemektir. Bu, budur! Gündelik gevşeklikler, o geyik sohbetleri vb., bir sürü bilginin açığa çıkmasına, kişinin farkında olmadan bir takım şeyleri deşifre etmesine

yolaçabiliyor. Ben buradaki sohbetlere de dikkat ediyorum, konuşmalar bir takım insanların durumunu kavramakta, o ana kadar bilmediğin bir takım şeyleri öğrenmekte bir imkana dönüşebiliyor. Bu hep böyledir. Aynı zaafiyeti, aynı boşlukları örgütü ilgilendiren sorunlar üzerinden de yaşayabilirsiniz.

Ciddi bir kuralsızlık var. Kurallı yaşam, kurallı yaşam diyoruz. Birisi kalkıp diyecektir ki, kural dışı-kurallı yaşam diyorsunuz da kurallar neler, kim bunları belirliyor, bu nasıl oluyor, nerede bunun listesi/çetelesi? Ben ise bir silsilesi oluşturmak yerine bazı kuralsızlıkları, pratikte yaşanmış, yakın zamanda yaşanmış, bize ve bazı yoldaşlara önemli zararlar vermiş bazı kuralsızlık örneklerini, sadece onları sıralayacağım. İnanıyorum ki bu yeterli bir fikir verecektir.

Bir; genç ve deneyimsiz devrimcilerle aynı evde kalan bir yoldaş, her an basılma ihtimali olan bir evdeki bilgisayarda bir İK'nın raporunu bırakamaz. Bu kesin olarak kural dışı bir davranış. İnsan bunu gördüğü zaman, tereddütsüz bir biçimde bu kural dışı bir davranış der. Ve insan bunu yapmaz zaten, bu kurallara aykırı diye düşünür. Bunu yakın zamanda yaşanmış bir örnek olduğu için verdim.

İki; hiçbir örgüt raporu, içindeki bilgiler gizlenmeksizin kaleme alınamaz. Bir örgüt raporu öyle kaleme alınmalıdır ki, ele geçtiğinde örgüte zarar vermeyecek bir içerikte olabilmelidir. Bu ya kapalı anlatımdır, ya örgütün güvenliğine zarar verecek bilgileri vermeyen bir tarzda kaleme almaktır, ya da o bilgileri şifrelemektir. Bunlar temel ve vazgeçilmez kurallardır. Ele geçtiğinde bir örgüte doğrudan zarar verecek bir rapor kaleme almak, çok temel bir kurala aykırı davranmaktır. Bu yakın zamanda yaşanmış ikinci bir somut örnek.

Birbirini tanımayan ve çok özel bir işlemden dolayı birarada bulunan iki kişi, bir şehirlerarası vasıtaya bindiği zaman birlikte bilet almaz. Bu bir başka kural hatasıdır. Bu örnekler çoğaltılabilir.

Bir de kurallara aykırı, çok genelleşmiş, çok rastladığım bir başka örnek vereyim. Bir randevu oluyor, bir buluşma noktası var, bunlar genellikle sabit randevu yerleri oluyor; 1 no'lu randevu, 2 no'lu randevu, o taraf bu taraf... Bakıyorsunuz, bazı insanların saat birde randevusu var. Saat biri yedi geçe birisi arıyor, yoldaş gelmedi randevuya, diyor. Yedi geçe aradığına göre, belli ki o randevu yerine en yakın kulübeden arıyor. Mesele anında polis tarafından tespit edilip, orada yakalanmak meselesi de değil. O randevu yerleri genellikle sabit oluyor. İnsanlar orada buluşuyorlar, orada ayrılıyorlar, haftaya gene orada buluşuyorlar. Bir denetim varsa gerçekten, devlet muhatabını ciddiye alıyorsa, kısa dönemli bir izlemeyle buradan çok şey deşifre edebilir. Haftaya gene aynı yerde buluşmak üzere ayrılıyorlar çünkü. Böyle sayısız örnek verilebilir ve bunlar hep kural dışı davranışlar, hep kaba bir amatörlüğün göstergeleri. Ve kuralın ya da kuralsızlığın ne olduğu, tümüyle bir deneyim sorunudur. Gerçekten kendini düşmana karşı savunma refleksinin ve pratiğinin ürettiği bir zenginlik alanıdır. Ne kadar saysanız eksik kalır.

Ben yapılması gereken temel işlerden biri olarak bir başka sorundan sözedeceğim. Biz çevremizdeki bütün insanları tanımak zorundayız. Çevremizde bizimle birlikte çalışan, ama bizde özgeçmişi bulunmayan bütün insanların bize ayrıntılı bir özgeçmişi gelmek zorunda. Yerel örgütlerin kongre sonrasında yapacakları ilk iş bu olmalı. Çevremizde bizim tanımadığımız, bize neden geldiğini bilmediğimiz, geçmiş süreçlerini bilmediğimiz insan kalmamalı. Bunlar belki bizim üyelerimiz ya da aday üyelerimiz değil, ama sorun da bu değil. Nihayetinde insanlar aday üye olarak başvurduklarında zaten iyi-kötü bir özgeçmiş veriyorlar.

Ama ben diyorum ki, insanlar aday üye olmadan da, bu örgüte giriş başvurusu yapmadan da, bu örgütle birlikte çalışmak ve bu örgütün ortamını paylaşmak imkanı bulabiliyorlar. O halde biz bu insanları çok yönlü olarak tanıyabilmeliyiz. Bunlar ayrıntılı özgeçmişler olmalı. Sadece bize geliş nedenlerini değil, sadece bu harekete nasıl baktıklarını değil, kendi bütün bir siyasal özgeçmişlerini, onun kişisel boyutlarını, siyasi açıdan bizim için önem taşıyan yönlerini, ayrıntılı bir döküm olarak bize vermek zorundalar. Bu açıdan örgüte karşı tam bir açıklık içinde olmak durumundadırlar.

Bizim çok erken tarihli belgelerimizde vardır. Sanıyorum bunlar iç yazışmalarda

yayınlandı da. Bize geldiğinde kendi özgeçmişi hakkında bize bilgi verip de kritik bazı noktalara o bilgiler içerisinde yer vermeyen bir kadronun geçmişiyle ilgili bir bilgi sonradan açığa çıkarsa eğer, bu o kadroya karşı ciddi bir kuşkunun, güvensizliğin ve soruşturmanın vesilesi olabilmelidir. Tüm militanlar kendi özgeçmişlerini bu bakışaçısıyla partiye sunmak durumundadırlar. Bir kadronun partiden gizleyeceği bir şey olamaz. İllegal bir örgüt, bir kontra rejimi altında çalışan, siyasi polisin oyununu boşa çıkarmak sorunu ve sorumluluğuyla yüzyüze olan, bu açıdan bir hayatiyet sorunuyla yüzyüze olan bir partiye karşı bunu yapmak, vazgeçilemez devrimci bir sorumluluktur. Bunun kimseye verebileceği herhangi bir zarar da yoktur.

Bayram yoldaş güzel bir şey söyledi, gerçekten de öyledir; bu bir yanıyla da kendini iyi tanımak sorunudur. Dikkat edin, konuştuklarımızın bir kısmı kendini iyi tanımak anlamına geliyor. Herşeyden önce bir hareketin önderliğinin bütün bir örgütünü iyi tanıması sorunudur bu. Kadrolarının alışkanlıkları, davranışları, eğilimleri, genel olarak örgüt yaşamında işlerin nasıl gittiği vb., tüm bunları yakmen ve çok iyi bilmek sorunudur. Gençliği değerlendiriyoruz, diyoruz ki, biz gençlik içinde bir atılım yapmayı umuyorduk, bir baktık ki gençlik ilişkilerimiz çözülme sürecinde. Bu kendi güçlerini tanımamayı anlatıyor. Nedeni ne olursa olsun! Bunun nedeni kuşkusuz bizim gençlik çalışmasına ilgisizliğimiz değildi. Provokasyon sürecine dönülür bakılırsa, bunun nedenleri daha somut görülür. Ama bu sonucu değiştirmiyor. Neticede siz güçlerinizin bir kısmını, faaliyetinizin bir alanını tanımamak sonucuyla yüzyüze kalabiliyorsunuz. Demek ki kendinizi de çok iyi tanımanız gerekiyor.

Artı, karşı tarafı iyi tanımak gerekiyor. Bu tutanaklarda da var. Siyasi polis, dönemsel özgüvenin verdiği imkanlarla da, sürekli yeni teknikler ve taktikler kullanıyor. Koca bir deneyim var onun arkasında. Uluslararası uzmanlarca, Amerikalı CİA uzmanlarınca eğitiliyor. CİA bu konuda bütün dünya deneyimini kullanılıyor. Bütün bir 20. yüzyıl tarihi deneyimi kullanılıyor. Bunlar sürekli taktik ve teknik değiştiriyorlar. Yani biz onları belli bir kesitte, belli bir anda tanımakla kalmamalıyız. Sürekli bir biçimde izlemeli ve tanımalıyız. Polis nasıl çalışıyor, polis nasıl davranıyor, hala eskisi gibi mi çalışıyor, hala eskisi gibi mi davranıyor? Bunun çok özel bir kaygı ve bir devrimcide refleks olması lazım. Bir yerel örgütte bir refleks olması lazım bunun.

Artı, gene tutanaklarda altı çizilmiştir, bir takım taktiklerimizi ve tekniklerimizi biz ilk elden MYO'da vermek, dolayısıyla polise deşifre etmek zorunda değiliz. Biz çalışma tarzımızdaki bazı değişiklikleri iç eğitimde kullanabiliriz ve siyasi polisten bir dönem gizleyebiliriz. Bir dönem diyorum, zira polis bir süre sonra bir biçimde öğrenir bunu. Ama örneğin altı ay kazanmak pekala büyük bir imkandır. Hiç değilse temel tutana kadar, hiç değilse sağlam bir başlangıç yapana kadar bazı şeyleri gizlemesini bilebilmeliyiz. Ne yapacağımızı, niyetimizin ne olduğunu düşmandan gizleyebilmeliyiz.

Polis örgütlerin taktiklerinin (çalışma tekniklerini kastediyorum) değiştiğini farkettiğinde, anında bunu gözeten değişikliklere gidiyor. Dolayısıyla düşmanını tanımak, mümkünse onun da seni tanımasını engellemek anlamına geliyor. Siyasi polis devrimci örgütleri tanımaya öylesine önem veriyor ki, Ankara'dan bir dava dosyasındaki bir metni okuyorsunuz, siyasi polisin elinden çıkmış, sizin çalışma tarzınızın bir takım ayrıntıları bile yeralabiliyor. Kuşkusuz bunları bulup çıkarmak çok özel bir yetenek gerektirmiyor. Nihayetinde bizim tutanaklarımızdan, yayınlanan iç yazışmalarımızdan derlenebilir bunlar. Benim anlatmaya çalıştığım şu; bu okuma, inceleme ve tanıma işini polis artık çok ciddiye alıyor. Yoksa bilinmeyen bir şeyi deşifre etmiş olmuyor. Uzmanlaşıyorlar, anlamaya ve tanımaya çalışıyorlar sizi. Neyi nasıl yapıyorsunuz, bunları derinlemesine inceliklerini gösteriyor bu.

Bayram: Savaşın kurallarına uyuyorlar...

Cihan: Evet, savaşın kurallarına uyuyorlar ve savaş uzmanlarına sahipler. Onlar da sürekli olarak eğitimden geçiyorlar.

Bu konuda yaşamın içindeki yoldaşlara önemli sorumluluklar düşüyor. Bu bir deneyim alanı çünkü. Gerçekten bu konuda yaratıcılık, görüş keskinliği, refleks, hayatın içindeki insanlarda gelişir. Bizim bu konuda tabandaki

(Devamı s.9'da)